

Giới thiệu Gió Chờ Động Tình

Gió Chờ Động Tình của tác giả Diệp Lạc Vô Tâm là câu chuyện tình lãng mạn xoay quanh hai người họ từ khi anh đã gặp nàng trong một buổi chiều thu...

Ngay từ lần gặp đầu tiên, nàng đã khóc vì một lý do nào đó. Anh đã dùng hết can đảm của mình để giúp đỡ nàng đứng lên trong đau khổ, đó là lần đầu anh nhìn thấy một người con gái đau khổ đến như vậy...

Nàng cũng vậy, đây là lần đầu mà nàng nhìn thấy nụ cười của một người đàn ông giành trọn cho mình, liệu nàng còn có thể một lần đau khổ vì tình ?!!

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nhạc dạo

Đêm mưa, Bạch Đông đang chuyên tâm đọc quyển sách về võ lâm mà cha đã ghi lại, giữa cơn mưa gió thét gào, có một thanh niên trẻ tuổi mặc áo xanh chạy vọt vào nhà nàng, quần áo ướt đẫm dính sát lên người hắn, tóc hắn cũng ướt sũng, nước mưa nhỏ giọt từ trên tóc, che mất nửa khuôn mặt, thế nên Bạch Đông không nhìn rõ bộ dáng của người nọ, chỉ cảm thấy vóc dáng của hắn cũng không tệ, hắn lại có một đôi mắt sáng ngời!

Người nọ vừa thấy Bạch Thiên Sinh cha nàng liền vội vã thỉnh cầu: “Tiền bối, ta muốn biết tin tức về Lạc Vũ Minh?”

“Có thể! Nhưng chắc ngươi biết quy tắc của ta.” Bạch Thiên Sinh không nâng đầu, không vội không từ chối nói.

“Bất kể ngài muốn gì, đều sẵn sàng trao đổi.”

“Ừm.” Bạch Thiên Sinh cẩn thận thổi thổi dòng chữ mới viết trên giấy, để nó hoàn toàn khô ráo mới chậm rãi hỏi: “Ngươi tên là gì.”

“Tần Phong!”

Bạch Thiên Sinh vốn thân nhiên tự đắc đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt bỗng chốc nhìn chằm chằm vào hắn, ngòi bút trong tay ghi mạnh xuống, thẩm thấu đến hơn mười tờ giấy trắng bên dưới.

Thế giới chỉ còn lại tiếng mưa tí tách đánh vào thềm đá.....

Người tự xưng là Tần Phong hơi buông lỏng nắm đấm, lấy ra một bọc vải thô trắng từ trong vạt áo, đặt lên bàn dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve mấy lần..... Vải giọt nước dính trên tấm vải, không biết là nước mắt hay nước mưa.

“Đây là bí kíp võ công của ta, ta muốn dùng nó để trao đổi chút tin tức với tiền bối.”

Bạch Thiên Sinh buông cây bút trong tay, đứng dậy rót một cốc trà nóng đưa cho Tần Phong, vuốt chòm râu xám trắng nói: “Ta muốn có tin tức của môn chủ Du Minh.”

Tần Phong nghe vậy thần sắc buồn bã, cúi đầu trầm ngâm thật lâu sau mới nói: “Tiền bối, ngoại trừ điều này, cái gì ta cũng có thể trao đổi, thậm chí tất cả.....”

“Ngươi nên biết quy tắc của ta.”

“Ta không biết nàng ấy ở đâu.”

“Nhưng ngươi là người duy nhất đã gặp được nàng ta mà còn sống. Ta đã sớm rời xa giang hồ, ân oán thị phi không liên quan gì đến ta, ta chỉ muốn biết chút sự thật mà thôi.”

“Sự thật.....” Tần Phong nhắm mắt lại, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, rất lâu sau mới mở mắt nói: “Xin lỗi, đã quá muộn!”

Bạch Đông vẫn bàng quan, lặng lẽ khép lại quyển sách trên tay, lộ ra hai chữ viết bằng kiểu chữ Khải rất cẩn thận bên ngoài bìa: Tần Phong. (chữ Khải: một kiểu viết thư pháp.)

Mặt sau còn viết một hàng chữ nhỏ: [giang hồ thiên] quyển thứ nhất. (Bộ sách giang hồ, tập một. Cô này đang đọc sách cha mình viết và ông ấy viết sách về Tần Phong.)

Bạch Đông liếc nhìn khuôn mặt Tần Phong, ghé sát vào tai Bạch Thiên Sinh nói: “Cha, đừng làm khó người ta. Võ công của hắn rất khá, có được bí kíp võ công của hắn đã là rất lợi với chúng ta rồi.”

“Tiểu nha đầu, con thì biết cái gì?”

“Sau này con không nấu cơm cho cha nữa!”

Bạch Thiên Sinh nhếch miệng cười cười, vỗ vỗ đầu con gái nói: “Tiểu nha đầu! Nề mặt con đó, lấy bí kíp võ công vậy.”

Sau khi Tần Phong xem qua tất cả những ghi chép, thất thần thật lâu sau mới nói: “Sao không có tin tức gì về thê tử của hần?”

“Ngươi cũng là lăng tử đó thôi, phải biết rằng lăng tử không có gì trời buộc chứ, càng không có khả năng cưới vợ.”

“Rốt cuộc họ đã đi đâu? Tại sao đột nhiên lại biến mất, tại sao không có một chút tin tức nào.....” Tần Phong thì thảo tự hỏi rồi rời đi.

Trong mưa, mỗi bước đi của hần đều vô cùng nặng nề, căn bản không giống người có võ công bí hiểm như cao thủ giang hồ, bóng dáng hần lộ ra ưu thương và cô đơn nồng đậm, thật sự không giống một lăng tử phong lưu lả lác.....

Sau khi thân ảnh Tần Phong biến mất, Bạch Đông mới mở bọc vải ra xem, trang giấy đã ố vàng, dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

“Cha, đây là võ công lợi hại nhất trong chốn giang hồ ư?”

“Không phải.” Tay Bạch Thiên Sinh vuốt chòm râu lắc đầu: “Đây chỉ là một bí kíp bình thường mà thôi.”

“Sao có thể như vậy ạ? Không phải Tần Phong chưa bao giờ thất bại?”

“Hần lợi hại là ở nội công bí hiểm, ra chiêu biến chiêu có tốc độ và trí tuệ, cộng thêm bảo kiếm có một không hai hần cầm trong tay.”

“Kiếm ư? Thanh kiếm mà hần cầm trong tay ấy ạ? Con thấy nó có gì đặc biệt đâu.”

“Đương nhiên con không nhìn ra rồi, hai mươi mấy năm trước, thanh kiếm ấy đã làm cho cha hần – Tần Nghĩa Phàm nổi tiếng giang hồ, cũng bởi vậy mà khiến cho vô số người trong võ lâm mơ ước, cuối cùng mẹ hần mất sớm, cha hần ôm nỗi hận tự sát.”

Bạch Đông chặc lưỡi, cẩn thận bao lại cuốn bí kíp võ công, cất vào ngăn tủ.

“Cha, nói vậy chúng ta thua thiệt rồi.”

“Không sao, có thể hần sẽ lại đến, chỉ cần ta biết tin tức của Lạc Vũ Minh, hần nhất định sẽ đến đổi.”

Nói xong, Bạch Thiên Sinh tiếp tục viết ghi chép của mình, Bạch Đông đọc tiếp quyển sách trong tay, trang thứ nhất viết:

Tần Phong, huyền thoại bất hủ trên giang hồ, theo giang hồ đồn đại hần có khuôn mặt mà không nữ nhân nào có thể kháng cự.....

Võ công bí hiểm, một đêm đã tiêu diệt sạch sẽ Du Minh môn, môn chủ thần bí khó lường biến mất vô tung vô tích, sống chết không rõ.....

Cá tính phóng khoáng không kềm chế được, bên người vô số nữ nhân, lại chưa bao giờ dừng bước vì nữ nhân nào.....

Giờ sang trang thứ hai, tràn đầy những ghi chép về Tần Phong, nhưng tin đồn vĩnh viễn là tin đồn, có thu hút đến mấy, cũng chỉ là câu chuyện trong mắt người khác, sự thật, chỉ có người đã trải qua mới có thể hiểu được nỗi chua xót ấy.

Mưa rền gió dữ gõ đập vào cánh cửa lớn đen như mực, nhưng không thể át lại được tiếng đập cửa dồn dập mãnh liệt, ngay cả Đường Kiệt đang tập trung đọc sách trong thư phòng cũng nghe thấy tiếng đập cửa điên cuồng ấy.

Đường Kiệt, thiếu chủ của Đường môn, trên thực tế cha hần mắc bệnh mà qua đời từ một năm trước, hần tự xưng là thiếu chủ.

Năm nay hần gần hai mươi tuổi, nhưng hần đã có tính trầm ổn, có trí tuệ trước tuổi, giải độc chế độc đến độ xuất thần nhập hóa, thường bị người trong giang hồ coi như quý y của hai mươi năm trước.

Tuy nhiên Đường Kiệt trời sinh có tính thiện lương, giết người cực hiếm mà cứu người thì vô số. Còn quý y tính tình tàn nhẫn, chẳng những thường xuyên giết bệnh nhân, mà ngay cả vợ mình cũng không tha, bởi vậy dù tất cả mọi người đều biết quý y sống tại Đoạn Hồn cốc, đều biết hần có y thuật cao siêu, nhưng không ai dám đến tìm hần chữa bệnh.

Đường Kiệt miễn cưỡng đi ra mở cửa, hần thấy một thiếu niên cao lớn cường tráng đang nắm chặt tay một cô gái, trên lưng còn cõng một người bất tỉnh, thiếu niên vừa thấy hần, liền vọt tới dưới chân hần, trong miệng càng không ngừng kêu la: “Van cầu các người cứu hần, van cầu các người cứu hần.”

Đường Kiệt ném chiếc ô trong tay xuống, đón lấy người đang hôn mê trên lưng thiếu niên, hần khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi, khuôn mặt tím đen vì đau đớn mà vặn vẹo, nhưng vẫn có thể nhìn ra nét anh tuấn bất phàm từ mặt mày thanh tú của hần.

Đường Kiệt xé mở vạt áo nhiễm đen, trên ngực người đó còn cắm một nửa thanh kiếm, máu xung quanh đã biến đen.

“Độc đã xâm nhập vào tim phổi!”.

“Ta xin huynh hãy cứu..... hân.”

Thiếu niên nói xong liền hôn mê bất tỉnh, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt người con gái.

“Vũ Minh ca.....” Cô gái khóc lóc lắc lắc thân thể người thiếu niên: “Vũ Minh ca, huynh đừng bỏ lại Lam Lăng.”

Sau đó Đường Kiệt mới biết thiếu niên trúng độc tên là Tần Phong, hân cầm một kiếm thay cô gái tên Lam Lăng, nên mới bị trúng kịch độc, còn thiếu niên công hân đến tên là Lạc Vũ Minh. Về chuyện vì sao lại chém giết với người ta, kết ân kết oán thế nào, họ chỉ dùng bốn chữ “báo thù giang hồ” để nói cho qua chuyện.

Đường Kiệt không hỏi thêm gì nữa, trong mắt hân chỉ có thuốc độc, không phân biệt người tốt kẻ xấu, nên hân cứu người mà luôn không hỏi nguyên do.

Vết thương của Tần Phong rất nặng, chưa nói đến độc xâm nhập tim phổi, mà ngay cả chỉ có một kiếm đâm vào ngực hân kia thôi cũng đủ để lấy mạng hân. May mắn ý chí muốn sống của hân rất mạnh, hôn mê nửa tháng cuối cùng cũng tỉnh.

Một ngày nọ, Đường Kiệt đang muốn đi xem xét vết thương của Tần Phong, vừa lúc thấy Lạc Vũ Minh si ngốc đứng ngoài cửa, không biết cái gì đã làm cho hân thất thần như vậy. Đường Kiệt đến gần một chút, mới thấy rằng cô gái tên Lam Lăng kia đang nói chuyện trong phòng của Tần Phong.

“Tần đại ca, Vũ Minh ca nói huynh ấy thích muội.”

“Thật chứ? Cuối cùng hân cũng nói ra được? Trước đây hân không dám nói.” Tần Phong cười, tươi cười ôn nhuận như ngọc.

“Huynh đã biết rồi?”

“Hân đã sớm nói với ta.” Tần Phong vừa ngửi mùi thuốc đắng, vừa cười: “Hân nói kiếp này trừ muội ra sẽ không cưới bất cứ cô gái nào, nhưng hân vừa nhìn thấy muội lại không thể nói nên lời.”

“Vậy còn huynh thì sao?”

“Ta ư?”

“Vì muội mà ngay cả tính mạng huynh cũng không cần, chẳng lẽ huynh.....”

“Ta cứu muội là vì đã đồng ý với Minh, ta sẽ bảo vệ muội.” Khi Tần Phong cảm thấy có một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống trên tay mình, nụ cười cứng lại trên khóe miệng, bát thuốc trong tay nghiêng đi, thuốc đổ xuống người hân.

Lạc Vũ Minh đứng ngoài cửa càng nắm chặt hai nắm đấm, bước từng bước về phía sau, không hề mở miệng, xoay người rời đi.

Đêm tối, mịt mờ, gió lạnh, trên người Lạc Vũ Minh không có chỗ nào ấm áp, bóng dáng hân biến mất rồi cuộc cũng không trở về.....

Đường Kiệt lắc đầu thờ dài một tiếng, gõ cửa phòng vẫn đang hé mở, cất bước đi vào nói: “Ngươi không sao chứ?”

Tần Phong kinh ngạc một chút, vội vàng giữ vững bát thuốc trên tay, miễn cưỡng cười nói: “Không sao.”

Lam Lăng thấy Đường Kiệt, hơi cúi thấp người, cúi đầu chạy ra ngoài.

Đường Kiệt nói: “Có câu này ta muốn khuyên nhủ ngươi. Giang hồ có quy tắc bất thành văn, ‘Vợ bạn không thể đụng’ không biết ngươi đã từng nghe thấy chưa?”

“Chưa. Nhưng ý của ngươi ta có thể hiểu.”

“Tuy chúng ta quen nhau chưa lâu, nhưng cũng coi các ngươi là bạn của mình, nên ta mới nói lời này với ngươi.”

“Cảm ơn!”

Đào mất lại qua nửa tháng, Đường Kiệt đang đọc sách, muội muội Đường Tâm của hân lại đột nhiên đến thư phòng đọc sách cùng hân. Hân trần trọc thư thật lâu, mới hiểu được nàng đã động lòng với Tần Phong, muốn hân giữ Tần Phong ở lại.

Đêm khuya, Đường Kiệt rút cuộc cũng đầu hàng sau một lần ám chỉ nửa của Đường Tâm. Mới vừa đi đến ngoài cửa phòng của Tần Phong, liền thấy Lam Lăng rơi lệ đẩy mật đang gõ cửa phòng của Tần Phong. Đường Kiệt bất đắc dĩ lắc đầu, mấy ngày nay hân đã sớm nhìn ra chút manh mối từ ánh mắt của Đường Tâm, chỉ có điều quan hệ giữa Tần Phong và Lam Lăng vốn mờ ám không rõ, hơn nữa mấy tiểu nha hoàn trong nhà đều mang khuôn mặt ửng hồng, xấu hổ sợ hãi.....

Hân nghĩ thế nào cũng thấy nam nhân như Tần Phong không thích hợp để gửi gắm cả đời.

Thật lâu sau, Tần Phong mới mở cửa ra, đứng ở cửa, không hề để lại chút lỗi nhỏ nào cho Lam Lăng bước vào.

Lam Lăng vừa thấy hấn, lại hỏi: “Tại sao huynh luôn trốn tránh muội?”

“Đã khuya rồi, có chuyện gì để mai hãy nói.”

“Không, bây giờ huynh phải trả lời muội, nếu Vũ Minh ca không thích muội, huynh có thể thích muội không?”

“Vậy nếu không có ta, muội có thể thích hấn không?”

“Muội. ....” Lam Lăng bị hỏi bỗng sững sốt, sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần nói: “Nhưng bây giờ muội thích huynh.”

Tần Phong nhìn trời, bất lực nhìn xung quanh, nói: “Lam Lăng, hai người muội sống nương tựa vào nhau nhiều năm như vậy, hấn hiểu muội, quý trọng muội, muội ở bên hấn mới có thể hạnh phúc được.”

“Muội chỉ muốn biết, nếu huynh ấy không thích muội, huynh có thể thích muội không?”

Tần Phong hít một hơi thật sâu nói: “Ta chưa từng thích muội, vĩnh viễn cũng sẽ không thích muội. .... chuyện này hoàn toàn không liên quan đến Minh.”

“Huynh nói dối, huynh từng nói muội là một cô gái đáng yêu. .... huynh từng nói vĩnh viễn sẽ không quên muội. ....”

“Xin lỗi, hành vi của ta đã khiến muội hiểu lầm, nhưng ta thật sự không. ....”

“Tại sao? Muội có chỗ nào không tốt? Không đủ xinh đẹp hay không đủ dịu dàng?”

“Không phải, muội rất tốt, vừa xinh đẹp lại vừa dịu dàng. .... Nhưng dù muội có tốt đến đâu, ta cũng sẽ không thích, bởi vì ta không đón nhận được tình yêu.” Giọng hấn vẫn rất bình thản, kiên định, cho dù đối mặt với một cô gái vì hấn mà tan nát cõi lòng, trong giọng nói cũng không chứa chút tình cảm nào, bình thường chính giọng điệu này khiến cho người ta tuyệt vọng nhất.

Lam Lăng lau lau hàng nước mắt hai bên má, lớn tiếng hỏi: “Tại sao?”

“Trở về đi.” Tần Phong lui ra phía sau từng bước, lạnh lùng đóng cửa phòng lại.

Lam Lăng khóc lóc chạy đi, phía sau nàng có một bóng đen đuổi theo.

Sau gốc cây, Đường Kiệt cũng đi bước một rồi đi, cho dù Đường Tâm khổ sở, hấn cũng không giữ Tần Phong lại. Bởi hấn hiểu một nam nhân có bề ngoài động lòng người, nội tâm lạnh như băng như vậy sẽ chỉ làm nữ nhân thương tâm mà thôi, không một nữ nhân nào có thể hòa tan trái tim hấn, mặc dù hòa tan được trái tim lạnh như băng của hấn, cái giá phải trả cũng sẽ vô cùng đau đớn.

Ngày hôm sau, Tần Phong liền rời đi, trước khi chia tay hấn chỉ nói: “Hy vọng lần sau gặp lại, là ngày Lạc Vũ Minh thành thân.”

Đường Kiệt cũng nghĩ ngày gặp lại sẽ là ngày Lạc Vũ Minh thành thân, nhưng thật không ngờ rằng chưa đợi đến ngày đó họ đã đoàn tụ.

Giang hồ, nhìn không thấy mà lại tồn tại vô biên vô hạn; không biết bước vào khi nào, cũng không biết khi nào có thể thoát ly;

Thoạt nhìn hỗn loạn không tưởng, nhưng lại có trật tự đặc thù;

Thiện và ác có một ranh giới không thể vượt qua, nhưng không ai biết điểm khác biệt giữa thiện và ác là ở đâu.

Đương nhiên trong chốn giang hồ bấp bênh cũng có rất nhiều chốn tự do ngoài những đấu tranh môn phái và các kiếm khách, bọn họ ngẫu nhiên đi vào chốn giang hồ, ngẫu nhiên bước vào nơi gió tanh mưa máu vì cái gọi là chính nghĩa, lại rất nhanh đã dứt ra mà đi, người như thế, giang hồ cho họ một cái tên rất đặc biệt: Lăng tử.

Tuy rằng người như vậy ở trong mắt rất nhiều người tự xưng là danh môn chính phái, giống như thứ rắn rết đáng ghét, nhưng họ đã làm cho giang hồ trở nên muôn màu muôn vẻ.

Khi Tần Phong trở lại Đường môn là hai năm sau, cũng đang là lúc giang hồ nổi lên gió tanh mưa máu, tà phái nhuộm đỏ máu trên giang hồ.

Trong hai năm trải qua hàng trăm trận đánh, Tần Phong đã được chốn giang hồ công nhận là cao thủ, nhưng hấn nổi danh nhất chính là ở mặt được ngàn vạn nữ nhân mê đắm, nam nhân ghen ghét.

Mà hấn vẫn duy trì tính tình quái gở, lãnh ngạo của mình.

Đường Kiệt nghe nói Tần Phong đến, lập tức tập trung tất cả những người trong môn phái lại, đến cửa lớn nghênh đón Tần Phong vào bên trong.

Đình viện của Đường môn vô cùng giản dị, một cái đình xem ra có chút lịch sử, cộng thêm một hồ nước xanh biếc không lớn lắm.

Nương theo ánh trăng mờ mờ lung, một vài khóm hoa bình thường trồng bên hồ mà đi.

Nâng cốc chúc mừng, lại có vài phần hoài niệm.

“Phong, không ngờ ngươi lại tới nhanh như vậy?” Đường Kiệt rót thêm rượu, cảm thán nói.

“Đúng vậy, nhận được tin tức của ngươi, liền lập tức tới đây. Có phải ngươi gặp chuyện gì rắc rối không?”

“Có một chút.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trên đường đến đây ta gặp rất nhiều chương môn phái, hình như họ cũng đến Đường môn.”

Đường Kiệt nhíu mày nói: “Chắc ngươi cũng đã nghe nói bây giờ xuất hiện một yêu nữ tà giáo đáng sợ?”

“Yêu nữ? À, ngươi đang nói đến ma nữ của Du Minh môn?”

“Đúng vậy, người của các đại môn phái chết vô số.”

“Ta nghe nói là vì nữ tử kia người không ra người, quỷ không ra quỷ, chỉ cần ai nói cô ta xấu xí, cô ta đều giết chết, hơn nữa ngay cả ánh mắt cũng lấy đi.” Không phải Tần Phong tinh thông tin tức, mà là chỉ cần chỗ nào có đám người đang bàn tán, thảo luận thì đều là về nữ nhân này.

“Bây giờ các môn phái đều muốn diệt trừ nữ nhân đó, nhưng đều có điều cố kỵ, nên muốn liên hợp lại đối kháng với cô ta, ngươi và Lạc Vũ Minh ở giang hồ cũng coi như là cao thủ tuyệt đỉnh, thế nên ta mới mời các ngươi đến hỗ trợ.”

“Minh? Hắn cũng đến đây?”

“Còn chưa đến, nhưng hắn sẽ đến nhanh thôi.”

“Cũng đã hai năm rồi ta chưa gặp hắn. Nghe nói hắn đã trở thành đại hiệp tài giỏi.” Nhắc tới Lạc Vũ Minh, vẻ mặt vốn bình tĩnh của Tần Phong tràn ngập chờ mong, còn mang theo một chút ảm áp.

“Danh tiếng của ngươi dường như còn nổi hơn hắn.”

“Aiz! Hai năm nay chính ta cũng không biết mình đang làm gì. .... Hóa ra nơi không thể dứt bỏ khiêu chiến và quyết đấu, để lại vô số máu tươi chính là giang hồ.”

“Hai năm nay, ngươi đã thay đổi rất nhiều, càng giống một nam nhân hơn.” Đường Kiệt nhìn kỹ khuôn mặt tuấn mỹ, hai năm không gặp, trên người hắn càng có thêm nét thu hút của nam nhân, ngũ quan thanh tú cũng có thêm vài phần đậm nét nam tính, hơn nữa khi cười lộ lên, lại càng mê người.

Tần Phong cười nói: “Ngươi cũng vậy, có vẻ có thêm phong cách của các bậc thầy.”

Ôn chuyện chính sự xong, vài chén rượu qua đi, Tần Phong đã ngà ngà say.

“Rượu có cái gì đó là lạ, khiến cổ họng cay nóng, nhưng lại có người sẵn sàng trầm mê vì nó.” Tần Phong cầm chén rượu, mày kiếm nhíu chặt, tiếng cảm thán không ngừng: “Trước đây ta gặp người yêu rượu như mạng, liền đoán rằng rượu phải có mỹ vị khác thường. Đến khi uống vào mới biết, đúng là có một loại đau đớn từ trong miệng chảy vào lòng.”

“Đó là ngươi không biết, một ngày nào đó khi ngươi thật sự hiểu được hương vị của rượu, cũng sẽ sẵn sàng vì nó mà say không muốn tỉnh lại.” Đường Kiệt uống một hơi cạn sạch, tỉnh táo thưởng thức hương vị còn chưa tan trên môi.

“Hy vọng không có một ngày như vậy.” Tần Phong ra vẻ phóng khoáng bắt cần uống cạn sạch một hơi, đôi mắt một trận ho khan kịch liệt.

Mới được vài chén, Tần Phong đã say không còn biết trời đất, trong lúc mơ hồ có một đôi tay vô cùng nhẹ nhàng vỗ vỗ hắn, giống như người mẹ mà hắn vẫn nhớ nhưng, sau đó trước ngực hắn có một loại ảm áp đã lâu không thấy. .... Hắn mơ hồ nhớ tới, đó là tấm lưng dày rộng của cha, tuy hắn vẫn cố ý dùng oán hận để che giấu hoài niệm, nhưng hắn không thể không thừa nhận, hắn rất nhớ cha mình.

Sau đó, hắn mơ hồ nghe thấy tiếng nói mềm nhẹ thân thiết của một cô gái: “Có khỏe không?”

Tần Phong cố gắng muốn mở to mắt để thấy rõ hình ảnh vàng vàng đỏ, nhưng bóng dáng đó vẫn cứ mờ ảo, hắn cảm giác có một đôi mắt nhu tình như nước, một hơi thở nhẹ nhàng thanh tao, làm cho hắn nhớ tới người con gái mới gặp một lần vào mấy tháng trước.

Một gốc cây còn chưa rụng hết lá vàng, một cô gái ngồi khóc mà không ai an ủi.

Hắn chưa từng nhớ rõ bộ dáng của cô gái nào, ngay cả cô gái tên Lam Lăng mà hắn đã từng dùng sinh mệnh để bảo vệ kia cũng là mơ hồ không rõ trong trí nhớ của hắn, nhưng cô gái ngồi ôm đầu gối khóc dưới gốc cây ấy, ánh mắt ưu thương mà trong trẻo lạnh lùng ấy, không hiểu sao lại khắc ghi trong đầu hắn.

Hắn nhớ rất rõ, ngày đó nàng đang khóc, lá vàng tung bay trong nước mắt của nàng, tuôn rơi rớt rớt tuyệt vọng.

Hắn nói với nàng: “Đừng khóc, thế giới này không ai đáng để nàng rơi lệ.”

Đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy rõ một người con gái, nước mắt giống như bão táp, ướt đẫm toàn thân hắn, trời đất từ đó về sau sẽ âm ảm. ....

Sáng sớm, hắn mở mắt ra, vừa thấy một thân ảnh màu vàng đứng trước mặt mình, gần như ngay lập tức hắn đã quên đi đau đớn như muốn nổ tung đầu, đứng dậy nhìn kỹ cô gái thanh tú trước mặt, đây là việc mà tối qua hắn muốn làm lại không có sức lực.

Lam Lăng thấy hắn đứng dậy, chạy nhanh đến dìu hắn: “Có thấy đỡ hơn chút nào không?”

“Lam Lăng? Sao muộn lại ở đây? Minh đâu?” Trong sự kinh ngạc hắn không khỏi có chút thất vọng.

“Huynh ấy vừa ra ngoài lấy canh giải rượu cho huynh. Huynh không uống được rượu mà còn uống nhiều như vậy làm gì? Ngày hôm qua lúc Vũ Minh ca công huynh về, huynh còn không ngừng kêu: Đau!”

“Thật sao? Thật mất mặt quá?” Tần Phong ngược lại ngừng cười, đứng dậy xuống giường.

Lam Lăng cúi đầu không nói.

Lạc Vũ Minh vừa mới vào cửa, cười to nói: “Đúng là quá mất mặt, vốn tưởng rằng hai năm sau ngươi sẽ trở thành một nam nhân đội trời đạp đất, không thể tưởng được ngươi lại có bộ dạng đáng xấu hổ như thế!”

“Nếu ngươi đến sớm một chút, bị Đường Kiệt chửi quá chén thì chỉ sợ cũng chẳng khá hơn ta đâu.”

“Ngươi cho rằng tất cả nam nhân đều vô dụng như ngươi chắc? Ta đây ngàn chén cũng chẳng say.” Lạc Vũ Minh cố ý ngửi ngửi canh giải rượu, bĩu môi nói: “Thứ này ta chưa phải thử qua bao giờ đâu, chắc có lẽ ngươi nên uống nó thường xuyên vào.”

“Tối nay, ta xem ngươi ngàn chén không say như thế nào.” Tần Phong cười tiếp nhận, tuy hắn cũng cho rằng uống cái loại này có chút mất mặt, nhưng mà đầu hắn đang biểu tình ác liệt quá.

Quả nhiên, đêm khuya hôm đó, ba nam nhân đều say đến bất tỉnh.

Buổi sáng hôm sau, Tần Phong vừa thấy hai bát canh giải rượu đã cười nói với Lạc Vũ Minh: “Nhanh ném thử hương vị này xem.”

“Ta cần bản không cần, ta rất khỏe.” Lạc Vũ Minh khinh thường nói.

“Lam Lăng, vậy đưa bát canh của hắn cho ta, đầu ta đau dữ quá.”

“Không được, Lam Lăng, không cho hắn.” Lạc Vũ Minh giống như trẻ con, lôi kéo tay Lam Lăng không chịu buông ra: “Nếu không phải hắn cứ nâng cốc là vụng trộm đồ cho ta, thì sao ta có thể say được. Cứ để cho hắn đau chết đi!”

Lam Lăng dùng hết toàn lực rút tay ra, đưa bát canh cho Tần Phong, thấp giọng nói: “Không thể uống ít đi một chút à, phải giữ gìn sức khỏe.”

Nụ cười của Tần Phong trong nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh, thấy Lam Lăng nhìn chằm chằm vào hắn, mới không thể không tiếp nhận bát canh, uống hết. Trong lúc lơ đãng, hắn thoáng nhìn thấy trong mắt Lạc Vũ Minh có một tia lửa giận lướt qua.

Vì không muốn đối mặt với tình cảnh xấu hổ như vậy, nên hắn đã tránh đi hai năm, rốt cuộc hắn còn phải tránh đến bao giờ?

Tần Phong ho nhẹ vài tiếng, hỏi: “Minh, khi nào thì thành thân hả?”

“Sớm thôi, chờ giải quyết xong chuyện của Đường Kiệt sẽ thành thân.”

“Đừng quên mời ta uống rượu mừng đấy.”

“Sao có thể quên chứ, vậy còn chén rượu của ngươi ta còn phải chờ bao lâu đây?”

Tần Phong xấu hổ cười nói: “Cũng nhanh thôi, chờ đến khi ta gặp lại nàng.”

“Sao? Nói vậy ngươi có mục tiêu rồi?”

Mục tiêu? Suy nghĩ của Tần Phong không tự chủ được tập trung vào thân ảnh màu vàng mơ hồ trong trí nhớ, hoảng hốt nói: “Coi như là vậy.”

Khi hắn thấy nụ cười của Lạc Vũ Minh tiêu tan, lòng cũng yên ổn một chút.

Thật ra cả đời hắn sẽ không thành thân, từ khi cha hắn chết trước mắt hắn, hắn liền hận thấu tình yêu trong nhân gian, hắn nói như vậy cũng chỉ vì để cho người khác an tâm mà thôi.

Đáng tiếc, cuối cùng hắn vẫn lâm vào vực sâu không đáy, trong đại sảnh nghị sự của Đường môn, Tần Phong ôm trong lòng thân thể lạnh như băng của Lam Lăng giống như bị một thanh kiếm đâm vào chính ngực mình.

Vào giây phút cuối cùng của cuộc đời mình, Lam Lăng còn lôi kéo tay hắn hỏi: “Cho tới giờ huynh vẫn không yêu muội ư? Một chút cũng không có ư?”

Tần Phong hàm chứa nước mắt, “Yêu” Hắn không muốn nói, hai chữ “Không yêu” lại không thể nói nên lời.

“Không thể... lừa gạt muội sao?”

Hắn thấy máu trên ngực Lam Lăng ngày càng chảy nhiều, hô hấp ngày càng yếu ớt, cả người đều bị một loại bóng tối vây quanh, cuối cùng cắn răng nói: “Ta thích muội.”

“Vậy huynh có thể hôn muội một chút không?”

Hắn nhìn người con gái lạnh như băng trong lòng mình như nhìn đồng lửa, nhìn nàng tràn ngập chờ mong từ từ nhắm mắt lại, một cô gái mười chín tuổi dùng cả sinh mệnh để yêu hắn, cuối cùng chỉ có một chút thỉnh cầu này.

Hắn không thể tiếp tục từ chối, cúi người hôn lên đôi môi lạnh như băng của nàng, tuy rằng chỉ là ngấn ngùi trong nháy mắt, gần như chỉ là chút đụng chạm như có như không, nhưng cũng đủ đóng băng trái tim hắn, nhốt đánh hắn vào vực sâu vạn kiếp bất phục. (vạn kiếp bất phục: vạn kiếp không thể phục hồi lại được.)

Khi Tần Phong ngẩng đầu, người vừa mới động tay giết Lam Lăng kia đã không còn hơi thở, Lạc Vũ Minh cầm thanh kiếm thăm dẫm máu tươi, như một thân thể không còn linh hồn đứng đối diện hắn.

“Xin lỗi.”

“Tần Phong, ta đã nói rồi, nếu ngươi thích nàng, có thể cho nàng hạnh phúc thật sự, ta có thể cầu chúc cho ngươi. Nhưng ngươi làm cho ta tin rằng ngươi..... đây là hứa hẹn của ngươi với ta sao?”

“Là ta hại chết nàng, nếu ngươi muốn báo thù cho nàng, thì hãy ra tay đi.”

“Ta sẽ không giết ngươi, Tần Phong, ngươi hãy nhớ kỹ, nhớ kỹ ngày hôm nay!” Lạc Vũ Minh đoạt lấy thi thể đã băng lạnh của Lam Lăng trong lòng Tần Phong: “Ta sẽ đi theo ngươi, vĩnh viễn đi theo ngươi.”

“Minh.....”

“Tần Phong, có một ngày khi ngươi yêu thương một nữ nhân, nhất định cũng sẽ phải thừa nhận đau đớn giống như ta.....”

Lạc Vũ Minh đi rồi, lưu lại lời nguyên rủa như tia chớp lạnh giá mạnh mẽ, bỏ lên người Tần Phong.

Đường Kiệt vỗ nhẹ bả vai Tần Phong: “Đều là ta sai, ta đã quên ngươi là người có thù giết cha Vương Mông.....”

“Không chỉ có ngươi, mà ngay cả ta cũng quên. Vì hư danh mà quyết đấu, ta thậm chí còn không nhớ nổi tên người đã ngã xuống. Nếu không phải vừa rồi Lam Lăng phát hiện, thay ta cầm một kiếm, thì cái tên Tần Phong này cũng đã biến mất rồi.”

Giang hồ chính là một nơi hoàn toàn không có điều gì hợp lý, người ngã xuống trong trận quyết đấu sẽ bị quên lãng rất nhanh, người còn đứng vững sẽ được nhớ kỹ, cũng có biết bao người mới đứng vững không lâu, được nhớ kỹ rồi lại ngã xuống, bị người ta quên lãng..... Cho nên không ai vĩnh viễn được nhớ kỹ, chỉ có người hoàn toàn bị quên lãng.

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Quen biết

Hôm nay Tần Phong nhận được tin tức, nghe nói Đường Kiệt muốn dẫn người đến Du Minh môn quyết chiến, hắn vẫn chưa để ý, nghĩ rằng từ nay về sau Du Minh môn sẽ không làm hại võ lâm nữa, không ngờ khi đuổi tới khe núi gần rừng trúc, mới phát hiện đây lại là một thảm họa của võ lâm..... Mấy trăm cao thủ mất mạng, ai may mắn trốn thoát, cũng mang thương tích đầy mình.

Tiếng kêu than dậy khắp trời đất, thi cốt khắp nơi.

Hắn tìm kiếm rất lâu, mới nhìn thấy Đường Kiệt đang giao chiến với một cô gái áo trắng trên đồi, cô gái kia có võ công cao siêu, chiêu thức vô cùng biến ảo, áp đảo đối phương, chẳng những không lưu lại đường sống cho đối thủ, mà ngay cả bản thân cũng mặc kệ sống chết.

Tần Phong thấy tốc độ né tránh của Đường Kiệt càng ngày càng chậm, dường như không còn sức đánh trả nữa, lập tức xông lên, rút kiếm ngăn cản một

Kiểm mà cô gái áo trắng đánh về phía Đường Kiệt.

Cô gái vừa thấy hấn đã hơi sững sốt, lập tức thu chiêu, nhanh nhẹn bay lên, tránh thoát một kiếm phản lại của Tần Phong.

Tần Phong đứng trước mặt Đường Kiệt, mới nhìn rõ cô gái trước mặt, nàng mặc váy áo trắng bằng lụa mỏng mềm mại và mái tóc đen bóng như tơ đang bay bay trong gió, một đôi mắt rét lạnh như băng, dù gương mặt bị một lớp lụa trắng che khuất, không nhìn được khuôn mặt nàng, nhưng tuyệt đối không phải là cô gái vô cùng xấu xí như lời đồn.

Cô gái áo trắng yên lặng nhìn hấn, đôi môi nàng khẽ động sau chiếc khăn che mặt, nàng đang nói gì đó.

Tần Phong cũng không nhiều lời, bằng tốc độ nhanh nhất đâm ra ba kiếm, cô gái áo trắng thoai mái né qua.

Hấn lại liên tục ra hơn mười chiêu, chỉ thấy cô gái áo trắng rất khác thường, nàng không ra một chiêu nào.

Tần Phong kinh hãi, trong lòng đang đoán xem đối thủ là ai, tự biết không phải là đối thủ của nàng, thừa dịp lúc ánh kiếm lượn lơ, rất nhanh đã kéo theo Đường Kiệt đang lung lay sắp ngã bay xuống.

Trở lại Đường môn, hấn mới phát hiện Đường Kiệt bị trọng thương, gân mạch đứt đoạn.

Tính mạng không đáng lo, nhưng từ nay về sau sẽ thành người tàn phế.....

Đường môn, vẫn được viết bằng chữ mạ vàng trên tấm bảng hiệu đồ thảm.

Đường Kiệt, vẫn là chủ nhân của Đường môn.....

Đáng tiếc có một vài điều đã không còn như trước!

Từng là thanh niên tư thế oai hùng toả sáng, nay chỉ có thể vịn vào vách tường mới có thể di động một chút, yếu kém còn không bằng đứa trẻ biết đi.

Tần Phong đứng phía sau Đường Kiệt, nhìn bóng dáng kiên cường nhưng vô lực của hấn, trong lòng ngực có từng đợt sóng nhiệt đang đập phồng, hấn chưa bao giờ từng oán hận một người, hôm nay lần đầu tiên hấn nếm thử hương vị của cừu hận, thì ra đó chính là một loại cảm giác không tiếc tất cả đại giới, cũng muốn băm thây vạn đoạn một người.

Không lâu sau, Đường Kiệt liền mệt mệ không chịu nổi, ngồi xuống thở dốc.

Tần Phong đi đến, vỗ vỗ vai hấn, ngồi xuống đối diện hấn: “Người giao đấu với nàng ta, có phát hiện ra phương pháp phá vỡ chiêu thức của nàng ta không?”

Đường Kiệt trầm mặc thật lâu, thân nhiên lắc đầu.

Tần Phong lại nói: “Người hãy tin ta, ta có thể làm được.”

Đường Kiệt cúi đầu xoa xoa hai đầu gối, vẫn im lặng.

“Bất kể thế nào, ta nhất định sẽ giết nàng.....”

Đường Kiệt rút cuộc cũng ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia sáng rọi, đáng tiếc rất nhanh lại biến mất.

“Võ công của nàng ta quá lợi hại, người không phải đối thủ của nàng ta, đi cũng là chịu chết.”

“Luôn có cách phá giải, chiêu thức nào cũng không phải hoàn hảo.”

“Chiêu thức của nàng ta đúng là không hoàn mỹ, thậm chí có rất nhiều sơ hở, nhưng người vẫn không phá được.”

“Vì sao?”

“Bởi vì nàng ta ra chiêu chính là mất mạng, một chiêu không tránh được, nhất định phải chết..... Khi giao đấu, ta đã thử công kích sơ hở của nàng ta, nhưng nàng ta căn bản không thèm để ý, chỉ tấn công mà không phòng thủ.” Đường Kiệt thở dài thật sâu một tiếng, nói tiếp: “Có lẽ công kích của người có thể làm nàng ta trọng thương, nhưng nàng ta vẫn đủ sức giết người, cho nên người vĩnh viễn không thắng được.”

“Ý của người là.....” Tần Phong nắm chặt kiếm trong tay, nắm ngón tay gần như trong suốt. Điều chỉnh hô hấp, hấn mới nói: “Chỉ cần quyết đấu là không còn ý định muốn sống, đúng không?”

“Không sai, nàng ta coi thường sống chết, lòng không có tạp niệm, cho nên vận dụng chiêu thức xuất thần nhập hóa. Nếu người muốn giết nàng ta, cũng chỉ có một phương pháp.....”

“Ta hiểu!” Tần Phong bỗng nhiên đứng dậy, xoay người rời đi, khi rời đi hấn nghe thấy Đường Kiệt bồi hồi gọi: “Đừng đi!”, sau đó nghe thấy tiếng Đường Kiệt ngã trên mặt đất.

Hắn không quay đầu, vừa kiên định đi về phía trước, vừa cố gắng nhớ lại lần đầu tiên thấy Đường Kiệt, hắn ôn hòa tươi cười, lần đầu tiên hắn thẳng thắn thành khẩn khuyên bảo “Vợ bạn không thể đừng”.

Cả đời này Tần Phong không cầu mong điều gì, chỉ muốn có một chút tôn trọng.

Năm tuổi đã lưu lạc đầu đường, hắn đối mặt với rất nhiều người lòng dạ dễ dàng thay đổi, châm chọc khiêu khích, chỉ có hai người hắn tôn trọng, một người hắn quen khi mười lăm tuổi, Lạc Vũ Minh, một người hắn quen khi mười tám tuổi, Đường Kiệt.

Lạc Vũ Minh mang theo oán hận đi rồi, bất kể hắn sám hối và giữ lại thế nào, hắn cũng không quay đầu lại lần nữa.

Đường Kiệt thành người tàn phế, ở trên giang hồ, người không có võ công chẳng khác nào người chết.

Nếu phải sống sót mang theo nỗi áy náy, thì hắn tình nguyện cùng chết với một ma quỷ.

Thung lũng vắng vẻ chẳng bóng người, hoa dại màu vàng mênh mông vô bờ, mang theo làn gió ấm áp nhẹ nhàng.

Một trái đồi riêng biệt, nhìn hoa cúc và lá vàng bay lượn trong gió, nghe chim hót quanh quẩn trong thung lũng. ....

Đối mặt với nhiều cảnh đẹp thanh tao như vậy, trước mắt Tần Phong chỉ có xác chết của hơn hai trăm cao thủ võ lâm: Một người chết không nhắm mắt, hoa dại màu vàng còn đọng lại vết máu đỏ tươi, quạ đen khăn khăn tru lên.

Lời nói của Đường Kiệt đến bên miệng lại nuốt xuống, nhưng hắn vẫn hiểu.

Phương pháp duy nhất để thắng được cô gái kia chính là, bắt lấy cơ hội máu chốt nhất, đâm ra một kiếm trí mạng.

Đương nhiên kết quả này chỉ có một – cùng chết.

Với hắn mà nói: Đáng giá!

Không biết đã qua bao lâu, Tần Phong nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng bước chân như có như không, không tự giác nắm chặt thanh kiếm trong tay, nhưng đợi trong chốc lát, vẫn không cảm thấy có sát khí.

Hắn chậm rãi xoay người, không thể ngờ rằng đằng sau hắn là một cô gái tuyệt mỹ.

Nàng mặc váy màu tím nhạt vắt vạt màu trắng, màu tím nhẹ nhàng này dường như làm nàng trông mờ ảo hơn. Nàng có một búi tóc nhỏ, những lọn tóc đen buông thẳng trước ngực, quyen rũ động lòng người không từ ngữ nào tả nổi. Nhìn kỹ dung nhan của nàng, làn da trắng nõn mềm mịn, đôi mắt sáng long lanh động lòng người, đôi môi nhẹ nhàng nhắm lại không tỏ chút son nào mà lại kiều diễm ướt át, mỹ nữ giai nhân hắn đã gặp qua vô số, nhưng ấn tượng lưu lại trong đầu chỉ có một.

Chính là cô gái đã từng gặp một lần dưới gốc cây hoa cúc vàng này, gặp một lần là không thể quên được.

Tần Phong nhẹ nhàng cười nói: “Thật trùng hợp!”

Cô gái mờ mịt nhìn hắn, hai tay chậm rãi đưa ra từ sau lưng, thấp giọng hỏi: “Huynh. .... sao lại ở chỗ này?”

Tần Phong chỉ vào rừng trúc đối diện, nói: “Ta lạc đường, không đi ra được rừng trúc này, nàng có thể dẫn ta ra ngoài không?”

“Được.” Nói khỏi miệng, hình như chính nàng cũng hoảng sợ, sững sờ một lúc mới quay người đi về phía trước.

“Ta tên là Tần Phong. ....”

“Ta tên là Mạc Tĩnh.” Nàng nói rất nhẹ nhàng dè dặt, mỗi một câu lại tạm dừng một chút.

“Tĩnh? Tên thật đặc biệt, rất giống nàng. ....”

Mạc Tĩnh ngoái đầu nhìn hắn, không nói gì, tiếp tục đi về phía trước.

Tần Phong chột nhẹn lờ lững, lần đầu tiên hắn gặp được người còn lạnh lùng, còn đăm đăm (cũng có nghĩa là yên lặng) hơn cả mình, quả thực hắn chả là gì.

Hai người bước đi mà không nói, nghe tiếng hô hấp của nhau, cảm giác khoảng cách cũng không bình thường.

Họ đi rất lâu trong rừng trúc, ánh trăng đã lặn lẽ tránh sau khóm trúc, rải rác một thân trong treo nhưng lạnh lùng.

Tần Phong lặng lẽ sờ sờ cây gậy trúc hắn để lại ký hiệu, thân nhiên nói: “Ngày đó tại sao nàng khóc?”

Mạc Tĩnh quay đầu, lặng lẽ đoan trang nhìn hắn thật lâu mới trả lời: “Ta đi thăm mẹ, bà được chôn cất ở đó.”

“Xin lỗi.”

“Không sao.” Giọng điệu của nàng còn lạnh lùng, thờ ơ hơn cả Tần Phong: “Tại sao huynh đi vào trong đó?”

Tần Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, ánh sao sánh chiếu vào đôi mắt thâm thúy, nhu tình như nước của hắn.

“Ta đi gặp cha mẹ mình, họ đều được chôn cất ở vùng núi đó.”

Mạc Tinh sâu xa nhìn hắn, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Sau nửa canh giờ, Tần Phong đã rời khỏi rừng trúc.

Hắn đi được vài bước, không nhận được quay đầu nhìn nàng, hắn từng vụng trộm hy vọng vận mệnh có thể cho hắn gặp lại cô gái này, hôm nay thật sự đã gặp được nàng.

Hắn không biết nàng là ai, có quan hệ gì với Du Minh môn, nhưng hắn biết nàng rất nhiều lần muốn giết hắn mà không ra tay.

Kể từ đó, Tần Phong thường xuyên đến rừng trúc chờ ma nữ của Du Minh môn xuất hiện, nhưng, hoa cúc và lá vàng không hề tung bay, chim nhỏ kêu mãi cũng mệt, ma nữ kia vẫn không thấy xuất hiện.

Một ngày nọ, hắn lại gặp được Mạc Tinh, nàng mặc váy áo màu vàng nhạt, đứng xa xa trong rừng trúc nhìn hắn, không lại gần, cũng không rời đi.

Họ cứ nhìn nhau từ xa như vậy, khoảng cách chỉ có vài chục bước, bằng khinh công của hắn thì nháy mắt có thể đến gần.

Nhưng đến gần rồi sao đây?

Hắn là một người sẽ phải chết.....

Lúc này, không trung có một thân ảnh màu trắng bay qua, nữ tử áo trắng đó không giao đầu với hắn, chỉ để lại một phong thư bên tảng đá gần chỗ hắn.

Hắn cầm thư lên, trên đó viết rất ngắn gọn: Mười ngày sau, một trận chiến tại đây, sống chết do mệnh!

Chữ viết thanh tú bay bổng, còn tản ra mùi thơm thần nhiên.

Tần Phong cất phong thư, lại liếc mắt nhìn Mạc Tinh đang đứng đối diện một lần, xoay người rời đi.

Hắn không có dũng khí đối mặt với tình yêu hồng trần, không dám giao trái tim mình cho một người con gái.

Hắn biết cuộc đời mình sắp đi đến cuối đường, không muốn lại liên lụy đến một cô gái vô tội.

Cho nên, hắn không còn lựa chọn nào khác ngoại trừ ra đi.

Quán rượu nổi danh nhất ở Du Li trấn chính là Tiêu Dao Các, rượu ở Tiêu Dao Các thơm nồng mát lạnh, khách khứa vào ra không dứt. Tần Phong không phải người có tửu lượng tốt, lại càng không phải là người nhàn hạ thoải mái, hắn tới nơi này chỉ là vì đỡ đói.

Trở về từ rừng trúc, thể xác và tinh thần của Tần Phong đều mệt mỏi, gọi mấy món ăn chay.

Mùi thơm của bánh rán dầu hòa lẫn với mùi rượu thơm nồng, làm cho bước chân của hắn tự nhiên hướng tới. Thật ra trong túi hắn cũng không có nhiều bạc để đến ăn cơm ở quán rượu, nhưng nay với người không còn sống được bao lâu nữa, bạc đương nhiên không còn quan trọng.

Tần Phong đang muốn động đũa, chợt nghe trong quán có người nói: “Mọi người đã nghe được tin gì chưa? Du Minh môn phát ra chiến thư với Nam Cung Hoành Nhạc của Nam Cung thế gia, nghe nói hôm nay sẽ quyết đấu tại đỉnh Phi Hồng.”

“Loại tin này ai mà chả biết.” Có người khinh thường nói.

Vài người xem ra không phải nhân vật tầm thường khề thâm thì to nhỏ.

“Mọi người nói ai có thể thắng đây? Thật muốn đi xem quá.”

“Nếu không muốn sống thì đi đi, may mắn sẽ được chết toàn thây đấy.”

“Thôi đi.....”

Có người chen vào nói: “Nam Cung Hoành Nhạc có thể nói là võ lâm chí tôn, nếu hắn cũng thua, thì người của chính đạo không ai có thể chống lại ma nữ đó.”

“Không phải còn có Long Gia Bảo, Long bảo chủ à.” Lại có người phản bác.

“Đường môn đã bại rồi, nếu Nam Cung thế gia cũng bị đánh bại, chỉ sợ mình Long Gia Bảo cũng không có năng lực đấu lại với Du Minh môn, vô lâm từ nay về sau sẽ bị một nữ nhân nắm trong tay.”

Những người đó vẫn còn “nước miếng tung bay” mà thảo luận, Tần Phong đã bỏ lại rượu và thức ăn, một miếng cũng chưa đụng, vội vàng ra khỏi Tiêu Dao Các.

Chạy như điên mấy trăm dặm đường, rốt cuộc ngày hôm sau Tần Phong cũng đến đình Phi Hồng.

Vừa đến chân núi, hắn đã nhìn thấy cô gái mà mình trông mong, nàng đứng trong gió, tay áo nhẹ bay, tựa như tiên tử lạc vào nhân gian.

Hắn không dừng bước, nghiêng người thoáng nhìn nàng, phi thân nhảy lên sườn núi.

Trận quyết đấu đã kết thúc, chỉ còn lại một đám cỏ cây gãy nát, lá cây rơi rụng khắp nơi.

Thi thể vẫn còn chút hơi ấm, khuôn mặt Nam Cung Hoành Nhạc vẫn ôn hòa thanh bình như lúc còn sống.

Tần Phong vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp Nam Cung Hoành Nhạc, ông tươi cười vỗ nhẹ lên vai Tần Phong, nói: “Quả nhiên là thiếu niên anh hùng. .... Người trẻ tuổi, sắc nhọn chưa hẳn đã tốt, kiếm càng sắc bén càng dễ bẻ gãy.”

Khi đó hắn cũng không biết thanh danh của Nam Cung Hoành Nhạc, chỉ biết đến ông như một lão tiền bối bình dị gần gũi. Ngày đó, Nam Cung Hoành Nhạc mời hắn uống rượu, kể cho hắn rất nhiều chuyện trên giang hồ, đó là lần đầu tiên Tần Phong biết đến hương vị của rượu, kết quả uống say như chết.

Họ vốn đâu còn lần sau gặp lại uống đến không say không về. .... Tạm biệt, đã là ngăn cách sống chết.

Tần Phong lao đảo tiến lên từng bước, đưa tay chạm vào thi thể của Nam Cung Hoành Nhạc, ngực đau xót, một ngụm máu phun ra từ cổ họng.

Hắn cố gắng cắn răng nhả xuống, đứng dậy ngẩng đầu lại gặp Mạc Tĩnh đang đứng trước mặt.

Hắn đoán được Mạc Tĩnh là người của Du Minh môn, oán hận chất chứa không thể kềm nén, cay đắng nói: “Ta nhất định phải giết nàng, nhất định. ....” Còn chưa nói xong, hắn đã thấy trước mắt tối đen, máu tươi phun ra từ miệng hắn.

Khi hắn ngã xuống, ngửi thấy một mùi thơm, một thân thể vô cùng mềm mại nhanh chóng đỡ lấy hắn.

Đó là một cảm giác tuyệt vời khó có thể nói nên lời, tuyệt vời làm cho hắn quên hết tất cả thống khổ, như được trở lại những ngày trước đây, ghé vào trong lòng mẹ.

Hắn rất muốn ôm sát thân thể mềm mại ấy, đáng tiếc không đủ sức!

Khi hắn khôi phục ý thức, mở to mắt, thấy được ánh nền lung linh lúc sáng lúc tối, giống như đôi mắt của nàng.

Nàng nhìn hắn, gần trong gang tấc. ....

Dưới ánh nền lay động, mỹ mạo khuynh thành làm cho hắn không khỏi nhìn đến thất thần.

“Huynh. .... có khỏe không?” Mạc Tĩnh nhỏ giọng hỏi.

“Đây là?” Tần Phong đánh giá căn phòng một chút, xoa xoa ngực, nhẹ nhàng đứng dậy.

“Quán trọ, huynh hôn mê, ta đưa huynh đến nghỉ ngơi một chút.”

“Cảm ơn!”

Mạc Tĩnh lắc đầu không nói, Tần Phong cũng không nói nữa, đi đến bên cửa sổ lướt nhìn bầu trời tối đen bên ngoài, không nói được một lời, vuốt kiếm của mình.

Hai người xấu hổ im lặng trong chốc lát, Mạc Tĩnh hỏi dò: “Quyết đấu. .... huynh sẽ đi chứ?”

“Sẽ đi.”

“Huynh có chắc chắn thắng không?”

“Không.”

“Vậy huynh. .... có thể không đi không?” Mạc Tĩnh cắn cắn môi dưới, tóc trên trán bay rồi che khuất ánh mắt.

Hắn giơ tay gạt lọn tóc rối trên trán nàng, ngón tay chạm đến da thịt nhẵn nhụi mềm mịn, nhiệt huyết ở đầu ngón tay bỗng sôi trào.

Thân mình Mạc Tinh hơi cứng lại, đột nhiên đẩy tay hấn ra. “Không còn sớm nữa, ta có việc, sau này còn gặp lại.”

Nói xong cũng không quay đầu đã chạy ra ngoài cửa, “phanh” một tiếng đóng cửa phòng lại.

Tần Phong ngơ ngác nhìn tay mình, chỉ có thể cười khổ: Nếu vô duyên, sao lại gặp nhau, nếu vô tâm, sao lại gặp lại?

Đêm khuya, Tần Phong đang điều tức nội lực, vận chân khí để đánh tan máu tụ ở ngực, bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa như có như không, hấn vừa nghe liền đoán được là ai, nhíu nhíu mày, ngồi ở trên giường không hề động.

“Là ta.” Ban đêm yên tĩnh, giọng nói của Mạc Tinh lại càng dễ nghe hơn, tràn đầy dụ hoặc.

Tần Phong do dự một chút, vẫn đi ra mở cửa phòng, nhưng vừa thấy Mạc Tinh đứng ngoài cửa, bàn tay nắm cánh cửa lập tức nắm chặt lại.

Mạc Tinh mặc một chiếc váy đỏ bằng voan mỏng trong suốt..... Căn bản không che được gì.

Hấn dùng tốc độ chậm nhất trong cuộc đời kéo nàng vào trong phòng.

Đóng cửa phòng rồi hấn lại bắt đầu hồi hấn, tối nay Mạc Tinh trang điểm nhẹ, ánh mắt thoát nhìn đã thấy xinh đẹp quyến rũ, môi đỏ mọng kiêu diễm đến cực điểm, làm hấn không nhìn được muốn nếm thử hương vị của nó. Điều càng làm hấn bất an là, nàng vừa vào cửa đã nhìn hấn và nở một nụ cười mờ ám, dưới ánh nến, ánh mắt của nàng càng khiến hấn hồn xiêu phách lạc, tim hấn đang đập gia tốc trong lồng ngực.

Thật ra hấn không muốn nhìn tiếp xuống phía dưới, nhưng mà ánh mắt lại cố tình không chịu nghe không chế, từ trên mặt nhìn xuống thân thể nàng, làn da trắng nõn động lòng dưới lớp voan mỏng, đường cong như ẩn như hiện đối với nam nhân mà nói còn hoàn mỹ hơn cả khuôn mặt của nàng.

Không phải nói không ai là hoàn hảo sao? Tại sao khi ông trời tạo ra nàng lại không để lại một chút thiếu hụt?

Tần Phong háng giọng, đang muốn mời nàng đi ra ngoài, nhưng Mạc Tinh lại không cho hấn cơ hội này, nhẹ nhàng dùng hai tay vòng lên cổ hấn, cả thân thể đều dán vào lòng hấn. Hơi thở nóng bỏng từ miệng nàng phả nhẹ lên tai hấn, cơ thể mềm mại như nước hoàn toàn nép sát vào người hấn.

Vào giây phút đó, Tần Phong có một dự cảm xấu, hấn xong rồi, cô gái này sẽ hủy hấn.

Hấn cúi đầu nhìn nàng ngẩng mặt, vốn muốn nói là: “Nàng buông ra!” Nhưng thấy vẻ mặt chờ mong kia, cả đời hấn tự hào về sự tự chủ của mình mà trong nháy mắt đã biến mất không còn sót lại chút gì, hấn dùng lực ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, cúi đầu hôn lên môi nàng, bắt đầu nhắm nháp hương thơm đã khát vọng từ lâu.....

Đây là lần thứ hai hấn hôn nữ nhân, cảm giác Lam Lăng cho hấn là lạnh như băng, thậm chí làm cho trái tim hấn cũng đóng băng, hôm nay hấn mới biết được cái gì mới thật sự là nụ hôn, nó ngọt ngào, nóng cháy, làm cho cả người hấn như đang bị thiêu đốt.

Thân thể mềm mại trong lòng đã xụi lơ, dựa sát vào hấn.....

Hấn càng hôn càng sâu, càng hôn càng mê loạn.

Tay hấn càng ngày càng nắm chặt, ngón tay theo voan mỏng hướng vào phía trong sờ soạng, bỗng nhiên hấn thấy thân mình Mạc Tinh run rẩy, co rúm lại một chút.

Tần Phong kinh hãi, tìm về một chút lý trí còn sót lại.

Nữ nhân muốn dâng mình cho hấn không phải không có, nhưng hấn tuyệt đối không tin Mạc Tinh là nữ nhân sẽ quyến rũ nam nhân, trừ khi nàng không làm chủ được mình.

Hấn dùng lực đẩy Mạc Tinh ở trong lòng ra, buộc mình không được nhìn ánh mắt bi thương và thân thể mê người của nàng.

“Tại sao?” Hấn cố gắng làm cho trái tim cuồng loạn bình phục trở lại, dùng giọng điệu lãnh khốc nói với nàng: “Ta không phải quân tử như nàng tưởng, nếu nàng là một nữ nhân phóng đãng, đêm nay ta có thể cho nàng biết thế nào là nam nữ hoan ái, nếu nàng muốn dùng cách này để đạt được mục đích, ta cũng nói với nàng, ta sẽ không chịu trách nhiệm với chuyện gì đã xảy ra.”

Mạc Tinh hoảng hốt bừng tỉnh, lẳng lặng nhìn hấn, nhìn đến đáy mắt đều là ưu sầu.

“Mời nàng đi ra ngoài!” Tần Phong nắm chặt hai nắm đấm, buộc mình phải lạnh lùng quyết tâm, cuối cùng khi Mạc Tinh ra khỏi cửa, hấn đã cởi áo của mình khoác lên người nàng.

Sau khi cánh cửa đóng lại, phòng chỉ còn ánh nến lung linh, Tần Phong cúi người ôm lấy ngực mình, chân khí vừa mới bình ổn lại bắt đầu tán loạn.

Hấn đương nhiên biết Mạc Tinh quyến rũ hấn không phải xuất phát từ ý nghĩ ngốc nghếch, Du Minh môn phái nàng đến rốt cuộc có mục đích gì, hấn không đoán ra, cũng không muốn đoán. Nhưng hấn càng hận kẻ làm môn chủ đầu đầu lộ đuôi, tâm địa ác độc, ra tay tàn nhẫn, ti bỉ vô sỉ kia, không bầm thây vạn đoạn nàng ta ra thì thật sự khó tiêu mối hận trong lòng hấn..

Hai canh giờ sau, Tần Phong bắt đầu đứng ngồi không yên, trong đầu hấn toàn là những vấn đề không có lời giải.

Nàng không hoàn thành nhiệm vụ có thể bị phạt không?

Môn chủ của nàng có thể sẽ giết nàng?

Nàng bị từ chối vô tình như vậy, có thể đau khổ không?

Nàng luôn nhìn hấn từ xa xa, có phải nàng thích hấn không, chẳng sợ chỉ là một chút, vậy cũng tốt lắm rồi. ....

Càng nghĩ càng loạn, càng nghĩ càng nóng lòng, gần đến bình minh, Tần Phong rốt cuộc không kiềm chế được nữa, trong làn sương sớm mờ mờ, hấn tìm nàng trên khắp con đường, tìm từng góc nhỏ.

Giữa làn sương mù mờ mờ rồi cuộc hấn cũng thấy thân ảnh mảnh mai của nàng.

Nàng vẫn ôm đầu gối, ngồi dưới gốc cây, vùi đầu trong chiếc áo rộng thùng thình của hấn.

Đám sương lan tỏa mọi nơi, gió lạnh thấu tận xương. .... Thân mình mỏng manh của nàng run rẩy trong gió.

Tần Phong liêu lĩnh tiến lên, ôm chặt nàng vào trong ngực, không ngừng nói: “Xin lỗi!”

Mạc Tinh hơi mờ mịt ngẩng đầu, lông mi còn ẩm ướt nhẹ nhàng run run, đôi môi sưng đỏ vẫn hấn rõ dấu răng “Tại sao nói xin lỗi?”

“Ta. .... nàng mặc ít áo như vậy, nhất định rất lạnh, theo ta trở về nhé.”

Nàng gật gật đầu, tùy ý để hấn nắm tay đưa về phòng.

Vào phòng, Tần Phong liền bế nàng đặt lên giường, đắp kín chăn lên người nàng không còn kẽ hở.

“Lạnh không?”

“Không lạnh.” Mạc Tinh đẩy chăn trước mặt ra, thân thể dán lên người Tần Phong: “Chàng để ta đặt cược một lần được không?”

“Cái gì?” Hấn bỗng cảm thấy lẩn lộn, đang tự hỏi ý tứ của nàng, chợt ngửi thấy hương thơm nồng nàn bay tới từ thân thể nàng. Hương khí nồng đậm mê hoặc lòng người, châm ngời cho ham muốn mà hấn cố gắng áp chế.

Mạc Tinh kéo xuống quần áo trên người, voan đỏ mỏng manh chảy xuống từ vai nàng, lộ ra làn da không tì vết.

Bộ ngực sữa của nàng, màu sắc trong sáng như ngọc, mềm mại đầy đặn. ....

Tần Phong lập tức dời mắt, không dám nhìn lại, nhưng hấn có thể không chế được tầm mắt của mình, lại không khống chế được ham muốn của mình, không khống chế được phản ứng của thân thể.

Hấn cố gắng điều chỉnh hô hấp, áp chế khát vọng.

“Chàng để ta đặt cược một lần, không thử một lần, ta sẽ tiếc nuối cả đời. ....” Cảm nhận được hô hấp của Mạc Tinh càng ngày càng gần, nhiệt huyết lập tức sôi trào lên đầu óc hấn.

“Bây giờ sau ta sẽ chết!” Giọng hấn hơi khàn khàn.

“Bây giờ cũng đủ rồi!”

“.....”

“.....”

Ngàn lời vạn ý, khi đụng chạm đôi môi mới có thể nói lên rõ ràng, nói là. ....

Nụ hôn kích tình cuồng loạn làm cho hấn quên đi tất cả, từ bỏ mọi thứ, giờ này phút này, không gì khống chế được khát vọng muốn có một nữ nhân, biết rõ tất cả chỉ là âm mưu, là cạm bẫy, nhưng hấn vẫn nhảy xuống không hề chùn bước.

Khi hấn tiến vào thân thể nàng, nghe thấy tiếng rên rỉ của Mạc Tinh ở dưới thân làm hấn mê muội mất hồn, thấy ánh mắt lưu chuyển khi nàng ngửa đầu, đáng người tuyệt sắc, hấn hoàn toàn điên cuồng.

Hấn thầm nghĩ muốn nàng, đừng nói bây giờ, thậm chí vào giây phút này Mạc Tinh dùng kiếm đâm thủng trái tim hấn, hấn cũng không dừng lại khát cầu với nàng!

Tình yêu, hiểu được nó chỉ cần một sớm một chiều!

Tình yêu, duy trì nó lại cần cả một đời!

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Quyết đấu

Bình minh họ mới ngủ, vô thức, không ngờ đã qua buổi trưa.

Tần Phong tỉnh lại từ giấc ngủ say, nháy mắt mấy cái, gờ tay che ánh nắng chói mắt chiếu vào từ cửa sổ.

Hắn cúi đầu thấy cô gái đang nép vào lòng mình ngủ say sưa, cảm giác được có hơi ấm nhẹ nhàng lướt quanh ngực mình, bỗng phát giác mình không còn cô độc nữa, không hề lạnh lùng nữa. Nghĩ đến có một cô gái thuộc về mình, hoàn toàn bị hắn giữ lấy, hắn không tự giác cong cong khóe môi, hạnh phúc mỉm cười.

Có lẽ có người sẽ thích ở một mình, không vướng bận, nhưng không ai thật sự thích cô đơn, không ai là không khát vọng có một tình cảm tha thiết vĩnh hằng.

Giờ phút này hắn có được, mới hiểu mình thật sự khát vọng đến mức nào.

Đợi một canh giờ, Tần Phong không thể không gọi Mạc Tĩnh: “Dậy ăn một chút gì nhé!”

Mạc Tĩnh gật gù đầu, cúi đầu tựa vào người hắn, không nói một lời.

“Sao vậy, có phải còn đau không?”

“Không đau!”

Sao có thể không đau được?! Đều là lỗi của hắn, mới quen mây mưa liền muốn ngừng mà không được, phóng túng bản thân. . . . . Nàng nói “không đau”, nhưng những vết thâm tím khắp người nàng đều đang lên án sự thô lỗ của hắn.

Hắn chậm rãi giúp nàng mặc quần áo, phát hiện quần áo này thật sự không thể ra ngoài để người khác nhìn thấy, đành phải đi xuống gọi vài món ăn, bảo tiểu nhị đưa vào phòng họ.

Không ngờ tiểu nhị vừa bưng đồ ăn đến cửa đã suýt té ngã, nhìn không chớp mắt vào Mạc Tĩnh đang ngồi chải vuốt sợi tóc dài trên giường.

Mạc Tĩnh quay đầu nhìn thoáng qua tiểu nhị, hai hàng lông mày nhíu lại, đang muốn nâng tay, đảo mắt nhìn nhìn Tần Phong, lại thu tay tiếp tục chậm rãi chải vuốt sợi tóc mình.

Nàng chải tóc rất chuyên tâm, ngón tay lướt qua làn tóc mềm mại đen bóng. . . . .

“Ngươi có thể đi ra ngoài.” Tần Phong tức giận nói.

Không biết vì sao, hắn vừa thấy cái nhìn của tên tiểu nhị này, trong lòng đã dấy lên đám lửa giận vô danh, thậm chí hắn còn muốn móc hai con mắt kia ra.

Tiểu nhị hoàn toàn không nghe thấy lời hắn nói, một đôi mắt vẫn đang nhìn chăm chăm vào thân thể Mạc Tĩnh, nước miếng gần như sắp chảy xuống khay thức ăn.

“Răng rắc” Một tiếng nổ, bàn gỗ vỡ ra làm đôi, tiểu nhị nghe thấy thì kinh hãi, quỳ trên mặt đất cúi gập người.

“Bảo người ra ngoài, có nghe thấy không?”

“Oh, vâng, vâng!” Tiểu nhị chạy trời chết, trước khi ra khỏi cửa còn không quên quay đầu lại vụng trộm liếc mắt một cái.

Mạc Tĩnh vẫn cúi đầu, tóc đen che đi khuôn mặt nàng, cho nên Tần Phong không nhìn thấy biểu tình của nàng, chỉ nhìn thấy nàng vẫn đang không ngừng chải mái tóc đã thẳng mượt.

Hắn đến gần nàng, nâng mặt nàng lên cẩn thận ngắm nhìn, da thịt vô cùng mịn màng trong suốt, hai má đỏ ửng, đôi mắt nhìn xuống làm cho nàng trông rất dịu dàng, không có một chút cá tính, đúng là một nữ nhân mà nam nhân khát vọng nhất.

“Mỗi một nam nhân đều nhìn nàng như vậy sao?”

“Không phải.” Mạc Tinh lắc đầu, khẽ cười nói: “Có nam nhân sẽ không, đôi mắt người ấy nhìn ta và nụ cười của người ấy luôn thuần khiết.”

“Thật không?” Giọng của Tần Phong hơi khô khan.

“Ban đầu ta không rõ vì sao người ấy không giống những người bình thường khác, sau đó mới biết được đó là bởi trái tim người ấy thuần khiết.”

“Ồ.”

“Vì thế ta bắt đầu đoán, nếu có một ngày người ấy cũng dùng ánh mắt tràn ngập ham muốn nhìn ta, ta có ghét hay không.” Nàng càng nói mặt càng đỏ lên, tình ý vô hạn.

Tần Phong ho khan một tiếng, không đáp lại.

“Đến lúc người ấy..... nhìn ta như vậy, ta mới phát hiện mình không hề ghét, mà còn rất thích.” Nàng vụng trộm liếc nhìn vẻ mặt của Tần Phong, hồn nhẹ lên môi hân, khuôn mặt nàng lại đỏ hơn cả màu của váy áo.

Mạc Tinh cười duyên, khi cười nàng ngửa đầu, mái tóc mềm mại như tơ xoắn trên chiếc váy mỏng manh, duyên dáng thanh nhã mê hoặc lòng người.....

Tần Phong rút cuộc cũng hiểu được ý nàng, trong lòng vừa động, nắm lấy ống tay áo của nàng, kéo nàng vào lòng, không ngờ vì hơi mạnh tay, áo khoác trên người nàng bị kéo xuống, lộ ra bờ vai trắng nõn, nhiều dấu hôn gọi lên trí nhớ của hắn, kích thích một đêm lại tái hiện trong đầu hắn.....

“Tình Nhi.” Hắn than nhẹ tên nàng, đặt nàng dưới thân, tùy tay buông rèm xuống.....

Mạc Tinh co người lại trong lòng hắn, im lặng nhìn hắn, đôi mắt to ngập nước lộ ra vẻ điềm đam đáng yêu.

“Sợ đau?”

“Không phải.....” Nàng ôm cổ hắn, mặt chôn vào bả vai hắn, “Sợ chàng không cần ta!”

“Ngốc, sao ta có thể không cần nàng được.....” Vừa nói khỏi miệng lại nghĩ tới chuyện mấy ngày sau phải quyết đấu, hắn thở dài một hơi, mới nói: “Trừ khi ta chết!”

Một khi đã động tình, người càng lạnh khốc, lại càng cuồng nhiệt.

Tần Phong không thể tin mình có thể cười ngây ngô như một kẻ ngốc. Nhưng hắn thật sự rất vui vẻ, ở bên cô gái mình yêu thương, bầu trời luôn trong xanh, suối nước luôn trong mát, đồ ăn luôn ngọt, mưa luôn triều miên.

Đáng tiếc chỉ có bảy ngày, đối với những ngày ngọt ngào này thật sự là quá ngắn ngủi!

Chạng vạng sáu ngày sau, hắn đưa Mạc Tinh đến rừng trúc.

Mạc Tinh ngửa đầu nhìn hắn, trong mắt đều là lệ.

“Nếu chàng thắng, chàng không chết, có thể trở về tìm ta không?”

Hắn cười khò, biết rõ đây là giả thiết không thật, nhưng vẫn kiên định gật đầu.

“Chàng nhất định phải nhớ rõ chuyện đã đồng ý với ta.” Mạc Tinh ôm hắn từ phía sau: “Ta sẽ mãi chờ chàng!”

“Nếu ta sống, ta nhất định sẽ trở về đón nàng, nhưng nếu ta chết, nàng hãy quên ta đi, hãy sống thật tốt, biết không?”

“Không, chàng nhất định phải tới, ta sẽ mãi chờ chàng.”

Tần Phong quay người ôm nàng vào lòng, hai tay ôm trọn thân thể mềm yếu của nàng: “Được, ta hứa với nàng..... nàng cũng phải hứa với ta, đừng mặc quần áo quá mỏng, dù đau khổ thế nào, cũng đừng ngồi dưới gốc cây khóc..... Cho dù ta chết, nàng cũng đừng rơi một giọt nước mắt nào.”

Trong cơn gió lạnh, mỗi bước đi của hắn đều có thể nghe thấy tiếng đá bị nghiền nát dưới chân, giống như đang nghiền nát linh hồn hắn.

Hắn đã đi rất lâu, quay đầu lại vẫn nhìn thấy Mạc Tinh đứng trong gió, mấy phần chờ mong, mấy phần không thể buông tay.....

Hắn từng nghĩ trái tim mình cứng rắn như băng như đá, không ai có thể động vào, không ai có thể làm tan chảy, nhưng nay, trái tim này bắt đầu nhảy lên vì một người con gái.....

Tình yêu thật là đáng sợ, dù có cá tính cao ngạo, dù là nam nhân kiên cường, cũng không thể thoát khỏi những buồn vui của tình cảm.

Ngày hôm sau, Tần Phong đứng ở thung lũng cuối rừng trúc, nắm chặt kiếm trong tay, rất chặt. Hắn rất sợ mình chỉ lỏng tay ra một chút, sẽ bỏ mặc tất cả để chạy về tìm người trong trái tim mình.....

Đột nhiên, trước mắt chợt lóe lên một bóng trắng, cô gái áo trắng bay xuống trước mặt hắn.

Hắn đang muốn giơ kiếm, bỗng nhiên ngây người, đó là Mạc Tĩnh mà hắn vô cùng mong nhớ, hắn bị ảo giác sao?

Vì sao cô gái trước mắt này có một ánh mắt mà hắn quen biết, làm hắn nhớ nhưng đau đớn.

“Nàng. .... Là môn chủ của Du Minh môn?” Hắn hoài nghi hỏi.

Cô gái áo trắng gật đầu, nâng tay tháo khăn che mặt xuống. ....

Tần Phong mờ to hai mắt, hai tay vô thức giơ ra, cứng ngắc giữa không trung.

Cô gái trước mặt thật sự là Mạc Tĩnh.

“Nàng đúng là môn chủ của Du Minh môn?”

“Đúng.”

Hắn nhìn nàng, khớp hàm cắn chặt, đau đến chết lặng. ....

Đứng trước mắt hắn là cô gái hắn yêu, hắn chỉ cần giơ cao tay là có thể chạm vào khuôn mặt nàng, nhưng ngay cả nhìn hắn cũng không có dũng khí.

Hắn nhớ rất rõ, ba ngày trước, họ đi bán tể cha mẹ, khi trở về đã là chàng vạng.

Trên đường họ đi qua một khu vườn trồng rất nhiều loại hoa cúc, ánh sáng vàng vàng tỏa ra từ rèm lụa mỏng treo trên cửa sổ, chiếu sáng lung linh vào màn mưa bụi, Mạc Tĩnh đứng trong con mưa nhỏ nhìn căn phòng đó rất lâu, nàng nói nàng chưa từng thấy nơi nào đẹp như vậy.

Lúc ấy, hắn cũng không nở rời đi.

Vì hắn cũng từng có một mái nhà, một mái nhà ấm áp như vậy. Khi trời lạnh tuyết rơi, mẹ luôn ôm hắn ngồi ở chỗ gần lò sưởi nhất, kể cho hắn nghe những câu chuyện. Khi đó hắn căn bản không biết mùa đông là lạnh lẽo, sau đó, mùa đông không còn lò sưởi nữa, hắn mới biết được gió mùa đông lạnh đến thấu xương.

Đêm đó gió thu cũng rất lạnh, nhưng hắn lại không cảm thấy lạnh.

Hắn ôm Mạc Tĩnh, thấp giọng nói bên tai nàng: “Nếu chúng ta cũng có một mái nhà như vậy thì thật tốt. .... Mỗi ngày trở về, trong phòng luôn ấm áp, sẽ có mấy món ăn thơm ngon, một người phụ nữ chờ ta, cùng ta ngắm mặt trời lặn, chờ đến lúc trăng sao hiện lên, sẽ dựa sát vào nhau ngủ. ....”

Mạc Tĩnh rúc vào lòng hắn dịu dàng nói: “Chỉ cần chàng thích, ta nguyện cả đời sống như vậy với chàng.”

Khi đó hắn thật sự nghĩ Mạc Tĩnh sẽ nguyện lòng, hắn rất thỏa mãn, biết rõ không bao lâu sau sẽ chết, nhưng hắn vẫn cảm thấy vui sướng.

Hôm nay hắn mới biết được, nàng vĩnh viễn sẽ không chờ hắn về nhà, mục tiêu của nàng là chúa tể giang hồ, là làm cho nam nhân khắp thiên hạ phải thuận phục dưới chân, mà hắn, cũng không có ý nghĩa gì với nàng.

“Tại sao nàng lại làm như vậy?” Tần Phong hỏi. Vừa nói ra, hắn đột nhiên cảm thấy thật nực cười, hắn đúng là một thằng ngốc để một cô gái đùa giỡn trong lòng bàn tay, còn hỏi người ta cái gì nữa. Hắn nở nụ cười, ấn lên lồng ngực đau đớn, tự cười giễu: “Nàng sợ mình không phải đối thủ của ta? Hay là. .... trước mỗi lần quyết đấu nàng đều lợi dụng mỹ mạo tuyệt thế của mình?”

Thân thể Mạc Tĩnh hơi lay động.

Thân thể nàng thoạt nhìn sẽ thấy rất mỏng manh, vòng eo mảnh khảnh tựa như chỉ cần dùng một chút lực sẽ đứt gãy, cho nên mỗi lần hắn đều không dám dùng sức. ....

Hắn lắc đầu, rũ bỏ ảo tưởng trong đầu.

.....

Tóm lại, hắn không thể tin được, một nữ nhân yếu đuối sao có thể làm dậy lên gió tanh mưa máu trên giang hồ.

“Phong, trong mắt chàng ta là nữ nhân hạ lưu như vậy sao?”

“Nàng nói xem?”

“Ta thật lòng với chàng.” Giọng nàng vẫn mềm nhẹ như vậy, mềm nhẹ như đang nói chuyện với tình nhân ở bên gối.

“Trước khi giết người nàng còn chân thành tình cảm như vậy. .... Khó trách nhiều cao thủ giang hồ đều bại bởi nàng.” Nói xong hắn cười lạnh, con đau

từ đầu ngón tay truyền khắp toàn thân. Thật ra, hắn biết rõ Mạc Tinh sẽ không như vậy với nam nhân khác, bởi vì lần đầu tiên hắn tiến vào thân thể nàng, nàng đau đến cả người đều run rẩy, máu tươi chảy xuống từ giữa đôi chân thon nhỏ mềm người của nàng. ....

Hắn lại lắc đầu, không được nghĩ nữa!

.....

Hắn cũng không hiểu vì sao mình lại nói những lời tổn thương người khác như vậy, chỉ cảm thấy nói ra, trái tim mềm yếu sẽ cứng rắn hơn một chút.

Mạc Tinh không thèm nhắc lại.

Hắn thờ ra, đem tất cả khí lực tập trung vào đầu ngón tay nắm thanh kiếm, tiếp tục nói: “Môn chủ, nàng đã đề cao ta quá rồi, thật ra võ công của ta cũng chỉ tầm thường thôi. Giết ta, dùng võ công như vậy là đủ rồi, sao phải lo lắng thế.”

“Nếu ta có thể quyết tâm thì đã sớm ra tay rồi, làm gì phải đợi đến hôm nay?” Giọng của Mạc Tinh có vẻ mơ hồ, hắn nghe mà lòng chưa xót từng con: “Ta biết chàng hận ta, mỗi ngày đến rừng trúc đều là vì giết ta. Phong, ta sợ..... chàng hận ta như vậy, nhất định sẽ không nương tay, mà ta cuối cùng cũng sẽ không đành lòng xuống tay..... Cho nên ta chỉ có thể.....”

“Cho nên nàng chỉ có thể đặt cược, cược xem mỹ mạo khuynh đảo nam nhân trong thiên hạ của mình có đủ để chinh phục ta hay không, làm cho ta không thể ra tay khi đối mặt với nàng, có phải không?”

“Ta.....” Nàng chần chừ một chút, bất đắc dĩ gật đầu: “Đúng vậy.”

Tần Phong che miệng ho khan thật lâu, mới khàn khàn nói: “Chuyện tình cảm mà nàng cũng có thể lấy ra đùa giỡn?”

“Ta.....” Nàng gục đầu xuống: “Ta không có ý đùa giỡn, là ta thật tình thích chàng.”

“Thích?” Tần Phong nở nụ cười, cười rất lớn tiếng, cả thung lũng đều vang vọng tiếng cười của hắn: “Thích đến mức lừa gạt ta?! Nói cái gì mà ‘sẽ luôn chờ ta’, ha ha! Còn không phải là vì giết ta!”

Mạc Tinh tiến lên từng bước, cầm lấy cánh tay hắn, ánh mắt tràn ngập đau thương nhìn hắn: “Ta không muốn giết chàng, nhưng chàng có thể không giết ta sao?”

“Không thể!” Tần Phong đẩy nàng, chậm rãi rút thanh kiếm của mình ra, chỉ vào cô gái làm hắn vừa yêu vừa oán hận: “Ra tay đi.”

“Tại sao chàng không thể không giết ta? Giữa chúng ta có thâm cừu đại hận gì, tại sao phải tranh đấu giết nhau?”

“Người bạn tốt nhất của ta bị nàng đánh thành tàn phế, người ta tôn kính nhất chết trong tay nàng. .... Trên tay nàng đã nhiễm bao nhiêu máu tươi, nàng không biết sao?” Tần Phong không đợi nàng trả lời, một kiếm đâm thẳng về phía mi tâm của nàng, làm cho Mạc Tinh lui về phía sau mấy bước, tránh đường kiếm của hắn. (mi tâm: điểm ở giữa hai mày)

“Chàng nhẫn tâm như vậy sao? Ngày hôm qua chàng còn.....”

“Miễn bàn chuyện ngày hôm qua! Nếu hôm qua ta biết nàng là môn chủ của Du Minh môn, thì đã sớm băm thây vạn đoạn nàng ra rồi!”

“Được! Lòng chàng đã quyết, ta cũng không thể nói gì hơn.”

Mạc Tinh rút cuộc cũng ra tay, tung chưởng nhanh như tia chớp, bao quanh toàn thân Tần Phong. Tần Phong dùng kiếm chắn đi thế chưởng, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, ngoài hận ra hắn còn cảm thấy buồn bã.

Mộng đã tỉnh, tình đã tiêu tan, đối mặt với âm mưu nực cười này, ngoài cách cùng chết ra, không có lựa chọn nào khác.

.....

Khi thật sự tranh đấu hắn mới phát hiện chiêu thức của Mạc Tinh còn sắc bén điêu luyện hơn hắn tưởng tượng nhiều. Chiêu thức nào cũng có sơ hở, nhưng đều làm mê hoặc đối thủ, giả giả thật thật, thật thật giả giả, căn bản không thể xác định.

Tấn công đã hơn trăm chiêu, hắn vẫn không tìm được một kiếm chí mạng, không biết là công lực hay tâm lực suy giảm, hắn càng ngày càng cảm thấy mệt mỏi, ngay cả sức lực trốn tránh cũng không có. Hắn nhìn thấy một chưởng của Mạc Tinh phóng thẳng về vị trí trái tim mình, bỗng không muốn né tránh, nơi đó thật sự rất đau, hắn tình nguyện để trái tim bị đánh nát bảy, cũng không muốn chịu cảm giác đau đớn này.

Ngay lúc hắn nghĩ mình phải chết là không thể ngờ, Mạc Tinh đột nhiên thu chưởng.

Trong nháy mắt chiêu thức đột biến, có nghĩa là cơ hội duy nhất đang lướt qua.

Lòng hắn trầm xuống, nắm chắc cơ hội này, gươm kiếm đâm thẳng vào ngực nàng. .... Mạc Tinh không tránh né, ngây ngốc đứng tại chỗ nhìn thanh kiếm của hắn.

Máu đỏ tươi thấm qua lớp áo màu trắng của Mạc Tĩnh, chất lỏng trong suốt nhỏ giọt trên lưỡi kiếm màu tím của hắn, làm ánh mắt hắn đau xót.....

“Tại sao không đâm sâu hơn một chút, chỉ cần sâu hơn một chút thôi, ta chắc chắn sẽ phải chết.”

Hắn nắm chuôi kiếm, dùng hết toàn lực vẫn không thể đâm sâu vào.

Trên ngực nàng hắn là vẫn còn dấu hôn của hắn? Hôm qua họ vẫn còn triền miên bên nhau, đi đến bước này rốt cuộc là vì sao?

Máu và nước mắt của Mạc Tĩnh không ngừng chảy, từng giọt từng giọt đâm vào tim Tần Phong.

Lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ có thể là lừa gạt, nhuyển ngọc ôn hương có thể là giả dối, máu và nước mắt giao hòa lại không thể là giả.

Lúc này, hắn tin Mạc Tĩnh thật lòng thương hắn, yêu đến vào lúc tranh đấu cuối cùng nàng lựa chọn cái chết.

Nhưng có thể thay đổi được gì? Có yêu đến mấy cũng không thể làm hắn quên đi cừu hận!

“Tại sao nàng muốn giết nhiều người như vậy?” Tần Phong run giọng hỏi.

“Ta không ra tay, Đường Kiệt sẽ không ra tay sao? Ta không giết Nam Cung Hoành Nhạc, hắn sẽ không giết ta sao? Phong, hôm nay ta thu chương, chàng có buông tha cho ta không?..... Đúng, ta là ma quỷ giết người không chớp mắt, chàng cho rằng đó là sự lựa chọn của ta? Ta sinh ra còn chưa đến ba ngày, người cha sinh ra ta đã muốn giết ta..... lần đầu tiên ta nhìn thấy nam nhân, đã bị hắn dây dưa..... Nếu ta không có võ công, đã sớm bị nam nhân tra tấn đến xương cốt cũng không còn!”

Bàn tay nắm kiếm của Tần Phong bắt đầu run run, hắn hiểu chuyện giang hồ, hiểu nam nhân, Mạc Tĩnh nói đúng, nếu nàng không có một chút võ công nào, dựa vào dung nhan của nàng, nếu may mắn có lẽ có thể dựa vào nam nhân có quyền thế, nếu không may mắn sẽ trở thành đồ chơi cho nam nhân tranh đoạt, còn có thể phải sống một cuộc sống không thể chịu nổi.

Nàng có được võ công không ai bằng, có thể nắm trong tay vận mệnh của chính mình, chẳng lẽ như vậy là sai sao?

Tần Phong đột nhiên rút kiếm, tay phải vòng lại rất nhanh, đâm thanh kiếm còn nhỏ máu vào bụng mình.

Máu tươi bỗng chốc phun ra, bắn tung tóe.

Mạc Tĩnh kêu lên sợ hãi chạy lại gần, nắm chặt bàn tay cầm kiếm của hắn: “Chàng làm gì vậy?”

“Nàng đã cược thắng rồi, bây giờ cũng đủ, cũng đủ để nàng hủy diệt ta.”

“Phong.....”

“Tĩnh Nhi, nàng chịu một kiếm xem như trả nợ cho Đường Kiệt, ta chịu một kiếm này xem như thay nàng trả cho Nam Cung tiền bồi..... người của Long Gia Bảo đã mai phục trong thung lũng.....” Tần Phong kịch liệt ho khan trong chốc lát, mới miễn cưỡng rên rỉ nói: “Ta đã..... bị trọng thương rồi, không thể cứu nàng, nàng hãy chạy đi..... hãy giữ lấy mạng sống.”

Nói xong, Tần Phong lao đảo lui về phía sau vài bước, mới xoay người rời đi.....

Máu nhỏ xuống bùn đất dọc theo con đường hắn rời đi.

Hắn nghe thấy tiếng Mạc Tĩnh khóc ở phía sau, hắn rất muốn làm cho nàng nín khóc, nhưng hắn không dám.

Hắn không có dũng khí quay đầu, hắn sợ mình chỉ nhìn một lần nữa thôi, sẽ không thể rời đi được nữa.

Hắn nghe thấy Mạc Tĩnh nói: “Chàng có nhớ không, chàng đã hứa với ta: Nếu không chết, sẽ trở lại tìm ta?..... Chàng đã hứa với ta.”

Hai chân hắn cứng lại, rốt cuộc không thể bước thêm được nữa.

“Phong, ta sẽ chờ chàng, ta sẽ luôn chờ chàng!”

Một ngụm máu tươi phun ra từ miệng hắn!

Một tay hắn che miệng vết thương đang đổ máu, một tay lau vết máu trên khóe miệng, giọng lạnh lùng nói: “Từ nay về sau nàng và ta tình cừu đều đứt đoạn..... Bất luận sống chết, nàng và ta..... Suốt đời cũng không gặp!”

Đi được bao lâu Tần Phong cũng không rõ, chỉ nhớ rõ miệng vết thương không hề đau, mà trái tim lại làm hắn đau đến hít thở không thông.

Rốt cuộc hắn cũng không chịu nổi, té lăn trên đất, trước khi nhắm mắt lại còn mơ mơ hồ hồ nhìn thấy ở gốc cây đằng trước có một cô gái mặc váy vàng, cô đơn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nhót

Khi tỉnh lại một lần nữa, Tần Phong đã nằm trên chiếc giường gỗ lim, nội thất đơn giản và thanh lịch, vô cùng quen thuộc, là Đường môn.

Tần Phong sờ qua miệng vết thương đã được băng bó cẩn thận, người băng vết thương rất khéo léo, vừa thấy đã biết là Đường Kiệt cứu mạng hắn, xem ra kiếp này hắn nhất định chịu ơn Đường Kiệt.

Vừa giương mắt lên đã thấy Đường Kiệt ngồi đối diện, không phải ngồi trên ghế mà ngồi trên xe lăn, nụ cười vẫn yên tĩnh như trước.

“Tính mạng đã bị nguy hiểm, tỉnh dưỡng một khoảng thời gian sẽ khỏe hơn.”

Tần Phong đứng dậy ngay tức khắc, không quan tâm đến miệng vết thương đang đau nhức, vội vàng hỏi: “Nàng ấy đâu? Long bảo chủ có giết nàng không?”

“Không, vẫn để nàng chạy thoát.”

Tần Phong cố gắng không lộ ra biểu tình như trút được gánh nặng của mình, ra vẻ trấn định hỏi: “Nàng đã bị thương, sao có thể chạy thoát?”

“Sau khi mấy người ra tay bị giết chết, những đại hiệp còn lại cũng chỉ trừng mắt nhìn nàng rồi đi. Không thể tưởng được Long Thừa Vân thông minh nhất thế, lại buông tha cơ hội tốt như vậy.”

“Hắn ra tay cũng không chắc chắn thắng được, cô gái kia thật sự quá lợi hại.”

Đường Kiệt chuyển động xe lăn đi tới trước mặt hắn, ánh mắt thâm thúy nhìn xuống vết thương trên bụng Tần Phong.

“Miệng vết thương của ngươi sâu mà hẹp, là bị thương bởi kiếm, đâm từ trên xuống dưới, tốc độ cực nhanh.” Đường Kiệt dừng một chút, nhìn vào mắt hắn nói: “Là thói quen xuất kiếm của ngươi.”

Tần Phong cười khổ, không nói gì để chống đỡ.

Đường Kiệt xoa xoa đầu gối, lại nói: “Ta nghe Long bảo chủ nói ma nữ kia bị trúng kiếm ở ngực, vị trí đúng là bên trái, không sai chút nào, đáng tiếc chưa phải trí mạng. .... Đó không phải thói quen xuất kiếm của ngươi. ....”

Lúc này đây, Tần Phong rốt cuộc không thể cười nổi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Phong lắc đầu. Hắn biết Đường Kiệt có lòng trong sạch, có trí tuệ hơn người, có một số việc hắn cũng không so đo, nhưng không có nghĩa là hắn nhìn không thấu.

Đường Kiệt thấy hắn không nói lời nào lại hỏi: “Có phải có nỗi khổ khó nói không?”

“Xin lỗi, ta đã cố gắng hết sức.”

“Có thể sống trở về là tốt rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi.” Đường Kiệt không nói gì nữa, chuyển động xe lăn rời khỏi phòng.

Mấy ngày sau, miệng vết thương của Tần Phong cơ bản đã khép lại, tuy rằng không thể vận động mạnh, nhưng đi bộ thông thả cũng có thể được.

“Đường Kiệt, ngươi không cần giải vây giúp hắn, chuyện này hắn phải nói cho rõ ràng.”

Khi Tần Phong đang nghỉ ngơi trong đình viện, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện của một nam nhân, câu chữ hắn nói luôn ngân dài, giống như không nói vậy không thể thể hiện khí phách của hắn.

Không cần nhìn, Tần Phong cũng đã đoán được người nói là ai.

“Long bảo chủ, ngày đó Tần Phong đã làm ma nữ kia bị thương, chính hắn cũng bị trọng thương, xem như đã dùng hết toàn lực.” Là giọng của Đường Kiệt.

“Rõ ràng là hắn tự đâm mình một kiếm.”

“Nhất định vì bất đắc dĩ nên hấn mới phải làm như vậy.”

“Mặc kệ có nổi khổ gì cũng nên lấy đại cục làm trọng, thả cộp về núi, hậu hoạn vô cùng.”

Tần Phong cười lạnh một tiếng, đến gần họ, nói: “Long bảo chủ muốn nói rõ ràng chuyện gì? Ngươi dẫn theo nhiều người như vậy mà khoanh tay đứng nhìn, không biết có lo lắng đến đại cục hay không?”

“Sao ta biết được ngươi và ma nữ kia có phải đang thông đồng với nhau không, dẫn chúng ta tới mắc câu.”

“Vậy ngươi cho rằng nếu nàng không bị thương, sẽ bỏ qua các ngươi sao?”

“Nực cười!” Dứt lời, Long Thừa Vân hừ lạnh một tiếng, liền phẩy tay áo bỏ đi.

Đường Kiệt trầm ngâm một lúc lâu, mới nói: “Phong, ta nghe Đường Tâm nói, mấy ngày trước khi quyết đấu, ngươi ở rất gần một cô gái.”

“Ừm.”

“Mấy ngày nay không thấy nàng xuất hiện, cũng không thấy ngươi để ý.....”

“Không phải không thèm để ý..... Nàng đã chết!” Hấn không cố ý giấu giếm Đường Kiệt cái gì, chỉ là không muốn nhắc lại mấy ngày hoang đường ấy.

Không ai biết, hấn không thể dễ dàng quên đi.

Bỗng nhiên, một chiếc lá vàng bay theo gió, xoay tròn trước mặt hấn.....

Thời tiết cuối thu, đúng là mùa lá vàng rơi tung bay theo gió.

Không biết khi nào, không biết là ai, từng nói với hấn: Mùa thu là mùa tưởng niệm, mỗi một phiến lá rơi rụng đều tràn ngập kỷ niệm.

Cúi đầu nhặt lá rụng, trong lòng hấn đều là đau xót, lại không nhìn được nhớ tới ngày thứ ba ở bên Mạc Tĩnh.

Ngày đó, không biết làm thế nào mà Đường Tâm biết hấn nghỉ tại quán trọ, gõ cửa phòng hấn, “Tần đại ca!” Ba chữ kêu rất là thê lương.

Hấn còn tưởng rằng Đường Kiệt xảy ra chuyện gì, cuống quýt lao ra cửa, không ngờ vừa ra khỏi cửa Đường Tâm liền ôm hấn khóc, nói: “Tần đại ca, huynh đừng đi, huynh không thể đi.”

“Đường Tâm.....” Hấn bất đắc dĩ đẩy nàng ra, lặng lẽ đóng lại cửa phòng rồi mới nói: “Muội không cần khuyên ta, lòng ta đã quyết.”

“Huynh đi cũng là chịu chết, ca ca muội nói nàng ta vô cùng lợi hại.”

“Ta không thể không đi, cho dù mất mạng ta cũng không cần, nhất định phải giết nàng ta.”

“Muội đi cùng huynh.”

“Nếu ta phân tâm, sẽ bị chết nhanh hơn.” Tần Phong lặng lẽ lui ra phía sau từng bước, tránh đi bàn tay của Đường Tâm đang kéo tay hấn: “Muội trở về nói với ca ca của muội, ta nhất định sẽ báo thù vì hấn.”

“Tần đại ca!”

“Trở về đi, nếu muội chết, muội bảo ta làm sao đối mặt với ca ca của muội?”

Nói xong, hấn không để ý đến khuôn mặt xinh đẹp của Đường Tâm đang khóc lóc buồn rầu nữa, trở lại phòng.

Không ngờ phòng đã không còn bóng người, vô số mảnh vải rải rác khắp sàn, còn có một chiếc khăn tay.

Hấn không kịp tự hỏi điều gì, liền lao ra quán trọ, ngay cả tiếng gọi to của Đường Tâm cũng không trả lời.

Hấn chạy qua tất cả ngõ phố, hỏi không biết bao nhiêu người: “Có nhìn thấy một cô gái rất đẹp không?”

Đáp án của mỗi người đều khác nhau, nhưng Tần Phong vừa thấy biểu tình của họ đã biết họ chưa nhìn thấy, bởi vì nam nhân đã nhìn thấy Mạc Tĩnh sẽ không thể bình tĩnh như vậy.

Tìm mãi đến khi trời tối, hấn vẫn không có một chút tin tức nào, đứng giữa ngã tư đường trống trải, hấn như người bị mất đi linh hồn.

Thân thể hoàn toàn trống rỗng, muốn tìm cái gì đó để lấp đầy, lại phát hiện không cái gì có thể lấp được.

Đã qua nửa đêm, hấn mới lê bước chân nặng nề trở về quán trọ.

Phòng trên lầu hai, phòng của hắn có ánh sáng mờ mờ, nhưng cũng đủ để chiếu sáng đêm tối.

Hắn phi thân nhảy vào từ cửa sổ, Mạc Tĩnh đang ngồi bên cạnh bàn, chống cằm yên lặng nhìn hắn.

Vào giây phút đó, hắn mới biết được mình yêu nàng bao nhiêu, hoặc là nói, vào giây phút đó hắn mới biết được mình đã sớm yêu thương nàng, từ khi mới gặp dưới gốc cây.

Mạc Tĩnh cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta nghĩ chàng ..... vừa cảm thấy có gió thổi qua, đã nghĩ là chàng.”

Ánh nến trong đôi mắt nàng chiếu ra rất nhiều ánh sáng, giống như ánh sáng lấp lánh từ những ngôi sao.

Tất cả buồn bực, lo âu của Tần Phong đều tan thành mây khói chỉ vì một câu nói của nàng.

Hắn ôm chặt thân thể nàng, lồng ngực trống rỗng đã được lấp đầy: “Sau này khi mất hứng, tức giận, mắng ta đánh ta đều được, không được biến mất mà không nói câu nào.”

“Ta sẽ không giận chàng, cũng sẽ không đánh mắng chàng.”

“Vậy khi nàng tức giận sẽ thế nào?”

“Ta ..... sẽ không làm vậy với chàng.”

Lúc ấy hắn nghĩ cô gái như Mạc Tĩnh ngay cả nói chuyện lớn tiếng cũng không làm được, nhiều lắm thì khi ghen hay tức giận cũng chỉ chạy trốn mà thôi, bây giờ hắn mới biết, khi nàng tức giận sẽ muốn lấy mạng người, biến mất đã là cách tha thứ dễ dàng nhất đối với hắn.

Đường Kiệt thấy thần sắc hoảng hốt của hắn, không tiếp tục truy hỏi nữa, chuyển động xe lăn đến gần hắn.

“Ta không sao.” Hắn miễn cưỡng nở nụ cười, nói lại: “Ta không sao, thật sự không có việc gì.”

Thật sự không có việc gì? Vì sao hắn cảm thấy ánh mắt bùng bùng như lửa cháy, từng trận đau đớn. Miệng vết thương cũng như không thể khép lại, mỗi ngày đều đau âm ỉ.

Hắn nghĩ bằng con người lãnh khốc vô tình như mình, cái gì cũng có thể quên, huống chi tình cảm gần bảy ngày.

Không ngờ, có những người sớm chiều ở chung mấy năm, cũng sẽ rất dễ phai nhạt;

Mà có những người chỉ quen biết mấy ngày, đã có thể ghi nhớ khắc sâu vào xương tủy.

Đối với Mạc Tĩnh, là yêu hay hận hắn không rõ, có thể biện bạch chỉ là vương bận.

Mặc dù nàng không phải là Tình Nhi của hắn, không phải là cô gái thuần khiết như cảm nhận của hắn, hắn vẫn hy vọng nàng có thể sống tốt, ít nhất hắn muốn biết nàng sống tốt.

Những quán rượu vĩnh viễn là nơi ồn ào nhất, cũng là nơi mà lời đồn được truyền bá nhanh nhất, đương nhiên hiện tại đề tài có hứng thú nhất với mọi người vẫn là về Du Minh môn.

Có người nói: “Phái Tiêu Dao cũng nhập vào Du Minh môn.”

Có người nói: “Nghe nói môn chủ của Du Minh môn xinh đẹp như tiên ..... Thật muốn tận mắt trông thấy.”

Có người nói: “Nghe nói những nam nhân sau khi bị giết còn bị móc mắt ra trước đây, đều là những người đã nhìn thấy gương mặt nàng ta, người còn muốn gặp sao?”

Còn có người nói: “Khi nàng ta bị Long Gia Bảo bao vây, ta cũng ở đó, quả thực không phải cô gái bình thường ..... Rõ ràng đã bị thương, rõ ràng xung quanh đều là những người cầm kiếm muốn giết nàng ta, vậy mà nàng ta vẫn có thể bước đi chậm rãi, không run sợ ..... A nha! Vết máu để lại trải dài một đường .....”

“Người có thể thấy bộ dáng nàng ta không?”

“Vô nghĩa, nàng luôn luôn che mặt!”

“.....”

“.....”

Không ai nói nàng là yêu nữ tà giáo, không ai mắng nàng xấu xí không chịu nổi, ai nhắc tới nàng cũng mang vẻ sợ hãi và mê hoặc.

Rất nhiều người tập trung tinh thần lắng nghe, còn có người thêm vào mấy câu, trò chuyện rất thích thú.

Chỉ có Tần Phong bụng chén rượu gần nửa canh giờ, ngồi trước bàn cơm như một pho tượng.

Mãi đến khi có một nữ nhân xinh đẹp lẳng lơ, giằng lấy chén rượu trong tay hắn uống một hơi cạn sạch, ánh mắt hắn mới có tiêu cự.

Nữ nhân trước mắt khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, có bảy phần tư sắc, ba phần nhan sắc, cũng được coi là rất có mỹ mạo. Mọi động tác, nhãn mày, mỉm cười đều mang nét quyến rũ của nữ nhân, bộ ngực đầy đặn lộ một nửa ra ngoài, chỉ sợ kỹ nữ thanh lâu còn biết liêm sỉ hơn nàng.

Tần Phong không để ý tới nàng, lại rót một chén rượu khác.

“Gặp tý tý mà không chào hỏi gì à?” Giọng nói của nữ nhân thiên kiều bá mị vang lên làm không ít người trong quán rượu chú ý, chỉ có Tần Phong cúi đầu uống rượu một mình, như không nghe không thấy.

Thật ra, hắn biết nữ nhân này, cụ thể tên nàng là gì hắn không nhớ rõ, chỉ mơ hồ nhớ được trên giang hồ mọi người đều gọi nàng là Tiêu Dao tiên tử. Rất nhiều người nói người nàng cũng như tên, Tần Phong lại không thể hiểu nổi, nữ nhân này làm sao có được khí khái của tiên tử.

Tiêu Dao tiên tử che miệng cười duyên vài tiếng, một đôi mắt đẹp như chứa cả hồ thu sáng ngời. “Còn tưởng rằng ngươi lớn thêm hai tuổi, sẽ biết chút phong tình, hóa ra vẫn mang bộ dáng ông già này, nhàm chán muốn chết!”

“.....”

Tiêu Dao tiên tử thấy hắn vẫn không nói chuyện, ghé sát người lại, dùng thanh âm chỉ có họ mới nghe thấy, nói: “Thực không hiểu được môn chủ coi trọng ngươi cái gì.”

Chén rượu trong tay Tần Phong hơi lay động một chút, hai má trắng trẻo đã phồng hồng.

“Môn chủ mời ngươi đi, ngươi tự mình đi, hay để ta bắt ngươi đi?”

Không biết tại sao vừa nghe thấy hai chữ môn chủ, lòng hắn lại sôi hừng hực, cả người bắt đầu khô nóng, vô thức, trán đã chảy mồ hôi.

Nói thật, khi đối mặt với sống chết hắn cũng chưa từng đổ mồ hôi lạnh.

Tiêu Dao tiên tử cười mờ ám, vô cùng săn sóc lau mồ hôi giúp hắn, ghé vào gần lỗ tai hắn thổi khí: “Yo! Đệ đệ, ngươi cũng có lúc sợ cơ à? Môn chủ sẽ không ăn thịt ngươi đâu!”

“Tìm ta có chuyện gì?”

“Đương nhiên là chuyện tốt rồi. Nhưng đối với nam nhân không thể nhân đạo như ngươi có thể không nhất thiết phải.....” Nói xong Tiêu Dao tiên tử lấy từ trong lòng ra một chiếc bình nhỏ trong suốt, mở nút lọ rồi quơ quơ trước mặt Tần Phong: “Tỷ tỷ nghe nói ngươi bị thương, chân khí không lưu thông được, nên có ý chuẩn bị thuốc quý cho ngươi đây.”

Hắn đương nhiên biết cái kia không phải thứ gì tốt, đáng tiếc hắn có thương tích trong người, chân khí không lưu thông, tự biết phản kháng cũng chỉ là phí công.

Cho nên hắn vô cùng hợp tác hít thuốc ấy.

Muốn gặp trốn cũng không được, không phải hắn không kháng cự được mê hương này, mà là người muốn gặp hắn.

Sau khi hít vào hương khí ấy, Tần Phong liền thấy thân thể nhẹ bẫng, ý thức dần mơ hồ.

Rất nhanh hắn đã không chống lại được, gục xuống bàn ngủ.....

Không biết qua bao lâu, Tần Phong dần dần tỉnh lại, tứ chi còn có thể di động, chỉ cảm thấy người bủn rủn không có sức.

Bên tai hình như có tiếng nước nhẹ nhàng, lại không giống dòng nước.

Xung quanh hình như có hoa mai vòn quanh, lại không giống mùi hoa.

Hắn mở mắt ra, thấy mình đang nằm trên chiếc ghế dựa bằng trúc, ghế dựa rất thoải mái, nằm trên đó không bị động đến miếng vết thương.

Hắn miễn cưỡng ngồi dậy, phát hiện trong căn phòng này không có thứ gì, chỉ có một mảnh rèm trắng đối diện hắn, tiếng nước chính là từ bên kia rèm truyền đến.

Dù tấm rèm đục, nhưng vẫn có thể thấy rõ bóng dáng của một cô gái, thậm chí có thể nhìn thấy lớp sương mù đang bay lượn giữa ngón tay nàng, quấn quanh thân thể nàng.

Ngoài cửa sổ, hoa rơi lá tả, phiêu tán đầy trời.

Trong cửa sổ, dưới làn hơi nước, tựa như giọt lệ.

Tần Phong sững sốt trong chốc lát, mới lấy lại tinh thần, mỉm cười dựa vào ghế nằm, tinh tế thưởng thức cảnh xuân trước mặt.

Nhớ rõ có người từng châm chọc hắn, nói hắn nhất định là hòa thượng đầu thai chuyển thế, nên lục căn [1] mới có thể thanh tịnh như thế. Hắn còn vì vậy mà tự hỏi, cho rằng người nọ nói vậy là rất có đạo lý.

[1] Lục căn chính là sáu giác quan của con người để nhận biết sự vật: mắt, tai, mũi, lưỡi, da thịt, tư tưởng.

Bây giờ nghĩ lại mới biết là hắn đã đánh giá quá cao định lực của mình.

Gặp được Mạc Tĩnh, hắn mới biết cái gì gọi là tương khắc trúng mục tiêu.

Một lát sau, cô gái đứng lên, mái tóc hơi ướt của nàng chảy xuống, lướt qua váy áo, đi từng bước ra khỏi tấm rèm.

Rèm được vén lên nhẹ nhàng. . . . . Lộ ra gương mặt quyến rũ mê hoặc của Mạc Tĩnh.

Sau đó nàng đi vào, nhẹ nhàng uyển chuyển, gió lướt dịu dàng, thanh cao thoát tục, mưa phùn hạ trần.

Mấy ngày không thấy, hắn không thể phủ nhận niềm vui sướng dưới đáy lòng, càng không thể phủ nhận khi nhìn thấy hai má Mạc Tĩnh hao gầy, trong lòng hắn có từng cơn co rút đau đớn.

Rõ ràng là yêu, rõ ràng là tưởng niệm, chỉ là hắn không dám thừa nhận mà thôi.

Mạc Tĩnh đến gần hắn, cẩn thận vén mái tóc ướt, rồi ngồi xuống cạnh hắn.

Váy áo dính sát vào da thịt, mơ hồ nhìn thấy vết sẹo màu hồng nhạt trên ngực nàng! Lúc ấy, hắn rất muốn hỏi nàng một câu: Đau không?

Sao có thể không đau? Bị người mình yêu nhất đâm một kiếm vào tim, ai có thể không đau?

Hắn còn chưa mở miệng, Mạc Tĩnh đã nháy mắt với hắn, cười quyến rũ nói: “Ta biết chàng sẽ đến tìm ta mà.”

Hắn nghẹn lời, sững sốt một hồi lâu mới cười nói: “Sao nàng nghĩ rằng ta tự nguyện?”

“Theo ánh mắt của chàng!”

“.....” Hắn quay đầu tránh tầm mắt nàng, lần này hắn tuyệt đối không phải lạnh lùng, mà là xấu hổ đến mức mất tự nhiên.

“Chàng nhớ ta đúng không?”

Tần Phong háng giọng, thật sự muốn phủ nhận, không muốn đối mặt với ánh mắt tràn đầy chờ mong của Mạc Tĩnh, bất giác nói: “Đúng!”

Mạc Tĩnh lập tức mỉm cười, ghé mặt lại gần, gần như sắp chạm vào mặt hắn.

“Vậy sao chàng không đến tìm ta sớm hơn? Ta rất nhớ chàng.” Khi nói chuyện, hơi thở ấm áp thổi vào tai hắn, làm say lòng người.

Động tác của Mạc Tĩnh và Tiêu Dao tiên tử không có khác biệt gì, nhưng hiệu quả của nó đúng là một trời một vực.

Thoáng chốc, Tần Phong cảm thấy tay chân mình không phải bủn rủn mà là cứng ngắc, thậm chí toàn thân không có chỗ nào không cứng ngắc.

Hắn giật giật thân thể, cố gắng duy trì chút khoảng cách với Mạc Tĩnh. Sau đó điều chỉnh hô hấp hỗn loạn, hỏi: “Nàng bắt ta tới đây không phải vì nhớ ta chứ?”

“Đương nhiên.” Mạc Tĩnh vén lớp áo mỏng của mình ra, chỉ vết sẹo trên ngực, dùng giọng vô cùng dịu dàng, nói: “Chàng đâm ta một kiếm, ta đương nhiên không dễ quên rồi.”

“Vậy nàng muốn thế nào?”

“Ta muốn nhốt chàng ở đây cả đời.” Nàng nở nụ cười, cười vô cùng kiêu diễm mỉa mai. Vừa cười, vừa dựa vào ngực hắn, hôn lên cổ hắn, dần dần di chuyển xuống dưới. . . . .

Tần Phong nhắm mắt lại. . . . .

Hắn thú nhận!

Dùng hết toàn lực ôm chặt nàng, tham lam, điên cuồng hôn lên môi nàng.

Cửa hận, mà nữ, hẳn đều quên, chỉ nhớ Tình Nhi nói với hắn: “Ta rất nhớ chàng. ....”

Hắn cũng rất muốn, vô cùng vô cùng hoài niệm hương vị của nàng.

Kích tình ngày càng dữ dội hơn. ....

Cảnh xuân trải đầy phòng. ....

Trong lúc thân thiết, Tần Phong bỗng nhiên phát hiện Mạc Tình hoàn toàn khác mấy ngày trước đó, nàng đón nhận hắn, động tác không thành thực, biểu tình cứng nhắc, mà vẫn cố gắng biểu hiện nhiệt tình. Tần Phong thấy nàng lấy lòng mình như vậy, không khỏi thấy lòng chua xót, thở dài: “Có phải phải Tiêu Dao nhập vào Du Minh môn?”

“Sao chàng biết?”

“Thật ra nàng không cần học bộ dạng của Tiêu Dao tiên tử.”

Nụ cười của Mạc Tình lập tức biến mất, vẻ mặt băng lạnh.

“Tại sao chàng biết ta học từ nàng?”

“Ta. ....”

Mạc Tình đột nhiên đẩy hắn ra, xoay người chạy ra ngoài.

“Tình Nhi. ....” Hắn vừa đứng dậy liền tác động tới miệng vết thương, đau đến ngã ngối trên mặt đất. Muốn đứng lên lần nữa, mới phát hiện chân tay hắn bủn rủn không có sức lực, cố gắng rất nhiều lần, cuối cùng chỉ có thể ngồi lại trên ghế.

Hắn kéo lại quần áo hơi xộc xệch, cười khổ lắc đầu.

Khi Tiêu Dao tiên tử dạy nàng mị thuật, tại sao không nói với nàng, đừng chạy trốn vào đúng thời khắc mấu chốt này!

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Trầm luân

Tiếng bước chân từ từ tiến tới, Tần Phong không tự giác giương mắt, phát hiện người bước vào là một cô gái mặc váy áo màu trắng, đôi mắt sáng trong, môi hồng răng trắng, nhìn khoảng mười bảy, mười tám tuổi, động tác không phát ra tiếng động, cử chỉ kín đáo, hoàn toàn không phù hợp với tuổi của nàng. Trang phục của nàng ta và Mạc Tình hoàn toàn giống nhau, dáng vẻ cũng giống giống đôi chút, đáng tiếc ngũ quan thanh lệ thoát tục vẫn lạnh lùng không chút biểu cảm, có đẹp đến mấy cũng khiến người ta cảm thấy âm trầm.

“Uống thuốc!” Mặt nàng không chút thay đổi, đưa thuốc cho Tần Phong, lời nói phát ra như được đông lạnh trong băng tuyết.

“Môn chủ của các người đâu?”

Cô gái không trả lời, giống như không nghe được gì, đặt thuốc xuống rồi ra ngoài.

Hai canh giờ sau, nàng lại đến đưa cơm, Tần Phong lại hỏi: “Môn chủ của các người đâu?”

Cô gái lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, lại đi ra ngoài.

Lần thứ ba nàng đến, Tần Phong nhận thuốc trong tay, không nói nữa.

Nhưng nàng lại mở miệng: “Ta tên là Khúc Du, có việc gì cứ gọi ta, ta ở ngay ngoài cửa.”

Từ đó trở đi, hai người không nói câu nào với nhau nữa.

Ba ngày, Khúc Du đều đưa cơm, đưa thuốc đúng giờ cho hắn, thời gian không kém một giây một phút.

Nhưng Mạc Tình không hề xuất hiện nữa.

Thời gian ba ngày đối với người bình thường thì chỉ trong nháy mắt, nhưng đối với một người đang chờ đợi, cảm giác sẽ không giống nhau.

Như vậy, đối với một người còn không có cả sức di chuyển, thì lại càng dài vò hơn.

Tần Phong mang lòng chờ đợi chìm nổi suốt ba ngày, hy vọng và thất vọng đan xen luân phiên vô số lần, hấn mới giật mình lĩnh ngộ cái gì là tình yêu, hóa ra khi động lòng nhất định cảm xúc sẽ bị người khác tác động.

Hấn yêu nàng sao? Đến tột cùng là hấn yêu Tình Nhi của hấn, hay là ma nữ tâm địa độc ác trong những lời đồn kia, chính hấn cũng không rõ.

Thật ra, cần thận ngẫm lại, hấn yêu chính là một loại cảm giác mà thôi, một loại cảm giác làm cho hấn liều lĩnh, quên đi tất cả cuồng nhiệt.

Nhưng, dù có yêu sâu đậm đến mấy cũng sẽ bị cách sống không có tự do, không có tôn nghiêm này tiêu hao hầu như không còn.

Mạc Tinh nói đi là đi, nhốt hấn ở nơi này không hề có lý do.

Ngay cả khi hấn đi vệ sinh, Khúc Du cũng theo hấn không rời một tấc, sau những ngày sống như tù nhân ấy, hấn không thể nào cuồng nhiệt được nữa.

Uống thuốc, hấn điều tức trong chốc lát, nội lực đã khôi phục được ba phần, thuốc mê cũng bị hấn bức ra ba phần.

Chân tay rớt cuộc cũng có thể hoạt động tự nhiên, nhưng hấn vẫn nằm trên ghế không nhúc nhích, bởi vì hấn biết ba phần công lực vẫn chưa thể là đối thủ của Khúc Du.

Huống chi hấn không biết tình hình của Du Minh môn, cho dù có thể chạy ra phòng này, cũng không chắc chắn có thể thoát được khỏi Du Minh môn.

Cửa phòng bật mở, chưa nghe thấy tiếng bước chân, mà đã có hương thơm thoang thoảng bay đến người hấn.

Hấn đột nhiên quay đầu, Mạc Tinh che mặt đứng bên cạnh hấn. Không nhìn thấy mặt nàng, cũng không nhìn thấy biểu tình của nàng.

Chỉ có thể nhìn thấy bóng người gần trong gang tấc, xa tựa chân trời. .... cùng với chút đỏ tươi dính trên chiếc váy màu trắng của nàng.

Đối mặt với cô gái như vậy, hấn còn có gì để nói.

Hấn lẳng lặng nhắm mắt lại, không muốn nhìn chút màu đỏ tươi đó – dấu vết cuối cùng của một sinh mệnh.

Mạc Tinh cũng không nói, ngồi cạnh ghế nằm, nghiêng người dựa vào ghế nằm, tựa đầu vào vai hấn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thế giới chỉ còn lại tiếng hít thở, tiếng tim đập của hai người họ.

Có đôi khi, tình yêu dưới ánh trăng cũng không thể sánh bằng một khác im lặng lãng mạn, nhiều lời ngon tiếng ngọt cũng không bằng giây phút yên lặng, dùng tấm lòng cảm thụ lẫn nhau.

Tần Phong rớt cuộc không nhận được mở to mắt, quay đầu nhìn Mạc Tinh.

Nàng mang khăn che mặt, nhắm hai mắt, ngoài hàng lông mi cong dài ra, không thể nhìn thấy cái gì, nhưng không biết vì sao, hấn vẫn không thể rời tầm mắt, chỉ muốn nhìn nàng như vậy, ngay cả một ngàn năm.

“Lúc ta còn rất nhỏ, mẹ thường dựa vào chiếc ghế nằm trông tròn như thế này, khi đó ta rất muốn biết vì sao. .... bây giờ ta mới hiểu, loại cảm giác này thật tốt.” Giọng của Mạc Tinh hư vô bay bổng, tràn đầy cô đơn.

Lòng Tần Phong run lên, tức giận tiêu tan tựa như sương khói, cả người dường như đều bị tiêu diệt.

Hấn vươn tay vuốt ve sợi tóc mượt mà của nàng, thâm tình nói: “Tình Nhi, đây là cuộc sống nàng muốn ư?”

“Ý của chàng là?”

“Không có gì, ta chỉ muốn nhắc nhở nàng, giết người vô dụng, võ công của nàng có cao đến mấy, có được lòng người không?”

Mạc Tinh ngồi thẳng dậy, đôi mắt nhu tình mang theo chút âm đạm.

Cuối cùng, nàng quay đầu nổi giận nói: “Không được cũng phải được, dù sao với võ công của ta, đời này chàng đừng có mơ tưởng rời khỏi Du Minh môn.”

Tần Phong sững sờ một lúc lâu, mới hiểu được ý nàng, tuy lời nói của nàng xúc phạm đến tôn nghiêm của hấn, nhưng cũng làm cho hấn cảm động. ....

Có lẽ Mạc Tinh có chút lãnh khốc, có chút ngoan độc, có chút cô đơn, thậm chí có chút không bình thường, nhưng nàng thương hấn, yêu thẳng thắn, rõ ràng, yêu làm cho người ta không thể kháng cự.

“Lại đây!” Hấn ngoắc ngoắc ngón tay, Mạc Tinh lập tức nghe lời tiến sát gần hấn chờ hấn nói, bộ dáng nhu thuận làm cho hấn đau lòng.

Hắn nghĩ nghĩ nói: “Thật sự muốn nuôi ta như nam sùng?”

“Không thể sao?”

“Có thể, nhưng vào lúc quan trọng không thể chạy.....”

Khi Tần Phong tiếp tục làm tiếp chuyện lần trước còn chưa xong, ôm lấy thân thể mềm mại thoải mái ngủ trên giường, hắn lại quên tự do và tự tôn.....

Trên thế giới này, thứ duy nhất có thể biến người thông minh trở thành ngốc nghếch, có lẽ chỉ có một — tình yêu!

Tần Phong đứng bên cửa sổ, một đêm không trăng, trời đất âm đạm.

Chút ánh sáng yếu ớt xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, dừng lại bên ngoài thêm đá, rõ ràng, mơ mơ hồ hồ, không đủ làm ấm đất trời và trái tim rét lạnh từ lâu.

Lưu lạc đã lâu, hắn đã quen đứng trong đêm tối nhìn ánh nến ấm áp trong khung cửa sổ của nhà người ta, hôm nay là lần đầu tiên hắn đứng trong căn phòng ấm áp, tránh né bóng tối ngoài cửa sổ. Đôi khi hắn thật muốn cứ ở trong này tránh né tất cả, không quản chuyện giang hồ, ai chìm ai nổi, hắn sẽ ở đây làm bạn với Mạc Tĩnh cả đời!

Nhưng hắn có thể không? Khi mười ngón tay nhỏ nhắn mềm mại mon trón thân thể hắn, hắn có thể không nghĩ đến bao nhiêu sinh mệnh từng bị bóp chết, có thể quên Đường Kiệt đã biến thành tàn phế như thế nào sao?

Đêm tối mịt mờ, màu trắng vô cùng chói mắt, Mạc Tĩnh càng ngày càng gần, tốc độ nhanh đến kinh người.

Hắn không tự giác mỉm cười, đen trắng trở nên không còn rõ ràng.

Tần Phong mở ra cửa sổ đang muốn nói chuyện, Khúc Du và một cô gái khác nâng một thân thể bọc vải trắng, Mạc Tĩnh dừng lại, nhẹ nhàng vén tấm vải trắng rồi lại vội vàng buông ra, xa xa đứng ở nơi đó nhìn hắn.

Tần Phong dựa vào ghế, chậm rãi nhắm mắt lại. Hắn hy vọng mình không nhìn thấy vết thương đau đớn trên mặt Tiêu Dao tiên tử.....

“Chàng thấy không?” Thanh âm của Mạc Tĩnh vang lên ở bên trên, còn âm lạnh hơn cả đêm tối.

Tần Phong nắm chặt ngón tay rung động, rốt cuộc không kiềm nén được lửa giận trong lòng, quát: “Ta nói rồi, chúng ta không có gì, nàng làm gì.....”

“Không có gì sao chàng lại kích động như vậy?”

“Nàng?! Nàng nghĩ ai cũng máu lạnh như nàng sao?”

Mạc Tĩnh đột nhiên xoay người sang chỗ khác, bờ vai mảnh mai run rẩy tựa như có thể tiêu tan bất cứ lúc nào.....

Hắn âm thầm thờ dài, người duy nhất không thể yêu trên thế giới này, chỉ sợ cũng là cô gái lạnh lùng, uống máu người này!

Đào mất đã một tháng trôi qua, Tần Phong vận hành chân khí toàn thân một vòng, hoàn toàn thông suốt.

Hắn bắt đầu thấy hối hận vì đã bức độc ra quá nhanh, như vậy hắn vốn không có cái cơ nào để theo đuổi trầm luân của mình.

Đi ra cửa phòng, Khúc Du vẫn đứng ngoài cửa, mặt không chút thay đổi ngăn lại đường đi của hắn.

Tần Phong hơi hơi lay động thân thể, thấp giọng nói: “Ta muốn gặp môn chủ của các ngươi.”

Khúc Du vẫn lạnh lùng nhìn phương xa, cánh tay ngăn lại đường đi của hắn hoàn toàn không có ý buông xuống.

Tần Phong thoải mái mỉm cười, lui ra phía sau từng bước..... Ngay vào giây Khúc Du định thu tay lại, hắn đột nhiên ra tay điểm vào sáu huyệt vị của nàng.

Khúc Du mềm yếu té liệt ngã xuống, khi ngã xuống vẫn mang vẻ mặt không thể tin nổi.

Rất nhanh Tần Phong đã vọt đến một gốc cây, dùng thân cây thô to che chắn thân thể, lặng lẽ quan sát mọi thứ xung quanh.

Đây là một hang đá thiên nhiên hẹp dài, rất nhiều nhà đá chằng chịt như ẩn như hiện trong rừng cây rậm rạp. Ở thung lũng đằng kia có rất nhiều cô gái trẻ, không cần giao đấu, chỉ cần nhìn dáng điệu nhẹ nhàng khi bước đi của họ, cũng đủ biết võ công của họ không giống người thường.

Mà trang phục của họ hoàn toàn giống nhau, rất nhiều người che mặt không nhìn rõ bộ dáng, xa xa xem ra rất giống Mạc Tĩnh.

Hắn mới giật mình hiểu được, hóa ra không chỉ một mình Mạc Tĩnh tẩy máu trên các đại môn phái giang hồ, những người có võ công cao cường ở Du Minh môn cũng không chỉ có mình Mạc Tĩnh.

Một trận gió nhẹ thổi qua, lá vàng óng phiêu đảng trong gió, đan xen triền miên cùng nhau.

Hắn cố gắng làm cho mình không cần nhìn, không cần suy nghĩ, nếu lựa chọn rồi đi, sẽ không thể làm mình lưu luyến nữa.

Tìm suốt nửa ngày, đợi đến khi trăng đã lên cao, hắn mới phát hiện ra một cửa động để ẩn nấp, có mấy người đi vào mà không thấy đi ra.

Hắn đi bước một vào trong đó, mỗi bước đi đều nghĩ rất nhiều chuyện: Nghĩ bên trong có phải có cơ quan gì rất lớn mạnh không, đi vào có thể chết không, nghĩ bên trong có phải lối ra không, đi vào là có thể ra ngoài.

Nghĩ đến thế giới bên ngoài tự do tự tại, cũng nghĩ tới vết sẹo trên ngực Mạc Tĩnh.

Nghĩ đến mình vĩnh viễn sẽ không được gặp nàng nữa. ....

“Chàng mà đi về phía trước thêm một bước nữa, ta sẽ giết chàng.” Tiếng nói lạnh như băng vang lên sau lưng hắn, hắn đột nhiên quay đầu, sau lưng đứng rất nhiều cô gái mặc váy trắng, mà cô gái hắn khó dứt bỏ nhất cũng đứng ở nơi hắn chỉ cần giơ tay là có thể chạm tới.

Hắn quay đầu lại, lại bước về phía trước một bước.

“Tần Phong, chàng đừng cho là ta. ....” Mạc Tĩnh do dự một chút, lại nói: “Các người đều đi xuống.”

Chờ mọi người của Du Minh môn rời đi, Mạc Tĩnh mới nói giọng khàn khàn: “Sao chàng lại đột nhiên khôi phục nội lực?”

“Nàng đã quên ta là bạn tốt của Đường Kiệt à?”

“Thì ra chàng vẫn lừa gạt ta.”

“Không phải nàng cũng đã lừa gạt ta sao.”

Mạc Tĩnh trầm mặc trong chốc lát, lại nói: “Cho dù chàng khôi phục nội lực, cũng vẫn không phải là đối thủ của ta, theo ta trở về đi.”

Thanh âm của nàng tựa như chiếc lá cuốn theo con gió, mang theo bất đắc dĩ, mang theo đau thương, không ngừng rơi xuống.

“Phong, chàng có nhớ chàng đã từng nói, mỗi ngày chúng ta cùng chờ đến khi sao ở phương đông đều lên cao, dựa sát vào nhau ngủ. Chàng xem vì sao xa nhất phương đông đã ở đằng kia. ....”

“Không phải ta đã nói với nàng, nàng nên biết, ‘Tĩnh Nhi’ với ta đã sớm biến mất.”

“Ta vẫn còn là ta, chưa bao giờ thay đổi, là chàng thay đổi, chàng không thương ta.”

“Chưa từng thay đổi, cũng chưa bao giờ có yêu.”

“Vì sao? Vì sao bất luận ta làm gì cũng không chiếm được trái tim chàng? Một kiếm của chàng đâm vào lòng ta, ta cũng chưa trách chàng, còn dùng hết mọi cách lấy lòng chàng, thậm chí không để ý liêm sỉ mà học mấy chuyện. ....”

Tần Phong nghe được những lời đó ngực lại đau đớn chết lặng, đau đến mức không phát ra được âm thanh gì, đau đến mức hai chân không thể di động.

Hắn vận khí bình ổn thật lâu, mới giữ vững tâm trạng nói: “Ta nói rồi, nàng vốn không cần phải học.”

“Đúng, ta thật sự không cần phải học, cho dù ta có thể cho chàng tất cả, chàng cũng không yêu thương ta.”

Tần Phong cúi đầu, ánh mắt giống như bị ngọn lửa mãnh liệt đốt cháy.

Hắn yêu nàng, chính là vì quá yêu, cho nên không thể chấp nhận những chuyện nàng đã làm.

Hơn nữa, bây giờ họ yêu nhau, cái gì cũng không sao cả, còn mấy năm sau thì sao?

Kích tình có bị phai mờ không, hắn lại được tính là cái gì?

Cho nên, hắn tình nguyện lựa chọn để lại cho nhau chút tôn nghiêm, chút kỷ niệm tốt đẹp.

“Chàng đi đi.” Thanh âm của Mạc Tĩnh có chút dứt quãng: “Chỉ cần nhớ rõ Tĩnh Nhi, nhớ rõ Tĩnh Nhi vẫn ở đây chờ chàng trở về. .... Là tốt rồi.”

“Tĩnh Nhi. ....” Hắn nắm chặt hai nắm đấm, cắn răng nhin xuống lời sắp bật ra khỏi miệng “Ta yêu nàng”, nói: “Đừng đợi, hãy quên ta đi!”

Nói xong, hắn đi bước một vào hang núi u tối.

Trong hang núi không thấy rõ nổi năm đầu ngón tay, hắn lẳng lặng quay đầu.

Ngoài động vẫy ra ánh sáng đẹp đẽ của ánh trăng.

Mạc Tinh ngồi xổm trên mặt đất khóc không tiếng động. ....

Người không có hy vọng sẽ càng dễ quên.

Hắn tuyệt tình là nhân từ với nàng, là hy vọng Mạc Tinh có thể hoàn toàn quên hắn, làm chuyện nàng muốn làm, yêu người nàng nên yêu.

Mà hắn sẽ vĩnh viễn khắc sâu cái cảnh này vào trong lòng, vĩnh viễn không quên. ....

Duy nhất trong cuộc đời hắn.

Rời khỏi Du Minh môn, hắn tiếp tục cái gọi là cuộc sống tự do lưu lạc.

Mỗi ngày xuyên qua các thị trấn nhỏ xa lạ không hề có ý nghĩa, cùng thoáng gặp những người xa lạ.

Hắn nghĩ hắn vẫn là Tần Phong, còn có thể cười thoải mái, tự nói với mình một câu: “Không sao cả!”

Nhưng khi hắn bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, ấn cái trán đau nhức đắm chìm trong kí ức, hắn mới hiểu được: Mạc Tinh không chỉ nhốt thân thể hắn, mà còn nhốt cả linh hồn hắn.

Mặc dù hắn rời khỏi Du Minh môn, hắn cũng đã không còn là Tần Phong!

“Các người đã nghe nói Nhạc chương môn của phái Không Động bị hại chưa.”

“Đương nhiên đã nghe nói rồi, tám phần lại là Du Minh môn làm.”

Vừa nghe thấy ba chữ Du Minh môn, Tần Phong lập tức buông chiếc đĩa, cẩn thận lắng nghe.

Từ trước đến nay hắn chưa bao giờ để ý đến những cô gái đi qua bên cạnh mình, vậy mà nay vừa có cô gái đi qua người hắn, hắn sẽ nhìn kỹ xem đó có phải là Mạc Tinh không, sau đó sẽ có cảm giác mát mắt không rõ.

Trước nay hắn cũng không nghe những người thao thao bất tuyệt, bàn chuyện linh tính nhằm chán khí trà dư tửu hậu (khi nhàn rồi), nay hắn luôn kiên nhẫn ngồi trong góc lắng nghe, nghe họ nói những tin đồn về Mạc Tinh, có khi biết rõ là giả, hắn vẫn có thể nghe mà rất thỏa mãn.

Tựa như biết rõ người trước mắt chỉ là ảo ảnh, cũng sẽ chạy qua. ....

“Nói nhảm, nói thật cho các người biết, Du Minh môn xuất đầu là vì phái Tiêu Dao.”

“Chẳng lẽ là vì Tiêu Dao tiên tử?”

“Cũng không phải, Nhạc chương môn cũng thật là, giết Tiêu Dao tiên tử không phải rõ ràng là đối nghịch với Du Minh môn à! Hắn thật sự là không muốn sống nữa.”

Tần Phong căng thẳng, thể xác và tinh thần như đã lạnh băng, hoặc như đã nóng bỏng, tóm lại chính là thống khổ không thể hô hấp.

Hắn còn nhớ rõ khi Mạc Tinh xoay người rung động hai vai, còn nhớ rõ sau đó Mạc Tinh nói với hắn: “Phong, tất cả mọi người trên thế gian đều có thể nói ta máu lạnh, nhưng chàng không có tư cách, bởi vì máu của ta chỉ vì chàng mà chảy qua.”

.....

Tần Phong đi đến ngồi bên cạnh những người đó, hỏi: “Các người cũng biết vì sao Nhạc chương môn muốn giết Tiêu Dao tiên tử, giữa họ có gì đụng chạm đúng không?”

Một đại hán có chòm râu tung bay nước miếng cả buổi, Tần Phong mới hiểu được đầu đuôi sự tình. Hóa ra Du Minh môn xuất quỷ nhập thần, danh môn chính phái của họ là “Các đại hiệp” không thể tìm được tung tích của nàng, đành phải thiết kế bắt lấy Tiêu Dao tiên tử, cường bức nàng ta nói ra bí mật của Du Minh môn.

Không ngờ nàng có chết cũng không chịu nói.

Các đại hiệp liền treo thi thể của Tiêu Dao tiên tử tại Tử Trúc lâm, để bày tỏ “Uy nghiêm”! (Tử Trúc lâm chính là rừng trúc mà mấy chương trước cũng nhắc đến.)

Đen và trắng, chính và tà, hắn vẫn nghĩ mình có thể phân biệt rõ ràng, có thể hiểu rõ ràng.

Thật ra trong trần gian đục ngầu này, yêu và hận, thiện và ác, cần gì so đo!

Hắn quyết định, lại đi gặp Đường Kiệt một lần, sau đó trở về nói với Mạc Tĩnh: xin lỗi.....

Về lo lắng bao phủ cả Đường môn, cũng giống như chủ nhân của nó, mất đi ánh mặt trời.....

Mặc dù người hầu quét tước đình viện không còn nhiễm một hạt bụi, nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác tiêu điều vắng vẻ.

Tần Phong được tổng quản dẫn vòng qua tiền thính, trực tiếp đi vào thư phòng.

“Đã lâu không gặp.” Đường Kiệt ngồi trên xe lăn mỉm cười với hắn, tươi cười cũng âm u như sắc trời bên ngoài. “Ngồi đi.”

Tần Phong ngồi xuống, đối mặt với khuôn mặt gầy yếu của Đường Kiệt, những lời muốn nói lại không thể nói ra khỏi miệng.

Đường Kiệt tựa như nhìn thấu tâm sự của hắn, bình tĩnh nói: “Làm bạn nhiều năm như thế rồi, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.”

“Ta.....”

Tần Phong do dự một lát, đang muốn mở miệng, lại bị Đường Kiệt cắt ngang: “Nếu ngươi muốn khuyên ta buông tha cừu hận, rời xa chốn giang hồ thị phi, thì đừng nói.”

Tần Phong sùng sốt, hắn sớm biết rằng Đường Kiệt thông minh, nhưng không ngờ Đường Kiệt lại thông minh đến mức này. Đã lâu mới nói tiếp: “So với Nam Cung tiền bối và Nhạc chương môn, ít nhất ngươi còn sống.”

“Chính là bởi ta còn sống, ta là chủ nhân của Đường môn, cho nên ta không thể trốn tránh..... Huống chi, cho dù ta có thể buông tha cừu hận, ta cũng không thể làm cho Đường môn tuyệt tích trên giang hồ.”

“Sao ngươi phải tự tìm đường chết? Ngươi vốn không phải đối thủ của nàng.”

“Vậy còn phải xem ngươi tính giúp ai.”

Tần Phong nghe vậy kinh hãi, bỗng đứng bật dậy. “Ngươi biết?”

“Có một số việc là không thể giấu giếm. Phong, ta có thể không miễn cưỡng ngươi giúp ta, không có nghĩa là người khác sẽ không bức ép ngươi..... Long bảo chủ mang theo người của các đại môn phái đang chờ ngươi ở đại sảnh..... Ta nghĩ ngươi đã nghe nói về kết cục của Tiêu Dao tiên tử.”

Một trận cuồng phong thổi tới bật tung cửa sổ, trang giấy trên bàn xoay tròn phân tán theo gió.

Tần Phong nhìn lướt qua chữ viết bên trên, mới biết toàn giang hồ đều nghĩ hắn tư thông với Du Minh môn, những người gọi là danh môn chính phái đã sớm liên hệ tốt với nhau, muốn “thăm vấn” hắn ở Đường môn.

Mà bằng hữu của hắn còn đang ngồi ngay ngắn ở nơi này, bình tĩnh đến khác thường, bình tĩnh làm cho trái tim hắn băng giá.

Hắn tình nguyện tin Đường Kiệt là thân bất do kỷ, tình nguyện tin bằng hữu của hắn là bất lực.

“Đường Kiệt.” Tần Phong ngẩng đầu liếc nhìn lá cây khô bay bên ngoài, lạnh nhạt nói: “Nếu ngươi còn coi ta là bằng hữu, thì hãy giúp ta một lần cuối cùng, bất luận thế nào ta cũng không muốn chết trước mặt đám tiểu nhân tì bi kia.”

Hắn thấy Đường Kiệt cúi đầu, không nói một lời, tiếp tục nói: “Nếu ngươi cho rằng ta âm thầm kết thân với Du Minh môn, vậy ta nói cho ngươi hay, thật ra kẻ tẩy máu trên giang hồ là ta, hại ngươi cũng là ta..... Ta nguyện gánh vác tất cả sự trừng phạt.”

Đường Kiệt trầm ngâm thật lâu, đẩy xe lăn đến bên vách tường, lấy từ trong góc kín ra một cái bình màu đen nho nhỏ, đưa cho Tần Phong: “Nếu ngươi nguyện vì nàng ta gánh vác tất cả, thì nhất định chỉ còn một con đường chết. Cái này, có lẽ sẽ thống khoái hơn một chút so với đao kiếm của những kẻ bên ngoài kia.”

Hắn không chút do dự uống hết..... Độc dược đúng là thơm, mang theo vị ngọt lành nhẹ nhẹ.

Tần Phong nở nụ cười, cười lớn tiếng, tận tình cười nhạo chuyện nực cười trong cuộc đời mình.....

Hắn vẫn không thể tha thứ phụ thân không để ý trách nhiệm, bỏ lại hắn, mặc kệ hắn, không ngờ mình cũng vì một cô gái mà tự sát.

Hắn yêu thương một cô gái nhìn tựa như còn thuần khiết hơn cả nước, mà cũng tựa như ác ma đáng sợ nhất trên đời.

Người bạn tốt quan trọng nhất cuộc đời hắn, dùng độc dược tặng hắn đoạn đường cuối cùng.....

Chấm dứt cuộc đời nực cười này, có lẽ là một chuyện tốt.

Hắn sửa lại chiếc áo dài bị gió thổi loạn, đi ra khỏi thư phòng của Đường Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sống chết

Trong hai ngày, lục phủ ngũ tạng của Tần Phong bị kịch độc ăn mòn từng chút một, hần chống chọi đến hơi sức cuối cùng, mang theo khát vọng cuối cùng với Mạc Tĩnh, chạy tới Tử Trúc Lâm.

Đứng trên vách núi, hần bỗng hối hận. Hần đến đây, nói ra câu mãi không nói nên lời “Ta yêu nàng”, thực hiện tâm nguyện cuối cùng, sẽ để lại nỗi đau thế nào cho Mạc Tĩnh! Hần không thể ích kỷ như vậy.

Tần Phong nhìn ráng mây đỏ ở phương tây, nhìn mặt trời dần dần lặn, dừng bước.....

Mặt trời lặn rồi ngày mai còn có thể mọc lên, vẫn chiếu rọi xuống thế gian. Mà hần đã không thể tiếp tục ở bên Mạc Tĩnh xem mặt trời mọc một lần nữa.....

“Phong..... Ta biết chàng sẽ trở về.”

Tần Phong đột nhiên quay đầu, Mạc Tĩnh đã đứng đằng sau hần, nụ cười sau khăn che mặt còn xán lạn hơn ánh mặt trời.

Trong nháy mắt, hần cảm thấy tất cả những gì mình làm đều là đáng giá, bởi vì trong cuộc đời ngắn ngủi của hần đã từng có một cô gái, mang đến ấm áp cho nàng, vậy là đủ rồi. Hần dùng hết sức lực ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên sợi tóc thơm mát của nàng.

“Tĩnh Nhi..... Ta..... vì nàng, không hối hận!”

“Phong?” Nàng thấy khóe miệng Tần Phong chảy xuống vệt máu thâm đen, không kịp nghĩ, lập tức đè lại mạch của hần, truyền nội lực vào cơ thể hần.

“Vô dụng, độc này đã ăn mòn lục phủ ngũ tạng của ta, cho dù nàng ép độc ra cũng đã muộn rồi.....”

“Không đâu, ta nhất định có thể cứu chàng.”

Tần Phong bất đắc dĩ lắc đầu: “Ngay cả Đường Kiệt cũng không giải được, còn ai có thể.....”

“Đường Kiệt? Hần không giải được.....” Thần sắc Mạc Tĩnh tối sầm lại, chợt nghĩ tới điều gì, vội vàng nói: “Còn có người có thể giải.”

“Đừng ngạc nhiên vậy, nàng cũng biết Quý Y là hạng người gì? Hần chỉ biết giết người, không cứu người.”

Mạc Tĩnh thất thần trong chốc lát, mới nói: “Ta biết.”

“Đi cũng là phí công.”

“Vô luận thế nào ta nhất định phải thử.”

Nhanh chóng ngồi lên xe ngựa, Mạc Tĩnh chống cằm ngăn người, suy nghĩ mơ hồ, mày nhíu chặt.

Như đang sầu lo, lại không giống đang lo lắng vì thương thế của hần.

Tần Phong giờ tay vuốt ve bờ vai gầy yếu của nàng, thân thiết nói: “Nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ ông ấy có thể cứu chàng không.” Ánh mắt Mạc Tĩnh vẫn bất định, phiền não xoắn ngón tay lắm bầm: “Ông ấy nhất định sẽ cứu chàng, nhất định.....”

“Tĩnh Nhi, hứa với ta, nếu ta chết, nàng đừng lạm sát người vô tội, không nên quá lạnh lùng.”

“Không, chúng ta vĩnh viễn không xa nhau.... Cho dù sống hay chết....”

Vĩnh viễn cũng không xa nhau.... Cho dù sống hay chết..... Đây là câu làm hần cảm động nhất trong đời, có những lời này của Mạc Tĩnh, còn cầu mong gì hơn!

Mới vừa đến sườn núi, Mạc Tĩnh liền liếc nhìn lớn tiếng hét: “Ngô Tử Hần, ông đi ra! Ông đi ra.....”

Thanh âm của nàng kêu lên khàn khàn, đáp lại chỉ là tiếng vang của thung lũng.

“Bỏ đi, ông ấy sẽ không ra.”

“Không, ông ấy sẽ ra!” Nàng bỗng nhiên quỳ hai gối xuống đất, cầu xin: “Ông hãy cứu chàng đi, cầu xin ông cứu chàng. ....”

Tần Phong thật sự không đành lòng nhìn nàng như vậy, cố nén đau đớn kịch liệt, kéo vạt áo nàng: “Đừng như vậy, đừng. .... Có thể chết bên cạnh nàng ta. ....”

Hắn còn chưa nói xong, một nam nhân tóc tai bù xù không biết chui ra từ đâu đang đi về hướng họ, như người điên ôm chặt Mạc Tinh kêu: “Con rớt cuộc cũng tha thứ cho ta, con rớt cuộc đã trở lại?”

Mạc Tinh ngơ ngác để ông ta ôm, nước mắt theo hai má chảy xuống.

Nam nhân đó vừa lau nước mắt giúp nàng, vừa dỗ dành: “Là ta không tốt, là ta để con chịu ảm ức. ....”

Tần Phong ngây ngốc nhìn cảnh đó, ngay cả đau đớn cũng quên.

Dựa vào hiểu biết của hắn về Mạc Tinh, nàng không phải là cô gái hay khóc, càng không thể tùy ý để nam nhân thân cận như vậy.

Nam nhân kia, thoát nhìn điên điên khùng khùng.

Hắn nhìn Mạc Tinh khóc trong lòng một nam nhân, bỗng chốc cảm thấy trước mắt là một màn tối đen, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Trước khi hắn hoàn toàn rơi vào hôn mê, hắn tựa như nghe thấy Mạc Tinh cầu xin: “Ông cứu chàng đi, cầu xin ông cứu chàng. ....”

Không biết bao lâu, Tần Phong lại mở to mắt, phát hiện mình đang nằm ở một gian nhà gỗ cũ nát, đồ vật đặt lộn xộn trên bàn đều phủ kín tro bụi, bên trên toàn là bình lọ cũ nát, giấy dán cửa sổ cũng đã rách nát, thường có gió lạnh thổi vào làm đám bụi bay mù mịt.

Mạc Tinh không ở bên cạnh hắn, mà nam nhân điên điên khùng khùng đó đang ngồi trên cái ghế thiếu một chân ngắn người.

“Tĩnh Nhi? Tĩnh Nhi ở đâu?”

Nam nhân giật mình hoàn hồn, nửa mơ nửa tỉnh đáp: “Đi Thiếu Lâm Tự lấy Dịch Cân kinh.”

“Cái gì?”

“Ngũ tạng của người bị tổn thương không thuốc nào cứu được, nó đi tìm Dịch Cân Kinh, dùng phương pháp đó bảo vệ tâm mạch cho người, trị liệu nội thương.”

Người nọ nói xong, lấy ra một đồng viên thuốc không biết tên nhét vào miệng hắn, lẩm bẩm nói: “Trước giải độc rồi nói sau.”

Sau đó, hắn lại ngơ ngác cầm một tờ giấy nát, nhìn rất lâu.

Giấy đã ngả vàng, chữ bên trên đã sớm nhìn không rõ, chỉ sợ ngoài nam nhân có vẻ điên khùng kia không ai biết ông ta đang nhìn cái gì.

Gió lớn mưa rào gõ vào nóc phòng, tiếng đập dồn dập như đang thúc giục người ta trên đường xuống suối vàng.

Tần Phong cảm thấy thân thể mình gầy yếu tựa như ngọn đèn trên bàn, tùy thời đều có thể tắt, trong cơ thể truyền đến cơn đau nhức tra tấn, hơi thở hắn rất mong manh, nhưng hắn vẫn cố gắng giữ lại ý thức đã mơ hồ, hắn biết chỉ cần hắn không kiên trì, tùy thời đều có thể vĩnh viễn mất đi ý thức.

Chết cũng không sợ, nhưng Mạc Tinh còn chưa trở về, hắn không thể làm cho nàng thất vọng.

Rớt cuộc, Mạc Tinh đi đến từ cơn bão táp, người dính đầy bùn và máu tươi cầm theo Dịch Cân kinh.

Nàng vừa vào cửa liền vui sướng nâng hắn dậy, nói: “Ta lấy được Dịch Cân kinh, chàng được cứu rồi.”

Tần Phong lại hoàn toàn không có hứng thú với Dịch Cân kinh, hắn để ý chính là nam nhân có thể làm cho Mạc Tinh khóc.

“Nam nhân kia là ai?”

Mạc Tinh yên lặng gật đầu, nói: “Ông ấy là cha ta, Quý Y.”

“.....”

“Mười tám năm trước, ta vừa mới chào đời, ông ấy đã nói ta sẽ gieo hại thiên hạ, muốn giết ta. Mẹ ta giận dữ ôm ta rồi đi. Nếu không phải vì chàng, ta vĩnh viễn sẽ không trở về. ....”

“Xin lỗi nàng!”

“Không có gì, ta đã quen rồi!” Mạc Tinh ngồi bên cạnh hắn, tay đặt lên ngực hắn; “Ta truyền nội lực cho chàng, chàng có thể tự chữa thương. Chàng sẽ khỏe lên nhanh thôi!”

Tần Phong dựa vào phương pháp vận công để chữa thương trong Dịch Cân kinh mãi đến đêm khuya, phát hiện đau đớn trong thân thể đã giảm bớt rất nhiều, Mạc Tinh cũng dễ dàng không chế chân khí của hắn.

“Con còn hận ta sao?” Ngoài cửa mơ hồ truyền đến tiếng nói, như là giọng của Quý Y.

“Ta chỉ muốn biết vì sao ông muốn giết ta, ta là cốt nhục của ông, sao ông có thể nhẫn tâm?”

“Ta đương nhiên không đành lòng! Ta nhìn trời đêm, phát hiện con là sao ngộ sát trăm năm khó gặp, có được năng lực người khác không thể với tới, cũng nhất định mang đến vô lượng họa kiếp. Nhất thời bị ma quỷ ám ảnh muốn giết con, bị Du Minh phát hiện, trong lúc tức giận nặng đã để lại thư tuyệt tình rồi mang con đi.

Mất đi hai người ta mới hối hận không kịp. Ta tìm hai mẹ con con khắp nơi, ta muốn nói với Du Minh rằng ta biết mình sai rồi, sau này ta không bao giờ làm tổn thương hai mẹ con con, nhưng ta không thể có được tin tức về nàng. Sau đó, ta phát điên, ngày ngày sống trong mơ hồ.

Con à, con có thể tha thứ cho ta không?”

Mạc Tinh lắc đầu: “Mẹ ta đến chết vẫn không tha thứ cho ông.”

Sáng hôm sau Quý Y đi vào phòng của họ, trong một đêm ông già đi rất nhiều, nhưng ông đã buộc gọn mái tóc hoa râm, còn mặc quần áo sạch sẽ chỉnh tề.

“Một lát nữa hai đứa xuống núi đi, thương thế của Tần Phong chỉ cần mỗi ngày tu luyện Dịch Cân kinh là có thể chữa khỏi.” Sau đó, ông lấy ra hai quyển sách đã ố vàng, nói: “Đây là tâm huyết suốt đời của ta, ghi lại nghiên cứu của ta về các loại bệnh lạ khó chữa và phương pháp giải độc, về sau hai đứa có lẽ sẽ cần dùng.”

Ông dừng lại một chút rồi nói với Tần Phong: “Tần Phong, hãy chăm sóc tốt cho Tinh Nhi, từ nhỏ nó đã không có tình yêu thương, lại có một ít cực đoan của mẹ nó, nhưng nó toàn tâm toàn ý yêu người, nay nó đã mất võ công, chẳng khác nào một cô gái bình thường, hy vọng người có thể bảo vệ nó thật tốt.”

Tần Phong kiên định gật đầu, “Ngài yên tâm, chỉ cần ta sống, sẽ không để nàng bị một chút thương tổn nào.”

Quý Y trầm ngâm thật lâu sau, lại nghiêm mặt nói: “Các con đều là ngôi sao sáng ngời trên trời, đáng tiếc ở quá gần nhau sẽ che khuất ánh sáng của đối phương, cho nên các con muốn ở bên nhau nhất định phải trải qua kiếp nạn rất lớn. Tần Phong, ta khuyên người vẫn nên rời xa giang hồ chém giết, làm một người bình thường, nếu không sớm muộn gì các con cũng chết.”

“Được, từ nay về sau ta thôi ẩn giang hồ, cùng Tinh Nhi sống một cuộc sống bình thường.”

Trước phần mộ của Lam Lăng, vẫn mọc đầy hoa dại màu lam nhạt như năm trước. Bia mộ sạch sẽ, không có một cây cỏ dại, trên bia mộ cũng không có một chút bụi bẩn nào. Không thể tưởng được Lạc Vũ Minh vẫn yêu nàng sâu đậm như vậy, mà Tần Phong đã rất lâu rồi không tới.

Tần Phong quỳ gối trước mộ của Lam Lăng, nói: “Lam Lăng, xin lỗi. Lâu rồi ta không đến thăm mộ. Hôm nay ta tới là muốn nói với mộ, ta sắp thành thân, ta đã tìm được người có thể làm bạn cả đời…… Từ nay về sau, ta muốn rời xa trần thế huyền ảo, tránh đi giang hồ phân tranh, cùng nàng ấy sống yên bình. Ngày mai chúng ta sẽ thành thân……”

“Ta nhớ người đã đồng ý với ta, sẽ mời ta uống chén rượu mừng.” Lạc Vũ Minh xuất hiện trước mặt hắn, vẫn là áo mũ chỉnh tề, cương nghị bất phàm, lông mày dày rậm, hai bên má có lớp râu mờ mờ làm hắn càng có vẻ tục tũn hào phóng của nam nhân. Chỉ có điều vẻ mặt u buồn, thâm trầm hơn năm đó rất nhiều.

“Còn hận ta sao?”

“Không hận, là nàng cam tâm tình nguyện chết vì người, người không sai.” Lạc Vũ Minh nói.

Hắn không dám tin, hắn nghĩ cả đời cũng không được Lạc Vũ Minh tha thứ.

“Ngày mai là ngày ta thành thân, nếu người muốn đến uống chén rượu mừng, ta không mời bất luận kẻ nào.”

Đêm tân hôn, là ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời Tần Phong, rốt cuộc hắn đã có thể ở bên người hắn yêu thương nhất, có thể nâng cốc chúc mừng với người bằng hữu tốt nhất, hắn nghĩ cuộc đời này vậy là đủ.

Đáng tiếc tư lượng của hắn không thể tốt như tâm tình hắn, mới được vài chén, hắn đã say mơ mơ màng màng.

Dù say hắn cũng không quên ôm chặt vợ của mình, người con gái chỉ thuộc về một mình hắn, Tinh Nhi.

Cuộc sống bình thường cũng có cái vui vẻ của cuộc sống bình thường, cũng có cái phiền não của cuộc sống bình thường.

Chạng vạng, Tần Phong nhìn trong tay chỉ có mấy thỏi bạc, không thể không cảm thán nhân sinh thật đáng buồn, thật nực cười.

Khi hắn biết trên thế gian còn có cùi gạo dầu muối, mới biết bạc quan trọng như thế nào.

“Hai trăm lượng, nhiều bạc vậy!” Một tiếng cảm thán xâm nhập vào ý thức của hắn.

Hắn lập tức dừng bước, nhìn kỹ, hóa ra là treo giải thưởng truy bắt kẻ giết người vượt ngục, Địa Bàng Văn.

Thật lâu sau, sắc trời dần dần âm đạm, người cũng dần dần tán đi, chỉ có hắn vẫn đứng không nhúc nhích, ngân lượng trong tay sớm bị hắn nắm chặt đến thay đổi hình dạng.

Cuối cùng, hắn dùng lực kéo bằng cào thị xuống, như kéo xuống linh hồn cao ngạo của hắn.

“Chờ ta góp đủ tiền, là có thể làm chút việc buôn bán nhỏ, có thể cho nàng cuộc sống yên ổn giàu có. Ta có thể .....”

Đêm khuya, Tần Phong hôn nhẹ lên môi Tình Nhi, rên rỉ nói: “Ngày mai ta muốn ra ngoài bàn bạc ít chuyện, rất nhanh sẽ trở về.”

“Vâng.”

“Nàng không hỏi ta đi làm gì sao?”

“Mỗi lần chàng đi không cần nói với ta đi làm gì, chỉ cần chàng sớm trở về là tốt rồi.”

“Chờ ta.....”

Địu dàng say lòng người, sưởi ấm nỗi lòng lạnh như băng của Tần Phong, cũng sưởi ấm cả linh hồn hắn.....

Lòng bất phạm nhân không hề đơn giản như hắn nghĩ, giết một người dễ dàng, tìm một người quá khó khăn, chẳng những phải luận võ công mà còn phải so trí tuệ, đôi khi phải đuổi bắt vài ngày thậm chí mấy chục ngày. Nhưng mỗi lần bắt được phạm nhân, giao cho quan phủ, hắn sẽ vô cùng thỏa mãn, bởi vì hắn lại có thể về nhà.

Nhà, đó chính là nơi thuộc về hắn, có một người vẫn đang chờ đợi hắn.

Tần Phong mang theo một thân mỏi mệt và trái tim kích động trở về, mới vừa đi vào son trang đã thấy thân ảnh mờ nhạt của Tình Nhi, hắn cảm nhận được đáy lòng nàng tan mát ra nỗi ưu thương.

Gió đêm thổi qua, cuộn cuộn nổi lên đám lá vàng, bay xuống thân ảnh cô độc bồi hồi dưới gốc cây.

Hắn âm thầm hạ quyết định, mấy ngày nữa, nhất định phải bắt được tên thủ lĩnh sơn tặc kia. Tên sơn tặc này đang giết người ngang ngược ở núi Phi Hồng gần đây, nhưng quan phủ vài lần tiên công đều thất bại, cho nên treo giải thưởng vạn lượng bắt thủ lĩnh. Tên sơn tặc đó quỷ kế đa đoan, nhân số đông đảo, hắn thật sự không nắm chắc mười phần, nên không dám mạo hiểm.

Nhưng hắn lo lắng cho Mạc Tĩnh, tuy Lạc Vũ Minh sẽ bảo vệ và chăm sóc nàng, hắn vẫn thấy lo lắng, dù sao kẻ thù của nàng rất nhiều.

Hắn quyết định, chỉ làm một lần cuối cùng này. Hắn liền dùng tất cả ngân lượng kiếm được trong thời gian này mở một cửa hàng buôn bán, sau đó hắn còn tính sinh thật nhiều đứa con với Mạc Tĩnh, như vậy nàng sẽ không u buồn như thế nữa.

Mạc Tĩnh rút cuộc thấy hắn, nàng nhẹ nhàng đi lại như một đóa hoa cúc, tịch dương chiếu lên thân thể nàng, đẹp đến mất hồn.

Lựa mòng bay bổng trong gió đêm, từng làn hương hoa bay đến mặt hắn, hắn mệt mỏi nằm trên giường, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc..... Hắn rất mệt mỏi, rất muốn ngủ một lúc. Mạc Tĩnh rúc vào trong lòng hắn, hỏi: “Chàng có thích ta không? Không phải chàng thấy chăm sóc ta là trách nhiệm của mình?”

Hắn nở nụ cười, người vợ đáng yêu của hắn sao lại hỏi vấn đề ngớ ngẩn này, nếu không phải hắn thích nàng đến điên cuồng, thì sao lại uống thuốc độc vì nàng, thoái ẩn giang hồ vì nàng, thậm chí mai danh ẩn tích đi làm việc trao đổi mà người trong giang hồ nhạo báng, hắn vì nàng tất cả đều có thể không cần. Chỉ là chữ “thích” này rất nhẹ so với những gì hắn bỏ ra.

“Có những lời không cần phải nói.”

“Nếu ta nhất định muốn chàng nói thì sao?” Mạc Tĩnh nghiêm túc nhìn hắn.

“Được, ta đưa cho nàng cái này.” Tần Phong lấy ra một cây trầm ngầy ngầy trước làm cho nàng, “Kỹ thuật của ta hơi kém, điêu khắc hoa mai cũng không tinh xảo, nhưng nó có giấu tám bản đồ, cất toàn bộ của cải của ta. Nàng nhất định phải giữ cẩn thận, đương nhiên nếu nàng muốn xem có thể bẻ gãy chiếc trầm này rồi xem.”

Mạc Tĩnh cầm chiếc trầm nhìn rất lâu, cười nhìn bông hoa, dù nó không đẹp nhưng ở bên cạnh vẻ đẹp của nàng, đều không giống người thường.

“Phong, chàng còn chưa trả lời câu hỏi của ta?” Nàng không thể nào nghĩ được trong chiếc trâm kia lại để thứ nàng muốn có được nhất.

Tần Phong hiểu nàng, nhưng nàng không hiểu hắn. ....

“Ta đói quá, cũng mệt nữa, ta muốn ăn cơm nàng nấu.” Nói xong Tần Phong nhắm hai mắt lại, không thấy sự tuyệt vọng hoàn toàn tràn đầy trong mắt Tinh Nhi.

Thật ra không phải vận mệnh chộc ghẹo họ, mà là tính cách của họ chộc ghẹo họ. Tần Phong từ nhỏ đến lớn nhiều lần trải qua khổ sở, cũng tiếp xúc vô số người, hắn rất dễ hiểu một người muốn cái gì. Mà Mạc Tinh từ nhỏ đã sống trong cách xử sự cực đoan của mẹ, vô công và giết chóc theo nàng mười tám năm, nàng không biết cũng không muốn biết người khác cần gì, lại càng không hiểu lòng người.

Một tháng sau, Tần Phong rốt cục san bằng sơn trại đó, chính hắn cũng không dám tin mình vẫn còn sống, may mắn đường kiếm đâm vào ngực bị lệch, may mắn khi hắn gần như không thể kiên trì được thì trong đầu toàn là thân ảnh cô đơn ngồi dưới gốc cây, may mắn Thái Thủ niệm tình Tần Phong giúp hắn bắt nhiều phạm nhân nên nhận được tin liền đến giúp, nếu không chỉ sợ hôm nay hắn cũng chôn thân ở vùng đất vàng dơ bẩn này.

Ngay cả miệng vết thương hắn cũng không màng xử lý, mang theo tâm tình hạnh phúc nhất trở về ngôi nhà hắn mong nhớ đã lâu, hắn tin rằng từ nay về sau dưới gốc cây hoa cúc sẽ không còn thân ảnh cô đơn nữa, hắn sẽ ngắm hoàng hôn dưới gốc cây với nàng cả đời, nghe tiếng gió và tiếng chim hót.

Không ngờ được, ngênh đón hắn lại là cây hoa cúc vắng lặng. Tại sao Mạc Tinh không chờ hắn? Lòng hắn dâng lên dự cảm không lành, vì thế bước nhanh vào cửa, khi hắn nghe được tiếng cười duyên của Mạc Tinh, lòng buộc chặt mới được thả lỏng. Nhưng..... vào giây phút xúc tảm rèm che lên, hắn lại ngây dại.

Cả đời hắn trải qua rất nhiều lần sinh sống khó khăn, rất nhiều lần đã kích và tuyệt vọng, hắn gần như có thể thừa nhận tất cả những gì vận mệnh trêu đùa mình, nhưng giờ phút này hắn hoàn toàn suy sụp, nhìn vợ mình trần như nhộng nằm trong lòng người bằng hữu tốt nhất, cười đến vô cùng mất hồn. ....

Trời đất quay cuồng, càn khôn đảo ngược, hắn không thể tự hỏi, thậm chí cũng không thể động đậy, hắn rõ ràng nhớ Mạc Tinh luôn miệng nói “Cho dù sống hay chết, chúng ta vĩnh viễn không xa nhau.”

Đây chính là tình yêu đến chết không đổi, đây chính là tình yêu bất luận sống chết? Hắn rút lui vài bước không nói gì nhìn Mạc Tinh đang hốt hoảng kéo quần áo. Vào lúc này, hắn vô lực như người trong mơ, chỉ mơ hồ nghe thấy thanh âm vang vọng ở nơi chân trời vô cùng xa xôi.

“Là ta sai, người không nên trách Tinh Nhi, nàng quá cô đơn, quá tịch mịch.” Lạc Vũ Minh áy náy nói với hắn.

Ý thức của hắn dần rõ ràng hơn một chút, thì ra có yêu sâu đậm đến mấy cũng bị thời gian và nỗi cô đơn hòa tan. Đúng vậy, đã hơn một năm, sự cô đơn và tịch mịch của nàng hắn biết, bất kể nữ nhân nào cũng đều mong có một nam nhân làm bạn bên cạnh.

“Chúng ta là thật lòng yêu nhau, ta có thể cho nàng những gì nàng muốn, người thành toàn cho chúng ta đi.” Lạc Vũ Minh cũng quý trước mặt hắn đau khổ cầu xin. Hắn cảm thấy ngực trào lên một trận đau đớn, không phải vì vết thương kia, mà là một trái tim từng si ngốc.

“Cút, cút ngay!”

“Ta sẽ làm nàng hạnh phúc, người nhất định phải tha thứ cho chúng ta.” Lạc Vũ Minh đi rồi, mang Mạc Tinh đi cũng mang linh hồn của hắn đi.

Tần Phong rốt cuộc không chịu được cơn đau xé rách trong ngực, máu tươi nhuộm đỏ màn che trắng muốt. ....

Không biết qua bao lâu, hắn tỉnh lại trong hôn mê, phòng vẫn tản ra mùi hoa tự nhiên, gió nhẹ vẫn làm bay rèm lụa mỏng, thân ảnh nhỏ nhắn mềm mại dường như vẫn đứng bên cửa sổ thâm tình nhìn cây hoa cúc, vẫn sâu muộn như trước, nhưng người đã vĩnh viễn rời đi. Tần Phong đứng dậy đốt rèm lụa mỏng, đốt cây hoa cúc tịch mịch. Hắn đi ra khỏi biển lửa rừng rực.

Gió thu lạnh lẽo mang theo lá vàng rụng đầy phố, đã là cuối thu, gió lạnh lại đang cố gắng nhắc nhở mọi người mùa đông sắp đến, người trên đường đều vội vàng đi về hướng nhà mình. Tần Phong cũng không rõ mình đã uống bao nhiêu rượu, cầm bầu rượu tròn loạng choạng bước đi trên đường phố, một nữ nhân mặc váy đỏ cố ý đi tới tựa vào người hắn, hắn mơ mơ hồ hồ thấy một đôi mắt nhõng nhẽo không ngừng nháy nháy với hắn. “Công tử, đi vào ngồi một lát nhé!”

Hắn chỉ muốn uống rượu, uống rượu có thể làm hắn quên tất cả những chuyện đau lòng. “Có rượu không?”

“Đương nhiên là có, hơn nữa không có phiền não.....” Nữ nhân ái muội nói.

Sáng sớm, một trận đau nhức đã đem hắn bừng tỉnh từ cơn ác mộng, hóa ra nữ nhân mặc váy đỏ kia đang giúp hắn rửa miệng vết thương.

Thấy hắn tỉnh, nàng thở dài: “Cần gì phải hành hạ mình như vậy?”

Hắn nhắm mắt lại, không trả lời, nàng cũng không hỏi gì nữa.

“Ta tên là Phiêu Phiêu, ta vừa giúp chàng bôi loại thuốc tốt nhất, xem ra chàng nên ở lại đây nghỉ ngơi vài ngày.” Tần Phong vẫn không nói gì, trong đầu hắn vẫn toàn là hình ảnh của Mạc Tinh.

Ngay từ đầu, hắn đã biết nữ nhân như Mạc Tinh sẽ hủy hoại hắn, nhưng hắn không thể nào tưởng tượng mình sẽ bị hủy hoại hoàn toàn như vậy. Hắn

không có gì cả, ngay cả một chút tôn nghiêm tối thiểu, kiêu ngạo và nhân cách đều không có. Chính hắn cũng không tin sẽ có ngày mình nằm trên giường của một kỹ nữ, làm cho nữ tử đáng thương nhất thiên hạ đến đồng tình và an ủi.

Hắn ở lại gian phòng đó một tháng, bởi vì hắn không biết mình nên đi đâu, hắn đã không có nhà, đã không có vợ, cũng không có linh hồn.

Hôm nay thứ Tần Phong có chỉ là tiền. Cuộc đời thật sự là chiêm chọc, làm bạn đau khổ theo đuổi thứ mình muốn, lại mất đi thứ càng quan trọng hơn.

Hắn chuộc thân cho Phiêu Phiêu, mua một quán rượu ở một chợ phồn hoa gần đó, để Phiêu Phiêu quản lý giúp hắn.

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tĩnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Người lạ

Một tin tức kinh người chấn động cả võ lâm — con gái độc nhất của minh chủ võ lâm phải lập gia đình!

Tin tức chấn động không phải vì con gái độc nhất của minh chủ võ lâm gả chồng, mà bởi người cưới nàng là Tần Phong.

Một lăng tử trong chốn giang hồ, một người là đề tài cho những kẻ nhàm chán com nước say sưa, một người.....

Lời đồn về hắn rất nhiều, mà điều không đáng tin nhất trên giang hồ chính là lời đồn.

Kỳ Vân là một trấn nhỏ xa xôi, không có vẻ tú lệ như Tô Hàng, cũng không ngợp trong vàng son như kinh thành.

Một cô gái đi vào trấn nhỏ ấy, đi qua mỗi một quán rượu đều nhìn xung quanh vài lần, trông khoảng mười lăm mười sáu tuổi, trên gương mặt trắng nõn, tròn tròn lộ ra đôi mắt to linh động, được khám hai cái má lúm đồng tiền, lúc cười lộ lên trông ngọt ngào như đường mật, rung động lòng người.

Nàng chính là Bạch Đông, chỉ cần là chuyện phát sinh trong giới giang hồ, những người nổi tiếng, cha nàng đều ghi chép cận kề.

Đá xanh dài lời lồm gập ghềnh, mang theo màu xám tang thương.

Bên đường chẳng chịt quán rượu nhỏ, quán trọ chỗ nào cũng có, âm thanh huyền ảo giao hòa với nhau.

Cái trấn nhỏ nhìn như rất tầm thường này, trong mắt người giang hồ, cũng tượng trưng cho quyền lực tối cao. Bởi vì bốn năm tổ chức một cuộc đại hội võ lâm được diễn ra ở đây, tất cả sự vụ chốn giang hồ trong trấn nhỏ này đều do Long Gia Bảo xử lý.

Bạch Đông rút cuộc cũng dừng bước, tầm mắt tập trung vào một nam nhân đang uống rượu một mình trong góc.

Hắn mặc chiếc áo xanh dù không khoa trương, nhưng không thể nào che giấu sức hấp dẫn của hắn. Gương mặt hoàn mỹ dù nhìn ở bất kỳ góc độ nào, đôi mắt tinh anh thâm thúy, mày kiếm anh khí bức người, bên môi mơ hồ mang ý cười.....

Nếu không phải trong tay hắn nắm chặt Thanh Phong kiếm, thì tất cả mọi người đều cho rằng hắn là một thư sinh phóng khoáng, mà không phải một kiếm khách.

Hắn, làm người đến người đi ở cái trấn nhỏ này chú ý không dứt, Tần Phong, trước sau như một ngồi trong một quán rượu nhỏ hơi cũ nát, một góc thuộc về một mình hắn, uống rượu, dường như chuyện hắn thành thân làm cho mọi người huyền ảo không hề liên quan đến mình.

“Aiz, tại sao mỗi lăng tử đều không thể rời bỏ ba thứ: Kiếm, rượu và mỹ nữ.” Bạch Đông thâm ý lăm lăm bên cạnh Tần Phong.

Nàng thấy Tần Phong không trả lời, bất giác xấu hổ ngồi xuống, lại nói tiếp: “Sao không mời ta uống chén rượu, đừng quên ta đã từng giúp huynh.” (Tiểu Dương: nàng Bạch Đông này xuất hiện ở Chương 1: Mở đầu.)

Ánh mắt hồ hững của Tần Phong dừng lại trên mặt nàng, suy nghĩ thật lâu, mới ý bảo nàng ngồi xuống rồi thuận miệng nói: “Sao cha cô để một mình cô chạy đến đây?”

“Đương nhiên là ta vụng trộm chạy đến. Sự kiện quan trọng như vậy của võ lâm mà bỏ lỡ thì thật đáng tiếc!”

“Có gì đáng xem? Đều là chút chuyện nhàm chán.”

Đôi mắt to trong veo như nước của Bạch Đông càng trừng lớn hơn, nàng quả thực không thể tin vào lỗ tai mình, coi chuyện chung thân đại sự của mình là chuyện nhàm chán chỉ sợ cũng chỉ có Tần Phong.

Bạch Đông từ nhỏ đã đọc các loại võ lâm bí sử, mặc dù chưa bao giờ giao thiệp với giang hồ, nhưng lại hiểu thấu triệt giới giang hồ hơn bất cứ kẻ nào.

Nàng ghét những tên quân tử miệng đầy nhân nghĩa đạo đức giả, ghét những tay hiệp khách tự cho mình là đúng, ghét đám tiểu nhân tranh đoạt lợi ích, nịnh nọt, dù sao chỉ cần là người trong giang hồ nàng liền ghét.

Người duy nhất nàng có vài phần kính trọng chính là Tần Phong, mặc dù những việc hắn đã trải qua, chuyện tình của hắn viết đầy trên sách, nàng vẫn cảm thấy những ghi chép đó là không chân thật, Tần Phong có sức cuốn hút khó hiểu.

Vì không muốn không khí lạnh nhạt, nàng không thể không rời khỏi đề tài “chuyện nhàm chán”: “Đã tìm được người huynh muốn tìm chưa?”

“Chưa, ngay cả cha cô cũng không có tin tức của hắn, làm sao có thể tìm được?”

“VẬY.....” Bạch Đông đang muốn hỏi hắn tìm Lạc Vũ Minh có chuyện gì, mới phát hiện ánh mắt Tần Phong thất thần nhìn chằm chằm phía cửa, ánh mắt ngày thường bình tĩnh bỗng mờ mịt làm người ta khó hiểu, tay cầm chén rượu khẽ run run.

Nếu không phải vài giọt rớt xuống bàn, thì Bạch Đông khó có thể tin được một Tần Phong đối mặt với sóng chết cũng không đổi sắc lại có lúc run rẩy.

Cha nàng đã từng nói, đối với một người trong giang hồ run rẩy và thất thần đủ để lấy tính mạng của hắn.

May mắn nàng không phải người muốn tận dụng thời cơ giết hắn, nếu không bây giờ hắn đã là một khối thi thể.

Giang hồ chính là nơi đáng sợ như vậy! Mỗi người đều phải cảnh giác từng giờ từng phút những kẻ muốn giết hại mình.

Nàng nghĩ Tần Phong còn sống, bởi vì từ trước đến giờ hắn không thất thần, cũng không run rẩy!

Bạch Đông tò mò nhìn theo hướng hắn đang chăm chú nhìn, thì ra là Long đại tiểu thư đi tới —— vị hôn thê của Tần Phong, con gái độc nhất của mình chủ võ lâm Long Thừa Vân, Long Thanh Nhi.

Long Thanh Nhi xuất thân danh môn, từng động tác nhỏ giọt tay nhấc chân đều mang theo vẻ hiên ngang cao ngạo, mặc chiếc váy đỏ xứng với dáng người cao gầy cân đối của nàng, khuôn mặt kiều diễm như đoá hồng, xác thực có thể xưng là mỹ nữ hiếm thấy trong chốn giang hồ.

Kỳ lạ là bên cạnh nàng lại có một thiếu niên tỏa sáng, tư thế oai hùng, nếu không so sánh với Tần Phong, tuyệt đối có thể xem như thiếu niên anh tuấn.

“Là người trong lòng của huynh à?” Bạch Đông có chút nghịch ngợm nháy nháy mắt, nghĩ rằng: Vậy mà còn nói thành thân là chuyện nhàm chán, rõ ràng rất đề ý!

“Ừ.” Tần Phong nâng chén rượu trong tay lên, do dự một lát lại buông xuống. Ánh mắt dừng lại ở gợn sóng trong chén rượu, nhìn ra được cảm xúc dao động, lại nhìn không ra hi vọng ái ó.

Bỗng nhiên, hắn bỏ lại một thỏi bạc, cúi đầu lướt qua vẻ mặt mất mát của Long Thanh Nhi, cũng đi sát qua cô gái mặc váy trắng đứng sau Long Thanh Nhi, vội vàng ra khỏi quán rượu.

“Chờ ta một chút!” Bạch Đông cuống quýt đuổi theo, bởi vì quá nóng vội, không cẩn thận va vào một thân thể mềm yếu không xương.

“Xin lỗi!” Giương mắt lên, nàng ngây dại trong thoáng chốc..... Nữ nhân trên thế gian thật sự có thể trưởng thành như thế này sao?

Cô gái kia không thể dùng từ đẹp để hình dung, một thân váy trắng bằng lụa mỏng bay nhẹ trong gió, một mái tóc dài đen óng buộc gọn gàng, chỉ để lại lọn tóc đen trước ngực, thoát nhìn mềm mại lại không mất tao nhã.

Làn da trắng nõn nhìn còn nhẵn nhụi trong sáng hơn bạch ngọc nhiều, đôi môi cười mà như không, như khóc mà lại không phải khóc; Khuôn mặt lộ vẻ phong tình, nhưng ánh mắt lại hư vô mờ ảo, có cảm giác cô đơn không nói nên lời.....

Ánh mắt đó làm cho Bạch Đông lập tức hiểu cái gì gọi là rung động lòng người, cười khuynh thành —— chính là vẻ đẹp như vậy, làm cho người ta rung động, làm cho người ta thương tiếc.

Khi Bạch Đông đưa mắt tìm Tần Phong, đã chẳng thấy hắn đâu.

Một nam nhân thân hình cao lớn đồ cô gái mặc váy trắng, dịu dàng nói: “Phu nhân, không sao chứ?”

Giọng hắn không to, nhưng mọi người trong phòng đều nghe được rành mạch. Cho nên kẻ tiếp chính là tiếng cảm thán liên tiếp, cùng biểu tình hâm mộ của hầu hết nam nhân.

“Không sao.” Trong nháy mắt khi nàng cúi đầu, Bạch Đông tựa như nhìn thấy một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống mặt đất.

Sáng sớm nàng đến quán rượu tìm Tần Phong, đáng tiếc không tìm được Tần Phong, lại ngoài ý muốn nghe được một tin tức khiến cho Kỳ Vân trần mới tảng sáng đã bắt đầu sôi trào – đấu võ kén rể.

Trong một đêm Long đại tiểu thư lại quyết định đầu võ kén rể.

Nước suối trong suốt thấy rõ cả đáy lắng lặn chảy xuôi, không dính nhiễm một chút bụi bẩn nào của trần thế.

Bạch Đông ngồi trên tảng đá bên dòng suối nhỏ, ngơ ngác nhìn một mảnh lá cây chậm rãi trôi về phương xa trên dòng suối, trong miệng nhẹ giọng nói thầm:

“Là con gái của mình chủ võ lâm thì có gì hơn người, cũng không thể nói thay đổi là thay đổi ngay, gả cho Tần Phong là giấc mộng của bao nhiêu cô gái chứ, cô ta còn không thỏa mãn sao? Chẳng lẽ nhìn mọi người liều mạng mới có thể thỏa mãn hư vinh và lòng tự tôn của cô ta sao?”

Nhìn thấy mặt trời đã dần ngả về tây, nàng đứng lên vỗ vỗ bụi đất trên người, khẽ cắn môi đi về phía rừng cây đối diện dòng suối nhỏ, nơi này cũng là nơi duy nhất không ai canh gác của Long Gia Bảo.

Nàng vốn không muốn mạo hiểm xông vào, chẳng qua là buổi sáng đụng phải cái đinh, mới không thể không ra hạ sách này.

Rừng cây không quá rộng lớn, nhưng mỗi gốc cây đều tương tự, tựa như có người cố ý bày ra mê trận, làm Bạch Đông bất giác bị lạc phương hướng. Thế nhưng màn đêm sẽ không vì lo lắng cho người lạc đường mà chậm chạp buông xuống, bóng tối rất nhanh đã bao phủ rừng cây. Nàng đang do dự có nên hô cứu mạng hay không, thì mơ hồ nghe thấy có người đang nói chuyện.

Nàng theo âm thanh đến gần đó, một nam nhân trên dưới hai mươi đang vô cùng lo lắng bước đi, tuy người trẻ tuổi không ăn mặc sang trọng, nhưng quần áo bằng vải thô không thể che giấu anh khí bức người của hắn, trên gương mặt còn mang nét trẻ con lộ ra vẻ kiên cường, gương mặt thanh tú không thể che giấu nỗi sầu lo.

Đối diện hắn có một nam tử áo xanh đứng dưới gốc cây, ánh trăng lạnh như băng chiếu vào khuôn mặt hắn, khiến cho gương mặt thoát nhìn càng tái nhợt, ánh mắt dưới phản xạ của ánh trăng trông sáng ngời, trong suốt, lại xem ra có chút mê lương. Một khắc đó, nàng rút cuộc hiểu vì sao giang hồ đồn rằng không nữ nhân nào có thể kháng cự trước sức hấp dẫn của Tần Phong, trên người hắn có sức hấp dẫn chết người của nam nhân, lạnh như băng, trong vẻ cao ngạo lộ ra đa tình, u buồn và đau thương say lòng người.

Thiếu niên kia nói: “Đại ca, huynh đã đứng ở đây một ngày rồi, huynh muốn làm gì bây giờ? Nếu không huynh đi quyết đấu với tên kia, dùng phương thức của giang hồ để giải quyết.....”

Tần Phong chỉ cúi đầu, không nhìn được biểu tình của hắn. Nhưng theo ánh trăng, Bạch Đông hoảng hốt nhìn thấy đáy mắt hắn đang cố gắng đè nén thống khổ. Nàng không nhìn được cười trộm, ngày hôm qua còn tiêu sái rồi đi, thì ra chỉ là làm bộ mà thôi.

“Đại ca, vậy huynh đi đấu võ, đệ không tin có kẻ là đối thủ của huynh.” Thiếu niên thấy hắn không có phản ứng, tiếp tục khuyên nhủ.

Tần Phong rút cuộc mở miệng: “Đi ra đi!”

Bạch Đông thấy rừng cây âm u lạnh lẽo không còn ai khác, phần nộ đi ra từ sau một thân cây, cười nói: “Ta đi tới đây bị lạc đường.”

Tần Phong mỉm cười nhìn nhìn nàng, hỏi: “Cô cho là Long Gia Bảo dễ dàng tiến vào như vậy?”

Đây là lần đầu tiên Bạch Đông thấy hắn cười, nụ cười đó làm cho băng hà nóng chảy trong nháy mắt, làm cho người ta cảm thấy ấm áp lại rung động.

Bạch Đông ngượng ngừng xoắn hai lọn tóc dài, đáp: “Xem ra thực sự không dễ dàng, may là gặp được các huynh.”

“Long Gia Bảo dùng rừng trúc này để phòng kẻ thù bên ngoài, gần đây vì người trong võ lâm tụ tập, cho nên bảo chủ đóng cửa cơ quan, để tránh làm bị thương người vô tội. May mắn Long bảo chủ có dự kiến trước, nếu không ông ta thật không biết ăn nói với cha cô thế nào.”

Bạch Đông nghe vậy âm thầm lẽ lười, như vậy xem ra nàng vô cùng may mắn.

“Dựa trên tình cảm vì ta đã giúp huynh, huynh hãy giữ ta lại nhé.....” lời thỉnh cầu của nàng còn chưa nói xong, chợt nghe Tần Phong lạnh lùng nói: “Nam Cung, để nàng lại bên cạnh đệ đi, tổng quản hỏi hãy nói là ta mang về.”

Nói xong liền không quay đầu lại đi thẳng, cảm giác như đang tức giận.

“Đại ca?!” Thiếu niên tên Nam Cung kia không thể gọi lại thân ảnh kiên quyết đó.

Bạch Đông kinh ngạc hỏi: “Ta nói sai gì sao?”

“Đại ca luôn không thích nhận sự giúp đỡ của nữ nhân.” Nam Cung Lăng giải thích, thanh âm của hắn hùng hậu vững vàng, làm cho người ta cảm thấy khiên tốn thân thiết.

“Ta nghe nói, hắn luôn luôn không có bằng hữu, huynh là?”

“Đệ đệ.”

Long Gia Bảo không hổ là giang hồ đệ nhất phủ, xa hoa có thể so sánh với hoàng cung.

Chỉ đáng tiếc nhà thủy tạ ở đình viện vốn thanh tịnh âm u, nay đã ồn ào như cái chợ, đình đài lầu các tao nhã thình thoảng xuất hiện đồ vật linh tinh hỗn loạn. Ngay cả phòng tiếp khách từng nghiêm túc trang trọng, giờ phút này cũng bị người giang hồ muôn hình muôn vẻ làm trò hề.

Trên bàn rượu đều là những người được gọi là đại nhân vật, một đám ngồi nghiêm chỉnh, hèn mọn nhìn chung quanh đám tiểu nhân vật làm trò hề. Không biết trong mắt vài người họ lại càng buồn cười.

Bạch Đông nhỏ giọng thăm thỉ: “Ngày nào bọn họ cũng làm bộ cao cao tại thượng như vậy sao, không thấy mệt à?”

“Lao lực tâm cơ che giấu cái xấu xa của mình, sao thấy mệt được chứ?” Tần Phong cười nâng chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Ngay cả Nam Cung Lăng không thích nói chuyện cũng chen vào một câu: “Đúng vậy, say khi họ say rượu, không chừng lại càng không thể chịu nổi.”

“Áy, kia không phải cô gái gặp ở quán rượu à?” Bạch Đông kinh ngạc nói.

Cô gái mặc váy trắng gặp ở quán rượu lại xuất hiện, vẫn là chồng nàng đỡ nàng.

Long Bảo Chủ thấy họ lập tức ra nghênh đón, cười lớn nói: “Đây chẳng phải Lạc Vũ Minh, Lạc thiếu hiệp sao? Không ngờ người cũng tới. . . . . từ vài năm trước đã thoát ản giang hồ, lão phu nghĩ người đã không muốn hỏi thế sự giang hồ nữa rồi.”

Lạc Vũ Minh, nàng nghe cái tên đó liền nhanh chóng nhìn về phía Tần Phong, mà hắn vẫn chậm chậm uống rượu, mặt không chút thay đổi.

Bạch Đông có chút mờ mịt, lúc ấy chẳng phải hắn vội vàng muốn biết tung tích của tên kia sao, tại sao lúc này ngay cả chút tiếp đón cũng không thèm?

Theo nàng biết, Lạc Vũ Minh từng là bằng hữu sống chết cùng Tần Phong, đến từ ngoài thành, vài năm trước cũng từng là kiếm khách hiển hách. Sau đó không rõ vì nguyên nhân gì mà thoát ản giang hồ, mai danh ẩn tích.

Yến tiệc vốn vô cùng náo nhiệt lại vì sự xuất hiện của cô gái kia mà trở nên cực kỳ yên tĩnh, tất cả mọi người đều thương thức cô gái như đứng giữa đám mây mờ mịt đó.

Chỉ trừ có Tần Phong. . . . . Hắn vẫn cúi đầu rót rượu uống một mình.

Bạch Đông cẩn thận nghiền ngẫm hành động của Tần Phong: Lời đồn của giang hồ không thể tin được, không phải nói hắn là một lãng tử tình trường, yêu nhất chính là rượu ngon và giai nhân làm bạn sao, hôm nay xem ra cũng giống “chính nhân quân tử”.

Lạc Vũ Minh và phu nhân của hắn chọn một vị trí đối diện họ rồi ngồi xuống, Lạc phu nhân an tĩnh thưởng thức bích la xuân mà nha hoàn dâng lên, trà nhàn nhạt, lộ ra mùi hương nhàn nhạt, ánh mắt thản nhiên vẫn mờ mịt ngắm nhìn bốn phía, chỉ vào giây phút dừng trên khuôn mặt Tần Phong mới như có tiêu điểm, nhưng cũng chỉ là lướt qua.

Nàng cúi đầu nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, Lạc Vũ Minh liền cẩn thận săn sóc nâng nàng dậy: “Nàng thân mình không khỏe, ta đỡ nàng về phòng nghỉ ngơi.”

Họ cứ vậy mà rời đi, lưu lại bóng dáng nhỏ bé yếu đuối làm cho người ta mãi không thể quên.

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Phiêu phiêu

Nam Cung Lăng đã bị Bạch Đông quán cả ngày, hắn đã sử dụng tất cả phương pháp có thể nghĩ ra mà vẫn không đuổi được nàng, chỉ có thể tự cảm thán: “Ta phải sớm chút học từ đại ca phương pháp đối phó với nữ nhân thôi.”

“Cùng lắm thì, ta và huynh trao đổi tin tức.” Bạch Đông bắt đầu sử dụng tuyệt chiêu bí truyền của nàng.

“Xem ra không lâu sau cô có thể tiếp nhận công việc của cha cô.”

“Vậy rốt cuộc huynh có đổi không?”

“Còn phải xem tin tức của cô có giá trị hay không đã.”

“Đương nhiên là có rồi, huynh có muốn biết ta quen Tần đại ca như thế nào không?”

“Không muốn.” Nam Cung Lăng không lưu tình chút nào nói.

“Vậy huynh có cho rằng huynh ấy sẽ nổi điên lên vì tìm kiếm một người không.”

“Ồ?” Nam Cung Lăng rút cuộc cũng có hứng thú, hỏi: “Người nào?”

“Lạc Vũ Minh, ngày đó mưa rất to, huynh ấy đột nhiên gõ cửa nhà ta như nổi điên ấy, miệng còn lớn tiếng kêu: ‘Ta muốn biết tin tức hiện giờ của Lạc Vũ Minh, cho dù là điều kiện gì ta cũng có thể đáp ứng.’”

“Sau đó thì sao?”

“Cha ta muốn huynh ấy trao đổi tin tức của Du Minh môn. Huynh ấy trầm mặc rất lâu, không đồng ý.”

“Giang hồ đồn rằng Du Minh môn biến mất thần bí khó lường có liên quan tới huynh ấy, còn có người nói huynh ấy giết môn chủ. Nhưng ta chưa từng nghe huynh ấy nói về chuyện này, ta nghĩ lời đồn trên giang hồ đều không thể tin được.”

“Cha ta nói huynh ấy nhất định biết, chỉ là không chịu nói mà thôi. Sau đó ta xin cha rất lâu, cha mới đồng ý phá lệ đưa ghi chép về Lạc Vũ Minh cho huynh ấy.”

Bạch Đông hoa chân múa tay một lúc, Nam Cung Lăng cũng không chấp nhận nói: “Đó mà cũng được coi là tin tức à, huynh ấy và Lạc Vũ Minh nhiều năm vào sinh ra tử người trong giang hồ ai ai cũng biết, sau đó Lạc Vũ Minh vì một cô gái mà đoạn tuyệt đã sớm không phải chuyện bí mật gì.”

“Là huynh nói Lam Lăng chết ở Đường môn ư?”

“Đúng vậy, toàn giang hồ đều biết người trong lòng của Lạc Vũ Minh vì chấn một kiếm cho đại ca mà chết, thế nên Lạc Vũ Minh cũng đoạn tuyệt với đại ca. Cô có còn tin tức nào mới mẻ hơn không hả?”

“Mới mẻ à .....” Bạch Đông nghĩ tới nghĩ lui, bĩu môi nói: “Vậy huynh muốn biết cái gì?”

“Cô nói cho ta biết vợ của Lạc Vũ Minh là ai đi, tại sao ta chưa bao giờ nghe nói trên giang hồ có mỹ nhân như thế.”

“Nàng ấy .....” Bạch Đông gãi gãi đầu tóc, nhìn về phía trời xanh, nháy đôi mắt to sáng rỡ nói: “Nàng ấy chưa bao giờ giao thiệp với người trên giang hồ, chỉ là một cô gái bình thường. .... quen biết Lạc Vũ Minh ở Đại Mạc, nhất kiến chung tình rồi kết làm vợ chồng.” (Đại Mạc có nghĩa là sa mạc rộng lớn.)

“Ồ!” Nam Cung Lăng gật gật đầu thật mạnh, thờ dài: “Ta vốn tưởng con gái nhà bình thường không có được khí khái như vậy.”

Bạch Đông đang muốn châm chọc hần vài câu, lại bị người ta giành trước một bước.

“Khí khái đó không phải nam nhân bình thường có thể chịu được.” Giữa lúc nói chuyện có một thân ảnh màu xanh đi tới, đứng cạnh họ trong đình, một tay cầm bầu rượu Trúc Diệp Thanh tỏa hương bốn phía, một tay cầm chén rượu, uống thỏa thích.

“Đại ca?” Nam Cung Lăng cười nói: “Đệ còn thấy lạ, cô gái đẹp như vậy sao không để vào mắt đại ca.”

Tần Phong buông chén rượu thật mạnh, ngẩng đầu lên cười điên cuồng, tiếng cười hiém thấy!

Tiếng cười của hần còn chưa dừng, một tiếng cười khác lại nổi lên, Lạc Vũ Minh một thân áo gấm cũng mang theo một bầu rượu lững thững đi vào đình, ngồi đối diện Tần Phong.

“Đã lâu không gặp!” Lạc Vũ Minh nghiêm mặt nói: “Còn coi ta là bằng hữu không?”

Tần Phong ngẩng đầu nhìn hần, nụ cười có chút cứng ngắc.

Lạc Vũ Minh dùng bầu rượu của mình rót đầy vào cái chén trên bàn, nói: “Tần Phong, nhiều năm như vậy, ngươi nợ ta, ta cũng nợ ngươi, không bằng uống chén rượu này, làm cho tất cả ân oán oán đã qua đều xóa bỏ, thế nào?”

Tần Phong nắm chặt chén rượu cúi đầu trầm ngâm một lát, chậm rãi nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Hần nói: “Bất luận thế nào, cảm ơn ngươi có thể đến Long Gia Bảo chúc mừng ta. Được! Hôm nay không say không về.”

Vàng trắng như cái lưỡi câu, đêm lạnh như nước, Bạch Đông ngồi dưới ánh trăng chống cằm nhìn Lạc Vũ Minh và Tần Phong đang uống rượu thả cửa. Họ uống thật sự rất vui vẻ, Tần Phong luôn cười, tiếng cười lưu chuyển như khúc hát, thế nhưng không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy nụ cười của hần thật miễn cưỡng, trong ánh mắt hần vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng, cô độc.

Nam Cung Lăng ngồi bên cạnh nàng nói: “Hôm nay đại ca nhất định rất vui vẻ, từ trước đến giờ ta chưa thấy đại ca cười lớn tiếng như vậy.”

“Khi thật sự khóc sẽ không có tiếng động. .... Ta cảm thấy huynh ấy là một nam nhân làm người ta khó hiểu.”

“Ta cũng không hiểu huynh ấy, ví dụ như vì sao huynh ấy cưới Long Thanh Nhi, ta nghĩ mãi mà không ra. Đại ca tiếp xúc với vô số người, dạng nữ nhân nào mà chưa từng thấy chứ, Long Thanh Nhi là loại nữ nhân ngông cuồng tự cao tự đại, được nuông chiều quá mức, sao có thể làm lòng huynh ấy rung động.”

“Có lẽ huynh ấy vì danh dự, địa vị.”

“Coi là như vậy, địa vị của Long Thừa Vân trên giang hồ đã sớm xuống dốc không phanh, ta thấy là ông ta muốn mượn địa vị của đại ca để củng cố quyền lực của mình.”

“Ta nghe nói Long bảo chủ có rất nhiều sản nghiệp, nhất định có rất nhiều tiền. Huynh xem Long Gia Bảo rất có khí thế mà.”

“Vậy nhất định cô chưa từng nghe nói, tài sản trên danh nghĩa của Tần Phong có thể mua được cả giang hồ.”

“Hình như là nghe nói rồi, vậy nhất định huynh ấy thích nữ nhân cao ngạo!” Bạch Đông thầm nghĩ đến loại khả năng này.

“Sẽ không đâu, nữ nhân đại ca quen biết ai mà không cao ngạo? Hẳn là cô đã nghe nói về giang hồ đệ nhất mỹ nữ Nam Cung Kha?”

“Đương nhiên biết, là con gái duy nhất của Nam Cung Bùi Âm, nghe nói nàng xinh đẹp cao nhã, nhu tình như nước, còn tinh thông cầm kỳ thư họa, là nữ nhân trong mộng của tất cả nam nhân trong chốn giang hồ. Chỉ là quá mức cao ngạo, tránh người đến gần lắm.”

“Nàng là muội muội cùng cha khác mẹ với ta, ta từng mời đại ca đến biệt uyển làm khách, vừa vặn gặp được Tiểu Kha. Lúc đầu đại ca rất tốt với nàng, thường thường lắng lắng nghe Tiểu Kha đánh đàn. Ta vẫn nghĩ đại ca có cảm tình, cũng nghĩ Tiểu Kha sẽ là ngoại lệ của huynh ấy. Đáng tiếc đại ca vẫn rời khỏi nàng, cô có biết đại ca nói với Tiểu Kha như thế nào không?”

“Ta từng nghe nói huynh ấy rất vô tình với nữ nhân!”

“Đúng vậy, đại ca nói ‘Thu hồi cảm tình của muội, với ta mà nói cảm tình của nữ nhân hèn mọn không đáng một đồng.’”

Bạch Đông kinh ngạc mở to hai mắt, thật sự không tin lời đó lại có thể nói ra từ miệng Tần Phong nho nhã lễ độ.

“Vậy mà huynh còn làm bằng hữu với huynh ấy?”

“Tiểu Kha bị tổn thương là do ta sai, ta biết rõ đại ca là người như thế nào mà không ngăn cản.” Nhắc tới chuyện này Nam Cung Lăng cũng rất áy náy. “Hơn nữa đại ca nói lời tuyệt tình như vậy cũng là muốn tốt cho Tiểu Kha, đau nhiều không bằng đau ít.”

Bạch Đông thông cảm vỗ vỗ bờ vai của hắn, vài ngày ở chung, nàng biết Nam Cung Lăng là một thiếu niên ngay thẳng thành khẩn, chỉ tiếc tuy hắn có tư thế oai hùng tỏa sáng, chính khí nghiêm nghị, lại có chút ngây thơ so với Tần Phong.

Bây giờ thấy hắn cũng có điểm đáng yêu, hắn không giống danh môn công tử khác luôn đem gia thế bối cảnh viết ở trên mặt. Hắn khiêm tốn, khoan dung, thiện lương, chẳng những có thể dễ dàng tha thứ cho sai lầm của người khác, mà còn khéo léo hiểu lòng người.

Nam Cung Lăng là nam nhân tốt vĩnh viễn không làm tổn thương nữ nhân, đáng tiếc cho dù nữ nhân bị tổn thương một mối, vẫn thích kiểu nam nhân như Tần Phong.

Đêm hôm đó, Tần Phong vốn có tửu lượng cao mà cũng say mềm, say đến không rõ trời đất.

(Tiểu Dương: Trước đây anh ấy có tửu lượng thấp thôi, nhưng bắt đầu từ chương này là chuyện của 6 năm sau rồi, từ khi anh hai người chia tay, anh uống rượu mãi nên tửu lượng cũng cao.)

Nhưng hắn vẫn không ngừng cười, còn nói: “Bằng hữu..... Ân oán đã qua theo gió biến mất, ha ha! Bằng hữu..... bằng hữu tốt nhất.....”

Ngày hôm sau, Long Gia Bảo có một khách nữ đặc biệt, nữ nhân gần ba mươi tuổi, có xinh đẹp, ý nhị của nữ nhân hai mươi tuổi; có khôn khéo nội liêm của nữ nhân bốn mươi tuổi.

Nàng chính là Phiêu Phiêu, xuất thân phong trần, cũng là nữ nhân có tài phú trên giang hồ, dù là hạng người giáo phái nào, dù là quan to địa vị cao quý, đều nể nàng ba phần. Ngay cả Long Bảo Chủ kiêu ngạo nghe nói nàng đến, cũng lập tức ra cửa đón chào, hơn nữa còn chuẩn bị thịnh yến.

Nữ nhân có thể nhận được tiếp đãi long trọng như vậy trên giang hồ là vô cùng hiếm có.

Dạ yến lần này không giống mọi khi, ngay cả Long phu nhân, Long Thanh Nhi từ trước không xuất đầu lộ diện cũng ngồi bên cạnh Long bảo chủ. Nhân vật giang hồ được mời đến không nhiều lắm, ngoài Tần Phong, Nam Cung Lăng và Bạch Đông ra, cũng chỉ có vài chương môn của các môn phái cùng vợ chồng Lạc Vũ Minh. Thật ra, dựa vào thân phận của Bạch Đông là không có tư cách tham dự dạ yến này, nhưng vì nàng muốn nhìn thấy Phiêu Phiêu nổi danh khắp chốn, nên đòi Nam Cung Lăng mang nàng đến.

Long bảo chủ đầu tiên phá vỡ yên lặng nói: “Phiêu Phiêu cô nương có thể hãnh diện đến tham dự hôn lễ của tiểu nữ, thật đúng là vinh hạnh cho lão phu!”

“Long minh chủ, lời này khách sáo với Phiêu Phiêu rồi, có thể nhận được thiệp mời cưới của ngài, mới là vinh hạnh của ta!” Phiêu Phiêu lễ phép xu nịnh,

không hề cho người ta thấy cảm giác hèn mọn. “Gà cho Tần Phong là giấc mộng của bao nữ tử, xem ra Long tiểu thư chẳng những có ánh mắt độc đáo, mà phúc khí cũng không nhỏ!”

Long bảo chủ bắt đầu nói: “Chỉ là hôn sự đột nhiên xảy ra một ít biến cố, ba ngày sau ở Long Gia Bảo sẽ diễn ra cuộc đấu võ kén rể cho tiểu nữ.”

Phiêu Phiêu không biết cố ý hay vô tình liếc mắt nhìn Tần Phong, cũng không có nửa điểm kinh ngạc: “Long tiểu thư, thật không hổ là nữ nhân giang hồ, làm việc thật là có táo bạo có nhận thức, làm cho người ta hâm mộ!”

Long Thanh Nhi không nói gì, trong nụ cười hơi ngạo mạn lộ ra ý vừa lòng.

Tần Phong luôn luôn lạnh lùng lại trả lời: “Có thể có được hồng phần tri kỷ như Phiêu Phiêu cô nương mới là giấc mộng của nhiều nam nhân.”

Hiệp nữ vừa mới tiếp nhận chức chương môn của phái Điểm Thương, Lãnh Vũ Thuận, khinh thường uống rượu, lộ ra vẻ mặt hèn mọn. Trong lòng nàng ta, nữ tử như Phiêu Phiêu sớm nên đâm đầu tìm chết, chứ không phải ngồi đây mập mờ nói chuyện với nam nhân.

Phiêu Phiêu tựa như sớm quen với việc “tiếp đãi long trọng” này, cười nói: “Thật sự là nói đùa, nữ tử như ta, làm sao có vận mệnh tốt như Long tiểu thư được.”

Bạch Đông bỗng nhiên phát hiện lời nói của Phiêu Phiêu luôn có ý tứ sâu xa, không biết lời của nàng ta có bao nhiêu phần chân thành.

“Chỉ sợ là làm vợ của Tần Phong sẽ phải chịu khổ không nói nổi.” Lạc Vũ Minh quả nhiên là một câu kinh người, mọi người đang ngồi đó đột nhiên thay đổi sắc mặt, ngay cả Tần Phong luôn vui giận không ra mặt cũng là sắc mặt trắng bệch.

Long bảo chủ nhanh chóng đưa mắt ra hiệu cho Long phu nhân, cười nói: “Chư vị đều là người có uy tín trong giang hồ, có thể hãnh diện đến Long Gia Bảo làm khách, là vinh hạnh cho lão phu, bây giờ ta và chuyết kinh (chuyết kinh: vợ tôi, bà xã nhà tôi, tỏ ý khiêm tốn) xin kính các vị một ly, biểu hiện tâm ý.”

Long phu nhân hàn huyên nói: “Nghe nói Phiêu Phiêu cô nương gần đây đang buôn bán tơ lụa.”

“Đúng vậy, ta còn mang đến loại lụa tơ tằm tốt nhất, mỏng như cánh ve, biểu ngài và Long tiểu thư. Ở trong thành Trường An chỉ có hoàng thân quốc thích mới xứng dùng loại lụa đó.”

“Mỏng như cánh ve?” Khóe miệng Long phu nhân hơi giương lên.

“Đúng vậy, rất xứng với vẻ cao quý thanh lịch của phu nhân.”

Xem ra Phiêu Phiêu không chỉ hiểu biết nam nhân, mà còn biết trên đời không có nữ tử nào không thích son phấn váy áo, cho nên nàng mới có thể thành công.

Kế tiếp, mọi người bắt đầu tăng bốc lẫn nhau, kính rượu lẫn nhau, không khí cuối cùng thoải mái hơn rất nhiều.

Thanh Thành chương môn Lâm Tương Kiệt vẫn trầm mặc ít lời, nâng chén rượu lên chậm rãi nói với Lạc Vũ Minh: “Lạc thiếu hiệp, đã sớm nghe nói đến tên ngươi. Xin thứ cho ta mạo muội, không biết ngươi có quan hệ gì với Lạc Vũ Minh từng oanh động giang hồ ba mươi năm trước không?”

“Không có. Ta đến từ Đại Mạc, không có liên quan gì với hắn.” Lạc Vũ Minh trầm giọng nói.

“Ồ! Thật sự là quá giống.”

“Giống? Mấy ngày trước đây cũng có một vị nữ tiên bối, nói tại hạ rất giống một người bạn cũ của mình, thật sự là rất trùng hợp.

“Là người của phái Nga Mi?” Lâm Tương Kiệt lập tức hỏi.

“Xem trang phục thì đúng vậy, hơn nữa bối phận cũng rất cao.”

“Nàng cũng đến đây, sao ta không thấy?” Lâm Tương Kiệt nhìn về phía Long bảo chủ.

“Hồi Ngự sư thái mấy ngày trước đã tới, nhưng hôm qua vừa mới rời đi.”

“Ồ.” Lâm Tương Kiệt trầm ngâm một tiếng, liền không buồn nhắc lại.

Nam Cung Lăng lặng lẽ kéo tay áo Bạch Đông, thấp giọng nói: “Không phải cô đọc nhiều sách cổ về võ lâm sao? Hồi Ngự sư thái cô từng nghe đến chưa?”

“Từng nghe rồi, từng là vị hôn thê của Lâm Tương Kiệt, hai mươi mấy năm trước bởi vì một đoạn cừ hận mà xích mích, đến núi Nga Mi làm bạn với ngọn đèn.” Bạch Đông dứt lời, lại thấp giọng nói: “Huynh nợ ta một tin tức.”

“Sao cô không biết thế nào là giao tình hã.”

“Giao tình là giao tình, giao dịch là giao dịch.”

Phiêu Phiêu nghe được bọn họ nói chuyện, nghi hoặc nhìn nhìn Bạch Đông: “Vị cô nương này là?”

“Một người bạn tốt.” Nam Cung Lăng ngượng ngùng cười cười.

“Bạn tốt?” Phiêu Phiêu nhăn mặt nhíu mày, nhìn Bạch Đông, muốn nói lại thôi.

Khi mọi người đều uống tận hứng, Phiêu Phiêu quay đầu nói với Lạc phu nhân vẫn đang cúi đầu thưởng thức trà: “Hóa ra là Lạc phu nhân, thất kính!”

Lạc phu nhân sững sốt, ngẩng đầu thản nhiên nhìn nàng một cái, lại cúi đầu tiếp tục uống trà.

“Lạc phu nhân luôn luôn không đi xã giao, Phiêu Phiêu không nên lấy làm phiền lòng!” Long bảo chủ thấy thế vội vàng giải thích, trong lòng hối hận không thôi, vốn tưởng rằng Lạc Vũ Minh võ công không kém, hẳn cố ý mượn sức. Không thể tưởng được lại không biết điều, làm cho hắn mất hết mặt mũi.

“Không sao, Lạc phu nhân xinh đẹp như vậy, làm việc đương nhiên tự mở ra một đường.” Phiêu Phiêu cười nói.

Lạc phu nhân vẫn cúi đầu không đáp lời, tiếp tục lẳng lặng uống trà, giống như buổi xã giao này căn bản không liên quan gì đến nàng.

Rốt cuộc cũng kết thúc buổi xã giao giả dối chán nản, Bạch Đông mệt đến không còn hơi sức, trong yến tiệc lần này, ngoài việc nàng nhìn thấy nữ nhân lợi hại thành thạo, khôn khéo xã giao, thì còn lại chỉ là thấy người ta thôi phồng lên nhau. Nàng đang hối hận không nên lao lực tâm cơ để mình phải chịu khổ, Nam Cung Lăng lại đến tìm nàng.

“Chuyện gì thế, ta mệt mỏi quá rồi!” Bạch Đông uể oải nói.

“Đương nhiên là chuyện cô thích rồi, đại ca mời Phiêu Phiêu cô nương uống rượu nói chuyện phiếm, cô đi không?”

Bạch Đông khó có thể tin nháy mắt mấy cái, hưng phấn nói: “Thật chứ? Còn có ai?”

“Không có, đại ca cho ta đi, cho nên ta tới hỏi cô.”

Bạch Đông liếc hắn một cái, nàng đã sớm nhìn ra quan hệ đặc biệt giữa Tần Phong và Phiêu Phiêu trong bữa tiệc, quả nhiên không tầm thường.

Bọn họ đi vào phòng của Tần Phong, Phiêu Phiêu đã ngồi trước bàn rượu, trên bàn chỉ có bốn món ăn tương tự như trong tiệc rượu vừa rồi, nhưng rượu lại rất nhiều, vừa thấy đã biết Tần Phong lại tính uống say một trận.

Giữa tiếng hoan hô trò chuyện vui vẻ họ đều ngà ngà say.

Tần Phong thản nhiên hỏi: “Phiêu Phiêu, người quen Lạc phu nhân sao?”

“Có chuyện gì gạt được ánh mắt của người không? Đúng là có quen, nhưng dường như nàng cố ý lảng tránh ta. Có thể là nàng không muốn để chồng mình biết chuyện xảy ra năm đó.”

Tần Phong vừa rót rượu vừa nói: “Chuyện gì?”

“Nói đến thật buồn cười, nàng từng làm cho ta dạy nàng phương pháp mê hoặc nam nhân.” Hồi tưởng loại đoạn chuyện cũ đó, Phiêu Phiêu liền muốn cười.

“Cái gì?” Ba người hai miệng một lời hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Quá yêu

“Cái gì?” Ba người trầm miệng một lời. “Các người thấy rất kỳ lạ đúng không? Lúc ấy ta cũng thấy kỳ lạ, khi đó nàng còn đẹp động lòng người hơn bây giờ. Bây giờ nàng đẹp có chút ai oán, có cảm giác khó nắm bắt, tựa như thể xác không có linh hồn, khi đó nàng mới thật sự là khuynh quốc khuynh thành. Nữ nhân như vậy vốn không cần phải mê hoặc nam nhân.”

“Nói nhanh lên nào, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.” Nam Cung Lăng giành trước hỏi.

Phiêu Phiêu nhìn nhìn Tần Phong, thấy Tần Phong hơi gật đầu với mình, liền bắt đầu nói tiếp.

“Đó là chuyện bảy tám năm về trước, hai nữ nhân đi vào phòng của ta, hỏi ta có phương pháp quyến rũ nam nhân không, trả cho ta năm mươi lượng bạc, bảo ta đi cùng các nàng đến gặp một người.

Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy Lạc phu nhân, cũng là lần đầu tiên biết trên thế gian còn có nữ tử xinh đẹp như vậy, quả thực là hoàn mỹ không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, hoàn mỹ làm cho nữ nhân trong thiên hạ phải ghen tị.

Nàng vừa thấy ta đến đã dùng ngữ khí vô cùng lạnh lùng nói với ta: ‘Dạy ta một ít phương pháp có thể khiến nam nhân say mê ta!’

‘Vì sao cô nương muốn học chuyện này? Dựa vào mỹ mạo của cô nương, chỉ cần một ánh mắt cũng đủ khiến tất cả nam nhân cúi đầu chịu thua trước cô.’

Nàng nói: ‘Chàng sẽ không, chàng không phải nam nhân bình thường.’

Ta nói: ‘Ta đây chỉ biết một loại phương pháp! Ta nghĩ phương pháp này hẳn là hữu dụng với bất cứ nam nhân nào. Thế nhưng người nguyện ý hy sinh bao nhiêu vì hắn?’

Nàng do dự thật lâu, mới đáp: ‘Chỉ cần ta có thể.’

Ta cho nàng thay quần áo của ta, tỉ mỉ trang điểm cho nàng, còn dạy nàng một ít kỹ xảo đơn giản. Các người xem nàng bây giờ một thân áo trắng, thánh khiết như tiên từ trên trời đó. Khi nàng mặc quần áo của ta vào, xinh đẹp quyến rũ bao nhiêu thì miễn bàn, không cần nói gì, không cần làm bất kỳ động tác gì cũng có thể dễ dàng gọi lên vô hạn ham muốn cho nam nhân.

Ta nghĩ bất cứ nam nhân nào cũng không thể từ chối nàng, vậy mà không ngờ vài canh giờ sau, hai nữ nhân kia lại đưa ta đi gặp nàng. Lúc ấy, trong mắt nàng chứa đầy nước mắt, trên người còn khoác chiếc áo của nam nhân. Vừa thấy ta liền cả giận nói:

‘Người dạy ta phương pháp gì thế? Ta còn chưa nói chuyện, đã bị đuổi ra ngoài.’

Lúc ấy ta đã nghĩ: Nếu người nọ đối mặt với nàng không có chút mớ mánh nào, sẽ không phủ thêm quần áo cho nàng. Có thể thấy được, đó nhất định không phải một nam nhân bình thường.

Ta vốn muốn khuyên nàng không thể miễn cưỡng, nhưng thấy nàng tức giận đáng sợ như vậy, ta cũng không dám nói thêm cái gì, đành phải lấy ra thuốc kích tình ta bí mật điều chế đưa cho nàng. ....”

“Thuốc kích tình?” Tần Phong làm rớt chén rượu mới bung lên trên bàn, rượu văng khắp nơi, mà hắn không hề có cảm giác, trên mặt là kinh ngạc và phần nộ khó nén.

Ba người càng kinh ngạc nhìn hắn, Tần Phong không phải là người có thể chăm chú nghe kể chuyện như thế, càng không dễ biểu đạt cảm xúc, trừ khi là.....

Phiêu Phiêu sững sờ nhìn hắn, nói: “Nhiều năm như vậy, ta vẫn không nghĩ ra người từ chối nàng rốt cuộc có phải nam nhân hay không, rốt cuộc là người đặc biệt như thế nào, vừa mới ta còn cảm thấy loại nam nhân như Lạc Vũ Minh không đáng. Không thể tưởng được là người!”

Tần Phong không phủ nhận, nhìn chén rượu trước mặt, cười chua xót, sau đó cầm lấy chén rượu trống rỗng, đưa đến bên môi.

Bạch Đông và Nam Cung Lăng mở lớn miệng cả buổi vẫn không khép lại được, Lạc phu nhân? Trước đây mặc kệ vì sao nàng quyến rũ Tần Phong, nhưng dù thế nào nữ nhân cũng không nên quyến rũ bạn của chồng chứ, đó là tối kỵ trên giang hồ.

“Đại ca.” Nam Cung Lăng thử thăm dò hỏi: “Khí khái đó không phải nam nhân bình thường có thể chấp nhận được, không phải huynh thực sự có cái gì đó với nàng ấy chứ?” Nam Cung Lăng lòng tràn đầy tò mò, nhưng sau khi thấy ánh mắt giết người của Tần Phong, đành phải nuốt xuống.

Tần Phong rót chén rượu, ngón tay nắm chén rượu gân xanh nổi lên cuộn cuộn, chén rượu bạch ngọc nháy mắt đã bị bóp vỡ nát.

Không ai hỏi thêm gì nữa, bởi vì mọi người đều biết, nếu chưa xảy ra chuyện gì, Tần Phong sẽ không phần nộ như vậy.

Mà chuyện này, nhất định là si nhục lớn nhất suốt đời Tần Phong.

Nam Cung Lăng đứng dậy lôi kéo Bạch Đông, hai người lặng lẽ lui ra ngoài.

Phiêu Phiêu không đi, chỉ yên lặng nhìn nam nhân ngồi trước mắt, gần trong gang tấc mà như xa tận chân trời.

“Tối nay có cần ta ở lại cùng người?”

“Ngồi lại tâm sự với ta!”

Phiêu Phiêu ngồi bên cạnh hắn, sâu kín nói:“Hóa ra nàng chính là nữ nhân người không muốn đổi mặt!”

Tần Phong nhũn mảy, dường như không có việc gì nói “Nữ nhân yêu thương nhớ nhưng ta nhiều lắm, người nào ta cũng không muốn đổi mặt.”

“Nhưng nữ nhân dùng xuân dược thấp kém như vậy, cũng có thể khiến người không phát hiện thì không nhiều lắm.” Phiêu Phiêu thấy sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, tiếp tục nói:“Với công lực của người, thuốc đó không đến mức làm người mất đi lực không chế... Trừ khi, lý trí của người vốn không kháng cự được.”

Tần Phong không trả lời nàng, đứng dậy đi đến trước cửa sổ, nhìn cây lê lay động trong gió thu, lại là mùa thu, mùa hắn không thích nhất chính là mùa thu, bởi vì mỗi khi hắn thấy lá cây biến vàng, nhìn thấy lá vàng rơi khắp nơi, sẽ nhớ tới thân ảnh cô đơn dưới gốc cây, nhớ tới những ngày thê lương.

“Sợ rằng cũng chỉ có nữ nhân như nàng mới có thể khiến người nhớ mãi không quên.” Phiêu Phiêu thấy hắn xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, không khỏi cảm thấy chua xót trong lòng, sáu năm nàng chờ đợi vẫn không thể chờ đợi được tình cảm của hắn.

Tần Phong trầm giọng nói:“Ta nói rồi, không được nhắc đến nàng với ta!”

“Không nhắc tới là người có thể quên sao? Cho dù uống say bao nhiêu người cũng không gọi lắm tên ta thành tên nàng, điều đó cho thấy dù người có say thế nào, nàng vẫn rất rõ ràng trong đầu người.”

“Phiêu Phiêu, Nam Cung Bùi Hiền là nam nhân tốt, hắn có thể cho người hạnh phúc. Người đã lãng phí nhiều thời gian trên người ta, ta không đáng.” Tần Phong chân thành khuyên nhủ, nếu là nữ nhân khác, hắn sẽ không nói như vậy, nhưng Phiêu Phiêu không giống vậy, khi hắn bắt lực nhất, là Phiêu Phiêu đã cứu hắn.

“Trừ khi người không hề cần ta .....”

Tần Phong không trả lời, đẩy cửa ra khỏi phòng.

Đêm trong trẻo mà lạnh lẽo, lá rụng đầy đất hòa trung với cát bụi bay trong gió thu lành lạnh, Tần Phong lặng lẽ ngồi trên một tảng đá cách xa nhà thùy tạ, nhìn lá rụng đầy trời.

Hắn muốn ngồi ở chỗ này để nhìn dòng nước chảy xa xa, hoa lê héo tàn, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, tưởng niệm thân ảnh vẫn rõ ràng trong lòng.

Lúc này, một âm thanh nhu hòa vang lên sau lưng hắn:“Ta có thể nói mấy câu với chàng không?”

Không cần quay đầu hắn cũng nghe ra, là giọng nói đời này hắn không muốn nghe thấy nhất, là người đời này hắn không muốn nhìn thấy nhất.

“Không thể, giữa chúng ta không có gì để nói.” Hắn dùng tốc độ nhanh nhất đứng dậy rồi đi, vẫn nghe được tiếng than nhẹ mềm mại lan tràn trong không khí, “Phong, cũng không thể nghe ta.....”

Tần Phong không quay đầu, hắn tin chỉ cần mình quay đầu, hắn sẽ không thể biết trước điều gì sẽ xảy ra, có lẽ sẽ đánh cô gái kia một cái bạt tai, có lẽ sẽ chạy đến ôm chặt nàng, bởi vì đó đều là những điều hắn muốn làm, điều duy nhất hắn không muốn làm chính là rời đi như thế này.....

Đóng cửa phòng lại, hắn cảm thấy lòng mình như bị ai đó vét sạch, thậm chí dùng rượu để nhồi vào thân thể đã sớm trống rỗng, để gây tê vết thương vẫn đang đổ máu, rốt cuộc phải bao lâu nữa, bao lâu nữa thì lòng hắn mới không đau đớn như vậy.

Đêm tịch mịch, đâu chỉ có một người chịu dày vò?

Bên ngoài tiểu lâu tĩnh mịch gió cuốn lá héo tàn, bên trong tiểu lâu gió nhẹ khẽ vuốt lên sợi tóc và gò má mang hàng nước mắt ấm áp của giai nhân. Gương mặt tuyệt mỹ của nàng trông càng nhợt nhạt, ánh mắt vốn mờ mịt giờ phút này đều là u oán và đau khổ.

Lại là một trận gió lạnh thổi qua, trận ho khan kịch liệt kinh động Lạc Vũ Minh đang ngăn người trong phòng, hắn dùng ánh mắt chứa thâm ý nhìn nàng, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh trào phúng.

“Không phải đã đạt được mục đích sao? Còn bày ra vẻ mặt đau khổ không thể yêu làm gì? Ta cũng sẽ không ăn bộ dạng này của người.” Thấy nàng không có phản ứng gì, hắn nói lớn tiếng hơn:“E rằng không chỉ có ta, có người cũng không chịu được bộ dáng dờ sống dờ chết này của người, nhìn người một cái cũng lười? Ha ha ha ha!”

Thấy nàng vẫn không có phản ứng gì hắn càng phần nộ, đi đến trước cửa sổ, không chút thương hương tiếc ngọc nắm lấy thân thể suy yếu của nàng, quát:“Không phải yêu hắn sao? Không phải hy vọng hắn hạnh phúc sao? Thấy hắn sắp thành hôn người không vui mừng vì hắn sao? Người hắn kết hôn là con gái của mình chủ vô lâm, tương lai hắn chính là mình chủ vô lâm, có thể hồ mưa gọi gió trên giang hồ, người không vui sao? Nếu không người đi tìm hắn nói người yêu hắn, nói cho hắn sáu năm qua không có một khắc nào người ngừng nhớ nhưng hắn, để cho hắn bỏ mặc tất cả danh dự địa vị để ở bên người ấy! Đi mau, không phải người vừa muốn nói với hắn à?”

Nàng cười lạnh:“Đương nhiên người nghĩ, muốn chàng thân bại danh liệt, muốn chàng cả đời cô độc! Người hết hy vọng đi, ta sẽ không giúp người, có chết ta cũng không nói với chàng ta yêu chàng!”

Lạc Vũ Minh đẩy nàng ra, giận dữ rời đi.

Nàng đau đớn gục xuống khóc nỉ non, nàng không thể nói, hần đã sắp thành hôn. Hôm nay hần cũng rời đi không quay đầu lại, có nghĩa là tất cả đều đã trôi qua, không thể xoay chuyển, như vậy cần gì phải đem đau thương đã qua quay trở lại, làm tổn thương người nàng yêu nhất trong kiếp này. Nếu hần hạnh phúc thì để cho hần mãi mãi hạnh phúc. Tất cả thống khổ liền biến mất theo sinh mạng của nàng. ....

Có lẽ đây là báo ứng của nàng. ....

Đã qua nửa đêm, Lạc phu nhân vẫn ngồi một mình trước cửa sổ mặc con gió lạnh như băng thổi khô hai má đọng đầy nước mắt của nàng, tối nay Lạc Vũ Minh không trở về, rốt cuộc nàng có thể yên tĩnh vượt qua.

Không ngờ một bóng đen bay vào từ cửa sổ, nàng đứng dậy rất nhanh, vững vàng lui ra phía sau hai bước, kinh ngạc nhìn người trước mắt. Hần chẳng những có thân thể cường tráng, mà khuôn mặt, ngũ quan đều to hơn người thường một chút, một đôi mắt to giờ phút này đang hẹp lại thành một đường chỉ say mê nhìn ngắm nàng.

Có thể thấy được khinh công của hần rất cao, nếu không thân thể to lớn sao có thể “bay” vào.

“Đừng sợ, ta biết chồng nàng không trở về, một mình nàng vô cùng cô đơn, cho nên cố ý đến với nàng.” Người nọ mặt mày hớn hờ nhìn giai nhân đang kinh hoàng, vẻ mặt tà khí xán lại gần.

Lạc phu nhân hít một hơi thật sâu: “Nơi này là Long Gia Bảo, ta chỉ cần kêu lớn một tiếng là rất nhiều người nghe thấy, ngươi cho là nơi này không ai có thể đánh thắng ngươi sao?”

Tuy lời nói của nàng bình tĩnh, nhưng trong lòng rõ ràng tiểu lâu này ở nơi vắng lặng yên tĩnh, một tiếng kêu của nàng có thể sẽ không ai chú ý.

“Ha ha, ta biết luận võ công ta không được, nếu luận khinh công, không ai có thể đuổi được ta.”

“Khinh công? Khinh công giỏi có thể trốn cả đời sao? Hôm nay nếu ngươi làm chuyện sai trái, Lạc Vũ Minh sẽ đuổi giết ngươi cả đời.”

Hắc y nhân chần chờ một chút, ngay một giây đó, Lạc phu nhân chạy vọt tới cửa sổ muốn nhảy xuống, đáng tiếc nàng vẫn muộn một bước.

Người nọ bắt lấy cánh tay của nàng, kéo nàng lại, bằng tốc độ nhanh nhất đánh nàng một chưởng, Lạc phu nhân chỉ vội kêu một tiếng “Cứu. ....” liền hôn mê bất tỉnh.

Nhưng chỉ một tiếng “Cứu” ngăn ngủi, suy yếu như vậy, cũng đủ kinh động đến Tần Phong đang uống rượu điên cuồng trong hoa viên, hần bỗng đứng dậy, biến mất trong đêm đen mờ mịt. ....

Không lâu sau hắc y nhân đi vào một hang núi, ôm Lạc phu nhân vẫn đang hôn mê từ trong một cái túi ra. Hần si mê nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Lạc phu nhân, nàng thật sự rất đẹp, đẹp đến mức ngay cả kết quả làm việc này là thế nào hần cũng không để ý.

Hần có chút kích động nâng tay đang muốn vuốt ve da thịt nõn nà kia, liền bị một bàn tay nhanh như chớp tóm lấy.

“Tần Phong?” Hắc y nhân đột nhiên quay đầu, hần đương nhiên biết Tần Phong, nhưng điều hần không ngờ là Tần Phong cũng biết hần.

“Hoa Vạn Tung? Lá gan của ngươi càng lúc càng lớn, nơi nào cũng dám xuống tay! Nơi này là Long gia bảo!”

“Liên quan gì đến ngươi? Ta khuyên ngươi không cần xen vào việc của người khác!”

Tần Phong không nói gì, kiếm của hần trả lời thay hần.

Hoa Vạn Tung chỉ cảm thấy trước mắt ánh kiếm lóe ra, căn bản phân không rõ hư thật, chỉ có thể hét hoảng báo vệ chỗ hiểm, mà kiếm của Tần Phong lại không rời chỗ hiểm của hần.

Hoa Vạn Tung là hái hoa tặc nổi danh ở giang hồ. Vẫn không ai có thể bắt được hần, là vì hần chẳng những có võ công rất cao, mà khinh công của hần ít người có thể sánh được, hơn nữa hần giao hoạt đa đoan, bao nhiêu người muốn bắt hần, cuối cùng đều là vô ích.

Hần ra vẻ vô lực chống đỡ, không ngừng né tránh, lại âm thầm bắn ra mũi tên giấu trong tay áo.

Khi Tần Phong cấp tốc biến chiêu xóa sạch mũi tên, hần liền tìm được cơ hội thoát thân.

Nhưng hần rất xem nhẹ đối thủ, hần vừa mới chạy ra cửa hang, kiếm của Tần Phong đã chặn đường đi của hần.

“Còn muốn chạy? Đã quá muộn, hôm nay ta chẳng những muốn xen vào chuyện của ngươi, mà còn muốn trừ cái hại cho giang hồ là ngươi.” Khi nói chuyện Tần Phong đã đứng trước mặt hần, ngũ khí và kiếm khí của hần đều tràn ngập tàn bạo khiến người ta sợ hãi.

Hoa Vạn Tung đã sớm nghe nói Tần Phong võ công cực cao, nhưng không ngờ lại đáng sợ như vậy. Hần khổ luyện võ công không chịu nổi đã kích, ngay cả khinh công cũng chưa kịp thi triển trước mặt Tần Phong, xem ra hôm nay hần muốn thoát thân là rất khó.

Ánh mắt hần vòng vo xoay chuyển, lòng nổi lên một kế, ra vẻ nghiêm nghị nói: “Ta biết ta chết cũng không hết tội, nhưng ngươi có tư cách gì giết ta?”

Ngươi và ta căn bản là cùng một loại người. Hừ! Nữ nhân ngươi từng có ít hơn ta sao? Ngươi dám nói ngươi chưa từng làm loại chuyện này?”

“Ta thừa nhận ta phong lưu, nữ nhân ta từng có không ít hơn ngươi, nhưng ta tuyệt đối không hạ lưu như ngươi, các nàng đều là cam tâm tình nguyện.”

“Tại sao ngươi biết nữ nhân này không phải cam tâm tình nguyện ủy thân cho ta?”

Tay nắm kiếm của Tần Phong đột nhiên siết chặt lại, ánh tím trên thân kiếm sáng ngời, tỏa sáng hơn cả ánh trăng non.

“Cam tâm tình nguyện, vậy mà ngươi còn phải dùng thủ đoạn này?”

“Cảm tình có thể bồi dưỡng.” Hoa Vạn Tung cố ý khinh thường nhìn hắn. Thấy hắn không phản bác, lại nói: “Ta ghét các ngươi ngày nào cũng giả dạng làm chính nhân quân tử, ngươi dám thề khi nhìn thấy nữ nhân này ngươi không hề có chút ham muốn nào?”

Tần Phong không nói, cũng không xuất kiếm, sát khí trên người cũng dần biến mất. Thật ra đối với thanh danh của Tần Phong, Hoa Vạn Tung cũng hiểu được một ít, Tần Phong sẽ không lấy tính mạng của người khác trừ khi quyết đấu kịch liệt, cho dù nhìn thấy kẻ mang tội ác tày trời, nhiều lắm hắn cũng chỉ phé võ công, cho nên hắn mới dám “có gắng tranh cãi” như vậy.

“Tần Phong, nếu ngươi dám chỉ tay thề, khi ngươi đối mặt với nữ nhân này, chưa bao giờ muốn ôm nàng, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, chưa bao giờ nghĩ nàng ở dưới thân ngươi sẽ yêu kiều, quyến rũ mất hồn thế nào..... thân mình của nàng thật đúng là nhuyễn ngọc ôn hương.....” (nhuyễn ngọc ôn hương: tả người con gái trẻ có thân thể mềm mại trắng nõn, có hương thơm thanh xuân ấm áp.)

“Cam miệng!”

Hoa Vạn Tung bắt lấy một cơ hội cuối cùng này, cất cao giọng nói: “Ngươi cũng đã từng muốn, vậy mà còn ra vẻ hiên ngang lăm lăm chỉ trích người khác, hôm nay ta không đánh lại ngươi, nhưng ta chết cũng không phục.”

Tần Phong đẩy lùi tức giận, sát khí cũng đẩy lùi theo, thờ dài: “Ta cũng không muốn giết ngươi, mặc dù ngươi làm không ít chuyện khiến người ta phẫn nộ, nhưng cũng không hại đến mạng người, dám làm dám chịu, so với những kẻ ngu quân tử miệng đầy nhân nghĩa đạo đức lại giết người như ma, ngươi cũng không tính là tội ác tày trời. Chỉ cần ngươi chịu từ giờ thay đổi triệt để, ta có thể cho ngươi một cơ hội.”

“Nếu ngươi có thể chứng minh ngươi không giống ta, ta sẽ làm như ngươi muốn.”

“Ngươi muốn ta chứng minh như thế nào?”

“Hãy cho ta nhìn xem ngươi thanh cao như thế nào.” Hoa Vạn Tung liếc mắt ngắm nhìn người trong hang núi, khuyến khích mủi phần nói: “Nếu ngươi có cách làm cho nữ nhân trong kia thuận theo ngươi, muốn giết muốn đánh ta ta đều chấp nhận!”

Tần Phong trầm ngâm một lát nói: “Ngoài nàng ra ai cũng có thể!”

“Vậy ngươi sẽ không muốn làm bộ thanh cao trước mắt ta, thừa nhận ngươi cũng là một tên ngu quân tử ti bi vô si đúng không.” Hoa Vạn Tung cười ha ha, vòng qua Tần Phong định rời đi.

Tần Phong hít một hơi thật sâu, nói: “Được, ta chứng minh cho ngươi xem, nhưng nếu ta làm được, ngươi cũng đừng quên chuyện đã đồng ý với ta.”

“Ta cũng không đủ kiên nhẫn chờ ngươi mấy tháng, ta chỉ cho ngươi ba ngày.”

“Không cần! Ngươi hãy nhìn rõ xem.” Nói xong hắn đi vào hang núi.

Ánh trăng mờ lung xuyên qua cửa hang chiếu vào khuôn mặt giai nhân vẫn đang hôn mê, đẹp tựa như chân thật, tựa như huyền ảo, làm cho Tần Phong cũng không nhận được vuốt ve khuôn mặt nàng. Tuy động tác của hắn rất nhẹ, nhưng vẫn làm Lạc phu nhân bừng tỉnh trong mê man.

Nàng đột nhiên đứng dậy theo bản năng nắm chặt ngực áo. Mà khi thấy Tần Phong dịu dàng tươi cười, nàng kinh ngạc cứng đờ, vỗ vỗ mặt mình, mới run giọng nói: “Sao lại là chàng?”

Lòng Tần Phong căng thẳng, nhất thời không cảm lòng được ngồi bên cạnh nàng hỏi: “Có bị thương ở đâu không?”

Nàng không biết phải làm sao, cúi đầu, khẩn trương cắn môi: “Không có gì, chỉ bị đánh một cái vào vai.”

“Thật không? Còn đau không?” Hắn giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, sau khi thấy thân thể của nàng run run, hắn dựa vào càng gần, chậm rãi đưa tay chuyển qua vai phải của nàng, tay kia vén sợi tóc hỗn độn ra sau tai nàng. Chính hắn cũng không biết vì sao lại chấp nhận yêu cầu vô lý như vậy với Hoa Vạn Tung, nhưng hắn đã chấp nhận rồi, là ôm ấp tình cảm trời bi người xót sao? Hay là hắn thâm nghĩ một cái cơ cho khát vọng của mình.....

Nữ nhân trong lòng hắn như trúng ma chú, tùy ý để bàn tay Tần Phong đặt trên vai nàng chậm rãi ôm nàng vào lòng, thuận theo như năm đó.

“Nàng gầy!” Hắn nhẹ giọng nói bên tai nàng, không một nữ nhân nào có thể kháng cự những lời này, bởi vì một câu đơn giản này hoàn toàn có thể bao hàm vô hạn tưởng niệm và nhu tình.

Ánh mắt nàng bắt đầu ẩm ướt, thân thể của nàng bắt đầu run run, núp mình trong ngực hắn yên lặng không nói gì.

Nếu giờ phút này có thể dừng lại, cho dù nhốt đánh hấn vào địa ngục hấn cũng không hề oán hận nửa câu, hấn thật sự rất muốn mãi mãi ôm nàng, nếu không phải nàng đã gả cho Lạc Vũ Minh. ....

Đôi môi ấm áp của Tần Phong chần chờ sau tai nàng, sau đó chậm rãi di chuyển xuống dưới. ....

Dưới đôi môi là da thịt nhẵn bóng nõn nà, yêu kiều như đoá phù dung, hồng hồng, hấn bắt đầu mất phương hướng, ngọn lửa trong thân thể thiêu đốt lý trí của hấn, ôm lấy nàng, lòng bị con kiến gặm cắn, tê dại ngứa ngứa khó nhịn.

Mà nàng ở trong lòng hấn ngứa đầu cười e thẹn, cười đến trời đất biến sắc, mặt trời không còn tỏa sáng.

Hấn quên tất cả, cúi đầu hôn lên môi nàng, lý trí nháy mắt bị tình dục bao phủ, giờ phút này trong đầu hấn thật sự chỉ có: nàng ở dưới thân sẽ yêu kiều, quyến rũ mất hồn thế nào. ....

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, ngực đột nhiên xé rách đau đớn, nàng chưa từng có giấc mơ nào chân thật như thế này, hơi thở của hấn, hương vị của hấn, thật rõ ràng, tốt đẹp làm cho nàng quên đi tất cả những gì đã qua, quên tất cả phiền não cùng ưu sầu, hoàn toàn đắm chìm trong nhiệt tình ngọt ngào.

Lúc mơ màng nàng cảm giác tay Tần Phong chuyển qua lưng nàng, thuần thực cởi bỏ đai lưng của nàng. Nàng muốn nói không được, muốn đưa tay ngăn cản, nhưng toàn thân không có một chút sức lực nào, chỉ có thể nhắm mắt tùy ý để quần áo chảy xuống, thân mình bị Tần Phong ôm chặt vào trong lòng.

Nếu có thể chết ở giờ phút này, nàng không còn cầu mong gì trong đời.

Nhưng Tần Phong lại buông nàng ra vào thời khắc mấu chốt, dùng một ánh mắt phức tạp nhìn nàng, có hận, có oán, cũng có đau đớn bi thương. Ánh mắt đó khiến nàng đột nhiên tỉnh táo, khoác chiếc áo rơi xuống đất lên người.

“Phong. ....”

“Ngươi xem đủ chưa?” Tần Phong mở miệng ngắt lời nàng, nhưng không phải nói chuyện với nàng.

Hoa Vạn Tung cười lớn đi vào: “Ta chưa từng bội phục một ai, hôm nay ta thật sự là bội phục sát đất. .... Các ngươi có tiếp tục không? Ta sẽ không quấy rầy. Ha ha!”

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ muốn nữ nhân lăng lợ như vậy sao?” Tần Phong hừ lạnh nói: “Đừng quên chuyện ngươi đã đồng ý với ta.”

“Yên tâm, tuy ta không phải chính nhân quân tử, nhưng đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh. Sau này ngươi tuyệt đối sẽ không nghe thấy cái tên Hoa Vạn Tung trên giang hồ.” (nhất ngôn cửu đỉnh: một lời nói nặng như chín cái đỉnh.)

Tần Phong không nói gì nữa, đưa tay kéo Lạc phu nhân rời đi.

Đi vào rừng cây, Tần Phong bỗng nhiên đứng lại, quay đầu nhìn nàng đang khóc nước mắt ràn rụa, nhẹ nhàng hỏi: “Nàng khỏe không?”

“Ta? Chẳng muốn nghe đáp án gì? Chẳng muốn nghe: Ta ngày nào cũng bị đánh, chịu hành hạ giày vò; hay là muốn nghe: Ta rất tốt, chúng ta rất ân ái?”

Tần Phong cười khổ nói: “Có lẽ ta nghe nàng ngày nào cũng bị đánh, trong lòng có thể sẽ vui vẻ hơn.”

“Chàng hận ta như vậy sao?”

Thấy Tần Phong không trả lời, nàng kéo lại ống tay áo của Tần Phong, nghẹn ngào nói: “Chàng thật sự hận ta như vậy? Hận đến mức trước mặt tên hái hoa tặc, nhục nhã ta như thế? Hận đến mức hy vọng mỗi ngày ta bị người ta tra tấn mới vui vẻ?”

Tần Phong dừng bước, quay đầu dùng ánh mắt lạnh buốt như băng nghìn năm nhìn nàng: “Nàng thế nào liên quan gì đến ta, ta cũng không có tâm tình tra thù nàng, vừa rồi chỉ là ta đánh cuộc với hấn, cuộc xem mị lực của Tần Phong có phải là không một nữ nhân nào có thể kháng cự không?”

“.....” Lạc phu nhân vô lực buông bàn tay nắm ống tay áo của hấn ra, thật ra nàng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng đối mặt với ánh mắt lạnh băng như vậy, nói còn có ý nghĩa gì.

“Chúc mừng chàng sắp thành hôn, nếu yêu nàng thì đừng để nàng hiểu lầm, nữ nhân luôn không có cảm giác an toàn, chỉ cần chàng nhìn vào ánh mắt nàng và nói: Ta thật lòng yêu nàng! Nàng sẽ không cần dùng cách cực đoan đầu võ kén rể để thử lòng chàng, hãy nhớ, yêu một người thì đừng để nàng chờ đợi, hãy quý trọng nàng.”

Tần Phong cười thoải mái nói: “Lạc phu nhân, cảm ơn lời khuyên của nàng, ta sẽ ghi nhớ trong lòng.”

“Ta nghe Lạc Vũ Minh nói chàng đã tha thứ cho hấn, tất cả ân oán cừu tình đã qua chàng đều không để bụng. .... Vậy là tốt rồi, cái gì đã qua thì để cho nó qua đi, con đường tương lai của chàng còn rất dài, còn rất tươi sáng.”

Nàng cúi đầu, đứng vậy, hấn đã có được giấc mộng của tất cả nam nhân, danh dự, địa vị, tài phú, mỹ nhân, hấn sẽ sống tốt, không giống nàng, bệnh tật quấn lấy thân, đoạn đời nhấp nhô này đã sắp kết thúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ngóng nhìn

Tần Phong yên lặng đi về phía trước, nàng cũng không nói nữa, yên lặng đi theo sau hắn, một con đường vốn không dài, nhưng họ lại đi tới bình minh. ....

Một trận gió lạnh thổi qua, lá vàng tuôn rơi là tả trong gió.

Tần Phong lần đầu tiên cảm thấy gió mùa thu thật lạnh lẽo buồn thương, nhẹ nhẹ thấm tận xương, từng đợt từng đợt cắt vào da thịt. Hắn cởi chiếc áo dài của mình, xoay người khoác lên vai nàng, nhìn khuôn mặt nàng rù xuồng, vết thương một mối trong tim hắn lại bị cắt thêm vô số nhát dao.

Ngô Mạc Tĩnh, người con gái duy nhất đi vào cuộc đời hắn, nay đã là Lạc phu nhân!

Tại sao, mỗi một lần xuất hiện trước mặt hắn, đều là vẻ đẹp khiến hắn trở tay không kịp.

Lần đầu tiên gặp mặt, nàng giống như một đóa hoa sen, thuần khiết tươi đẹp.

Lần thứ hai gặp mặt, nàng như là mộng ảo thủy tinh, trong suốt không tì vết.

Lần thứ ba. .... Hắn không dám trở về, rất xinh đẹp, rất dụ hoặc.

Lần thứ tư. .... Giống như vì sao trên bầu trời, có thể ngắm nhưng không thể chạm vào.

Sau đó, nàng giống như gốc cây hoa cúc, cắm rễ trong lòng hắn, vĩnh viễn không thể phai mờ.

.....

Lần này gặp lại, nàng lại thay đổi, giống như đám mây trắng trên trời, không chạm vào được, cũng không dám chạm vào, sợ vừa chạm vào đã tan biến, ngay cả ngược nhìn cũng sợ làm bẩn sự thánh khiết của nàng.

Sáu năm, hắn thường tự hỏi mình, năm đó nếu hắn có thể nén nhịn oán giận, khẩn cầu nàng lưu lại, có phải tất cả đều có thể xoay chuyển.

Hắn thật sự rất hối hận, nếu còn có thể quay trở lại, hắn nhất định sẽ không để Lạc Vũ Minh mang nàng đi, nhất định sẽ không!

Trở lại phòng thay bộ quần áo sạch sẽ, Tần Phong đi vào chính đường nơi Long Thừa Vân ở để cầu kiến hắn.

Chỉ chốc lát sau, Long Thừa Vân đã vận hoa phục đi ra, thân thiện vỗ vai hắn hỏi: “Sớm như vậy, có chuyện gì quan trọng à?”

Tần Phong ý tứ lùi lại, thi lễ, nói: “Đêm qua có người xông vào Long Gia Bảo, có ý đồ vô lễ với Lạc phu nhân.”

“Sao? Lại có chuyện này nữa hả, kẻ nào vậy, ta sẽ hạ lệnh đuổi giết hắn.”

“Chỉ là một tên tiểu nhân không biết trời cao đất rộng mà thôi, ta đã trừ bỏ hắn rồi.”

Long Thừa Vân lập tức nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Tốt, may mắn có ngươi, bằng không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

“Có thể thấy thủ vệ của Long Gia Bảo chưa đủ nghiêm mật, bảo chủ nên bố trí lại mới tốt, nếu không thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn, sẽ tổn hại đến thanh danh của Long Gia Bảo.”

“Gần đây ta nhiều việc vụn vặt quá, nên nhiều việc không suy tính chu toàn, không bằng ngươi giúp ta chuẩn bị một chút.”

Tần Phong do dự, lắc đầu nói: “Thân phận của ta không ổn, bảo chủ vẫn nên giao cho người khác thì hay hơn.”

“Aiz. Con bé Thanh Nhi này đúng là tùy hứng làm bừa, nói cái gì mà đầu võ kén rể, chuyện này trong chốn giang hồ, ai chẳng biết võ công của ngươi không người nào sánh bằng! Ta đã dạy bảo nó một trận rồi, ngươi nhường nhịn nó một chút, chớ so đo với nó.”

Tần Phong khẽ nhíu mày, thật ra hắn chẳng những hiểu tâm tư của Long Thanh Nhi, mà còn hiểu được tâm tư của Long Thừa Vân, nhìn ở mặt ngoài sẽ tưởng là hắn quá mức dung túng con gái, nhưng thực tế chính là hắn muốn hiểu biết thực lực của anh tài trong các môn phái, đương nhiên, Long Thừa Vân cũng muốn xem võ công của hắn, thuận tiện dựa vào lần đầu võ này đề cao quyền uy danh vọng của mình.

Mà chàng trai trẻ của các môn phái không cần biết có lòng với Long Thanh Nhi hay không, cũng sẽ không bỏ qua cơ hội thể hiện mình lần này, hy vọng có thể một trận chiến thành danh, những chuyện thế này Tần Phong vốn không có lòng dạ nào tham dự, nhưng bất tri bất giác đã bị lôi kéo vào.

Lỗi là ở hán việc hán đã uống nhiều mấy chén, nhất thời cao hứng, đột nhiên muốn thành thân.

“Được, ta đây sẽ làm” Tần Phong nói.

Hán không từ chối, không vì cái gì khác, chính là bởi hán thật sự không muốn nàng lại bị nguy hiểm.

Vừa sắp xếp công việc cho mọi người, thay đổi thời gian tuần tra, và cả phương pháp báo động cho nhau, Tần Phong liền thấy Lạc Vũ Minh đi về phía mình.

“Chuyện hôm qua cảm ơn ngươi, nếu không có ngươi, ta chỉ sợ sẽ áy náy cả đời.” Lạc Vũ Minh nói.

“Đừng nói như vậy..... Ta cũng chỉ tình cờ nhìn thấy.”

“Không bằng đến chỗ ta uống vài chén, ta bảo Tình Nhi làm cho ngươi vài món ăn.”

“Không cần.” Hai từ thốt ra, Tần Phong mới để ý mình quá đường đột, liền giải thích: “Ta đã hẹn Long Thanh Nhi ra ngoài một chút, để hôm khác vậy.”

“Vừa hay, mời cả nàng ấy lại đây, Tình Nhi còn nói muốn làm quen với nàng ấy đó.”

“Ngày khác đi.”

“Vậy ngày mai, ta sẽ về nói với Tình Nhi, nàng nhất định sẽ rất vui.” Không đợi Tần Phong trả lời hán liền làm bộ kích động rồi đi.

Tần Phong nhìn bóng dáng hán, trong lòng sầu não thật lâu khó có thể bình tĩnh, lẩm bầm nói: “Bằng hữu, Lạc Vũ Minh, ngươi là bằng hữu tốt nhất của ta, tại sao lại đối xử với ta như vậy?”

Đứng bên cửa sổ lầu hai, Lạc Vũ Minh nhìn ba hộ vệ lầu dưới âm hiểm cười nói: “Tần Phong, ngươi trốn không thoát đâu, ta muốn cả thiên hạ này đều biết ngươi yêu thương vợ của ta, khiến cho cả đời ngươi cũng không nâng nổi đầu dậy mà làm người!”

“Đáng tiếc ta để ngươi phải thất vọng rồi.” Ngô Mạc Tình, cũng chính là phu nhân của Lạc Vũ Minh, cất lời đằng sau hán.

“Đừng vậy, ta nghĩ ngươi sẽ nói với hán ta không tốt với ngươi, sẽ nhào vào lòng hán nói với hán ngươi không lúc nào thôi nhớ hán, thật sự là lãng phí ta sắp xếp cho ngươi lần gặp gỡ này.”

Mạc Tình nhẹ nhàng cười một tiếng, mờ ảo như thần tiên: “Đương nhiên ngươi muốn ta nói, ngươi muốn chàng không cưới được Long Thanh Nhi, không được làm rể hiền của Long Thừa Vân, ngươi tưởng chàng cũng giống ngươi vĩnh viễn sống trong ánh mắt khinh bỉ của người khác sao?”

“Ngươi thông minh hơn ta tưởng đó.”

“Ta sẽ không để ngươi lợi dụng, ta càng muốn chàng cưới Long Thanh Nhi, càng muốn chàng được vạn người kính ngưỡng.....” Nàng mỉm cười đi đến trước cửa sổ, thản nhiên nói: “Chàng cái gì cũng có, sẽ thành thân cùng người chàng yêu thương, còn có ta yêu chàng thâm lắng, chàng là nam nhân hạnh phúc nhất trên thế gian này.....”

Ba! Một cái tát đánh mạnh vào da thịt vô cùng mịn màng của Mạc Tình, làm má nàng đỏ lên như sắp chảy máu.

Lạc Vũ Minh vẫn chưa hết giận, bóp cổ nàng hung ác nói: “Ngày mai ngươi liền biết chọc giận ta sẽ phải trả cái giá đắt gì.”

Trả giá đắt ư? Mạc Tình vuốt ve hai má, không nghĩ ra sẽ là cái giá gì?

Ngày hôm sau, Mạc Tình bị Lạc Vũ Minh lôi kéo đi xuống dưới lầu, khi nàng thấy Tần Phong và Long Thanh Nhi ngồi trước bàn cơm, nàng liền hiểu.

Tần Phong nhìn vào mặt nàng một lúc lâu vẫn chưa dời tầm mắt, hai đấm nắm chặt.

Nàng che gò má phải sưng đỏ của mình, cúi đầu né tránh tầm mắt hán. Nàng nghĩ dựa vào lý trí và cá tính của Tần Phong sẽ không hỏi nhiều, nhưng nàng vừa ngồi xuống chợt nghe Tần Phong nói: “Minh, vì chuyện gì mà ra tay nặng như vậy?”

Nàng vội nói: “Không đau, cãi nhau giữa vợ chồng mà thôi..... Hán cũng không dùng chút sức nào, chỉ là vì da mặt ta quá mỏng.”

Tần Phong còn muốn nói chuyện, Long Thanh Nhi đã âm thầm lôi kéo áo hán, hán mới ngậm miệng không nói.

Chỉ là một câu thân thiết của Tần Phong, nàng đã thấy rất thỏa mãn, cho dù trong lòng hán có nàng hay không, chỉ cần trong mắt hán có nàng, nàng cũng vui vẻ rồi.

Nàng đứng lên nói: “Ta như thế này không tiện tiếp khách, ta xin về phòng trước.”

Lạc Vũ Minh đứng dậy giữ chặt nàng, cười nói: “Chớ đi, không phải nàng hay nói muốn gặp Tần Phong sao? Lúc này gặp được sao không mời người ta uống mấy chén.”

Mạc Tinh còn muốn từ chối, một luồng nội lực thật lớn đã truyền vào cánh tay nàng, nàng thoáng chốc ngã ngồi trên ghế.

“Vây được rồi.” Nàng nhận lấy chén rượu Lạc Vũ Minh đưa tới tay mình, mỉm cười nhìn đôi tình nhân trước mặt: “Ta chúc hai người bạch thủ giai lão…… Vĩnh kết đồng tâm.”

Nói xong, không đợi họ nâng chén, nàng đã ngửa đầu uống hết chén rượu cay nồng, nàng nói với chính mình, trong lòng đau đớn như lửa thiêu và vì rượu quá mạnh, chớp mũi chưa xót là vì bị sặc, nàng rất vui, thấy hẳn hạnh phúc, nàng rất vui.

Ngực, cảm thấy ngột ngạt, mùi vị của máu xông lên cổ họng, nàng cuống quýt lấy khăn tay che miệng ho nhẹ, ho xong vội vàng vò chiếc khăn.

“Xin lỗi, ta…….”

“Không uống được rượu thì đừng uống.” Người nói là Tần Phong, trong giọng nói còn mang theo âm rung.

“Không sao…….” Nàng lại ho khan vài tiếng, lau lau lệ ở khóe mắt, cười nói: “Có thể uống được, chỉ là gần đây bị ho nên mới vậy, không sao đâu.”

Mạc Tinh nghe thấy Lạc Vũ Minh nói: “Tĩnh Nhi, nàng xem họ có hạnh phúc không.” Nàng gật đầu, nhìn lại.

Nàng không dám nhìn Tần Phong, vừa nhìn thấy hẳn uống một chén lại một chén rượu, linh hồn nàng như bị đốt sạch.

Nàng đành phải nhìn Long Thanh Nhi gấp thức ăn, rót rượu cho Tần Phong, nhìn hạnh phúc và vui sướng khó nén trong mắt Long Thanh Nhi, nàng cắn chặt răng, dùng hết sức lực để mỉm cười.

Long Thanh Nhi là một cô gái rất được, hay cười, cũng hay nói chuyện, không giống nàng, lạnh như băng, cực đoan, là một người có vẻ ngoài xinh đẹp bao lấy thân xác ma quỷ!

Cho nên nàng nhất định không chiếm được trái tim hắn, cho dù dùng hết thủ đoạn, cái gì cũng cho hắn, vẫn không có được trái tim hắn, lưu lại người của hắn…… Thua cũng không hề oán hận một câu.

Đêm không ngủ, nàng đẩy cửa sổ, ghé vào cửa sổ mặc gió mơn trớn mái tóc dài.

Mỗi lần cảm nhận được làn gió, nàng như có cảm giác Tần Phong đang ở bên cạnh, dịu dàng chải vuốt sợi tóc dài của nàng.

Bỗng nhiên, nàng thấy dưới lầu có một thân ảnh lưỡng lự, dáng người cao gầy, áo xanh phóng khoáng, là hắn!

Nàng đột nhiên đứng dậy, thân ảnh đó vĩnh viễn không phai mờ trong đầu nàng.

Hắn tới làm gì?

Nhất định là muốn hỏi nàng Lạc Vũ Minh có đối tốt với nàng không, có phải hay làm nàng chịu tù nhục không.

Nàng nhìn hắn, lòng đang rỉ máu.

“Phong, vì sao chàng đến đây? Là còn chút cảm tình với ta, hay là xuất phát từ trách nhiệm và cảm giác mắc nợ?”

Tần Phong dường như cảm nhận được tầm mắt của nàng, ngẩng đầu nhìn nàng từ dưới lầu, hai người ngóng nhìn nhau thật sâu, gần trong gang tấc, xa tận chân trời!

Thiếu chút nữa nàng sẽ liều mình nhảy xuống, Lạc Vũ Minh lại xuất hiện bên cạnh nàng, ôm vai nàng cười nói: “Hắn đang đợi ngươi, sao không đi xuống?”

Mạc Tinh mỉm cười, tự nhiên tuyệt sắc.

Nàng yên lặng đóng cửa sổ, nhìn rõ nụ cười cuối cùng của Tần Phong…… u ám lạnh giá!

Trời đã sáng, sương đã tan, Tần Phong vẫn ngồi trên tảng đá lạnh như băng, vẫn không nhúc nhích. Mãi đến khi cảm giác được từng trận gió lạnh từng chút xuyên qua da, ngưng tụ trong xương tủy, hắn mới run lên phui sương gió trên áo, lại đưa mắt nhìn cửa sổ đóng chặt trên lầu, cúi đầu cười nhẹ, nói: “Tội gì!”

Đứng dậy rồi đi.

Chuyển ra sau hoa viên, hắn phát hiện Long Gia Bảo lạnh lẽo hơn ngày thường rất nhiều, ngay cả thị vệ cũng ít hơn, mới giật mình nhớ tới hôm nay người của Nam Cung thế gia tới đây, phỏng chừng phần lớn mọi người đều đi hoan nghênh người của Nam Cung thế gia. Ngay cả Nam Cung thế gia luôn không để ý đến việc vật giang hồ cũng phái người tới ăn mừng hôn lễ này, thật sự khiến hắn bất ngờ.

Đang âm thầm cảm thán, một trận cười ần giấu khó lường vang lên từ ngoài cửa, sau đó hai người sánh vai đi vào cửa lớn, phía sau còn có hai đội nhân mã. Một người áo tím, uy nghiêm nội liễm, hình dáng cử chỉ đều cẩn thận vạn phần, cho nên thoạt nhìn có thừa vẻ thâm trầm, chính khí không đủ, người này đương nhiên chính là bảo chủ của Long Gia Bảo. Một người khác mặc áo trắng, cổ áo, cổ tay áo đều thêu hoa văn màu vàng, nhìn ung dung đẹp đẽ quý giá. Lời nói cơ trí, nhưng thiếu chút khí phách. Tần Phong hơi sững sốt, thật không ngờ chủ nhân của Nam Cung thế gia, Nam Cung Bùi Âm, cũng đến đây.

Nam Cung Bùi Âm rất ít đi lại trên giang hồ, ngày nào cũng ở trang viên của mình làm thơ ngâm thơ, rượu và mỹ nhân, nếu không phải Nam Cung gia thay mặt hiệp nghĩa, có chút danh vọng trên giang hồ, chỉ sợ đã sớm mai danh ẩn tích, cho nên rất nhiều người trên giang hồ đều nói sau lưng, Nam Cung thế gia sẽ xuống dốc trong tay Nam Cung Bùi Âm, nhưng ở trước mặt đều biểu hiện vô cùng kính trọng.

Tần Phong cũng cười, đang muốn nghênh đón, lại nhìn thấy nữ tử dịu dàng đứng sau Nam Cung Bùi Âm, có chút chần chừ, gấp lại thân ảnh tuyệt mỹ phía sau Nam Cung Bùi Âm, hai chân cũng cứng ngắc.

Trong lúc hần chần chừ, Nam Cung Bùi Âm đã đến gần, cười vang nói: “Tần thiếu hiệp, nhanh như vậy đã thành thân, không biết là may mắn hay bất hạnh cho nữ trên giang hồ đây.”

“Tần Phong còn trẻ có chút ngông cuồng, đã để Nam Cung trang chủ chê cười.” Tần Phong nói xong, liếc nhanh về phía nữ tử bên cạnh hần, nụ cười chưa biến, nhưng có chút miễn cưỡng.

Vì Nam Cung thế gia đến, tiệc rượu tất nhiên ắt không thể thiếu, tiệc được một thời gian, mọi người đều có phần say, Tần Phong hoàn toàn không nhìn huyền ảo xung quanh, trước sau như một cúi đầu tự rót rượu uống. Trên mặt hần không có một chút mệt mỏi vì trắng đêm không ngủ, cũng không có một chút cảm xúc dao động, vẫn đạm mạc như cũ.

Với hần đạm mạc đã trở thành thói quen.

Thật ra, không phải trời sinh hần đã là người giỏi che giấu cảm xúc, mà là đã trải qua nhiều lần tình cảm dao động, nay hần đã mệt mỏi, ngay cả thương tâm cũng không có khí lực.

Từng nhớ khi còn trẻ hần cũng rất ngông cuồng, mệnh sắp đứt mà vẫn không quên người trong lòng, giục ngựa chạy như điên hai ngày, cho đến khi dùng hơi sức cuối cùng ôm chặt nàng, nói câu “Vì nàng, không hối hận!”, là không còn gì tiếc nuối.

Sáu năm sau, một câu “Vì nàng, không hối hận!” trong lòng hần, chính là đối mặt với đôi vợ chồng ân ái, rốt cuộc nói không nên lời mà thôi.

Nam Cung Bùi Âm không biết đã ngồi bên cạnh hần từ khi nào, thấp giọng nói: “Rất ít khi thấy ngươi thất thần.”

“Có chút chuyện nghĩ mãi không ra.”

“Chuyện gì?”

Tần Phong chuyển tầm mắt từ chén rượu Trúc Diệp Thanh sang khuôn mặt Nam Cung Bùi Âm, thần nhiên nói: “Nữ..... nhân!”

“Ha ha!” Nam Cung Bùi Âm cười to nói: “Lâu ngày không gặp, ngươi lại có chút thú vị.”

“Buồn cười sao?”

“Tạm được, không buồn cười bằng chuyện ngươi cưới Long Thanh Nhi!”

Tần Phong hơi chén rượu lên lại buông xuống, nghiêm mặt nói: “Ta cưới ai cũng không quan trọng. Ta cũng chỉ là một lãng tử, long tranh hổ đấu ta sẽ không tham gia.”

Nói xong, hần chỉ chỉ nữ nhân vốn ngồi cạnh Nam Cung Bùi Âm, hỏi: “Đó là phu nhân thứ mấy của người?”

“Tân phu nhân.”

“Ồ.” Tần Phong gật gù đầu, nói: “Mượn nàng nói mấy câu ngươi sẽ không ngại chứ?”

Nam Cung Bùi Âm cười vang nói: “Tặng cho ngươi có gì ngại!”

“Không cần, ta còn muốn sống thêm mấy năm!”

“Sao lại nói thế?” Nam Cung Bùi Âm hơi sững sốt, khó hiểu nói: “Chẳng lẽ ngươi biết nàng?”

“Quen biết cũ mà thôi!”

Nam Cung Bùi Âm nháy mắt với phu nhân của hần, phu nhân của hần lập tức đứng dậy đi đến, nhìn thoáng qua Tần Phong, lại không nói gì.

Tần Phong nói: “Phu nhân, xin được nói chuyện vài câu.”

Nam Cung phu nhân đi ra ngoài cùng Tần Phong, vừa ra khỏi cửa đã thu hồi dịu dàng, vẻ mặt nghiêm nghị, nói mau lên: “Ngươi có ý tứ gì?”

“Là ta sợ đêm hôm khuya khoắc ngươi chạy đến phòng ta, thanh danh của ta vốn cực kỳ kém, sẽ không sao cả, nhưng liên lụy đến ngươi thì không tốt lắm.”

Nàng lạnh lùng cười: “Vài năm không gặp, ngươi thay đổi.”

“Phải không?”

“Bất cần đời!”

“Thế giới này vốn không nên nghiêm túc, ai ngờ hộ pháp của Du Minh môn hận nam nhân thấu xương lại gả vào Nam Cung thế gia.”

“Ngươi không cần chăm chọc nói móc ta, ta đương nhiên có lý do của ta. Nhưng thật ra ngươi..... Nhờ phúc của Du Minh môn, ngươi tung hoành như gió thổi trên giang hồ, mỹ nữ như mây.”

Tần Phong nghe vậy thần sắc buồn bã, nhún mày nói: “Ngươi cũng cho rằng ta diệt Du Minh môn? Khúc Du, nếu thật sự là ta làm, ta nhất định sẽ không phủ nhận.”

“Chỉ có một mình ngươi biết Du Minh môn ở nơi nào, có thể giết Du Minh môn, thậm chí không để lại một người sống, ngoài ngươi ra thì còn có ai?”

“Ta không biết còn có ai, nhưng thật sự không phải ta.” Tần Phong dừng một chút lại hỏi: “Môn chủ của các ngươi biết việc này không?”

“Sao lại không biết? Chủ nhân đã sớm biết, chỉ là không cho ta và ngươi đối chất.”

“Nàng cũng cho rằng là ta?”

“Chủ nhân đương nhiên sẽ không hoài nghi ngươi.” Khúc Du xoay người đưa lưng về phía Tần Phong, lạnh lùng nói: “Tần Phong, nam nhân vong ân phụ nghĩa như ngươi, chủ nhân vì ngươi cái gì cũng buông tay, Du Minh môn bị đốt sạch, nàng còn muốn ta thả ra tin tức nói là ngươi làm, chính là hy vọng có thể phân rõ giới hạn cho ngươi và Du Minh môn, hy vọng ngươi có thể danh chấn giang hồ, nhưng ngươi đối với nàng như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Phóng túng

Tần Phong phải dựa vào tảng đá bên cạnh mới có thể đứng vững, hắn biết Mạc Tinh yêu hắn, có điều chưa bao giờ nghĩ tới nàng đã lạnh lẽo làm nhiều chuyện như vậy.

Sáu năm trước, ngày Mạc Tinh gả cho hắn đột nhiên lưu truyền một tin đồn, nói là Tần Phong giết môn chủ Du Minh môn, diệt Du Minh môn. Lúc ấy hắn vẫn không để ý, chỉ nghĩ rằng Mạc Tinh cố ý tung ra tin tức đó để tránh né ân oán tình cừu trên giang hồ, hắn không thể ngờ đêm tân hôn khi Mạc Tinh đỡ hắn đang say chén choáng nằm trên giường, sẵn sóc còi quần áo giúp hắn, Khúc Du quỳ gối trước mặt nàng nói: Tần Phong âm thầm liên hợp với các đại môn phái, một trận hỏa hoạn đã thiêu trụi hang Du Minh thành tro tàn, ngoài Khúc Du đang ở bên ngoài làm việc cho nàng, không một ai may mắn thoát chết.....

Khó trách Mạc Tinh luôn hoài nghi sự nhiệt tình của hắn, hắn thật sự không cho nàng bất kỳ lý do tín nhiệm nào.

“Khúc Du, ta đối với môn chủ của các ngươi là.....”

“Thu hồi những lời ngon tiếng ngọt của ngươi lại, ta không phải môn chủ, không tin những chuyện hoang đường của ngươi.” Khúc Du lạnh lùng nói.

Hắn đương nhiên hiểu Khúc Du nghĩ gì. Khi hắn dựa vào công lực mạnh mẽ không lường được tái xuất giang hồ, toàn bộ giang hồ đều không nghi ngờ lời đồn đó, hơn nữa lời đồn càng thâm phần đặc sắc, càng thêm phần huyền diệu.....

Nay, thần thoại đó đã sớm ăn sâu bén rễ trong lòng người trên giang hồ, mà chuyện hắn bạc tình cũng không thể nghi ngờ.

Hắn đành phải vứt bỏ lời giải thích vô vị, khuyên nhủ: “Nam Cung Bùi Âm không phải là một người đơn giản, dù ngươi ở bên cạnh hắn vì mục đích gì, ngươi nhất định phải cẩn thận một chút.”

“Chuyện này không cần ngươi quan tâm, ngươi có rảnh thì đi mà cẩn thận cho mình ấy.”

Khúc Du khinh miệt trừng mắt nhìn hắn một cái, giẫm lên ánh đèn chập chòn đi vào đại sảnh, để lại mình hắn đơn độc trong đêm tối nhìn về tiểu lâu phía tây.

Du Minh môn bị diệt, Mạc Tĩnh rời đi, thâm kích tàn sát đầm máu trên giang hồ đó đã bị giang hồ vứt bỏ, chuyện cũ của Du Minh môn đã bị Tần Phong lãng quên. Hôm nay vô tình gặp được Khúc Du, mới làm cho hắn hiểu được nguyên nhân thật sự vì sao năm đó Mạc Tĩnh rời khỏi hắn.

Hóa ra, Mạc Tĩnh vẫn nghĩ hắn chưa bao giờ yêu nàng, mặc dù đã thành thân cũng chỉ là lừa gạt và cảm thấy có lỗi. Cho nên sau khi trải qua quá nhiều thất vọng và chờ đợi, nàng lựa chọn rời đi, đi theo một nam nhân biết yêu nàng và quý trọng nàng, hướng tới cuộc sống nàng chờ mong đã lâu.

Trong lúc thất thần, hắn chợt thấy đằng kia có ánh lửa di động nhanh chóng, như có chuyện gì xảy ra. Hắn đang định thi triển khinh công đuổi qua đó, thì một thị vệ vọt tới, kinh động Long bảo chủ đang thưởng thức ca múa ở đại sảnh, hắn lập tức mang theo rất nhiều ca thủ võ lâm đi ra.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Long bảo chủ hỏi.

Một thị vệ tiến lên, thở gấp, cả giận nói: “Một kẻ áo đen cường ép Lạc phu nhân. . . . . hắn nói muốn gặp. . . . .”

“Nói!”

Thị vệ chần chừ một chút, nhìn về phía Tần Phong: “Nói muốn gặp Tần đại hiệp. . . . . Hắn ở phía tây đỉnh Lạc Nhật.”

Nháy mắt, mấy trăm ánh mắt bắn về phía Tần Phong, có ngạc nhiên, có kinh ngạc cũng có trào phúng, nhưng hắn không thèm để ý, lập tức thi triển khinh công bay về phía tây.

Trăng sáng chiếu rõ mọi vật trong trời đất, chiếu sáng thân thể Mạc Tĩnh ở trên đỉnh núi.

Cho dù bị một thanh kiếm kẻ ngang cổ họng, nàng vẫn đứng tao nhã, váy trắng phát phới, thanh cao hơn cả Hằng Nga.

Lạc Vũ Minh đang đứng cách họ ba bước, khẩn cầu thiếu niên tay cầm nhuyễn kiếm: “Người muốn thế nào cũng được, đừng làm phu nhân của ta bị thương, nàng vô tội.”

Tần Phong vừa thấy người cầm kiếm, lập tức hiểu, cha của người nọ từng là tên cướp không chuyện ác nào không làm, mấy tháng trước đã bị hắn giết chết.

Giang hồ chính là như vậy, người giết ta, ta giết người, ân ân oán oán vô cùng vô tận, hắn vốn không muốn trêu chọc, cho nên cố gắng không giết người, đáng tiếc vẫn không thể tránh hết.

“Người người muốn giết là ta, không liên quan gì đến Lạc phu nhân.” Tần Phong tiến lên vài bước cất cao giọng nói.

“Sao lại không liên quan, ngày đó rõ ràng ta thấy các người đi cả đêm trên con đường nhỏ. . . . .”

Trong lúc nói chuyện, Long bảo chủ đã dẫn theo phần lớn ca thủ võ lâm đuổi tới, cây đuốc trong tay mọi người chiếu sáng tất cả, bao gồm những khuôn mặt mang biểu tình khác nhau.

Long bảo chủ nghe vậy sắc mặt trầm xuống, Nam Cung Bội Âm nhẹ nhàng che miệng, đáy mắt toát ra ý cười, vài chương môn của các môn phái đều sùng sốt, mặt lộ vẻ khinh bỉ.

Mà những người khác đã không giữ được định lực tốt như vậy, bắt đầu khe khẽ bàn luận.

Mạc Tĩnh thân nhiên nói: “Ta nghĩ người có điều hiểu lầm, ngày đó có kẻ bắt ta, Tần Phong trùng hợp gặp được. Chẳng cứu ta và cũng đưa ta về, không tin người có thể hỏi Lạc Vũ Minh.”

Kiếm của thiếu niên hơi run, khó hiểu quét mắt liếc nhìn Lạc Vũ Minh, có chút lưỡng lự.

Lạc Vũ Minh nói: “Không sai, nàng là phu nhân của ta, Tần Phong là bằng hữu tốt của ta, ta tuyệt đối tin tưởng họ.”

“Ta mặc kệ bọn họ có quan hệ gì!” Thiếu niên có phản kích động, kiếm trong tay không ngừng run rẩy cắt qua cái cổ trắng nõn ngọc ngà của Mạc Tĩnh, máu tươi chảy xuống nhuộm đỏ chiếc váy trắng. “Tần Phong, ta muốn người lập tức tự sát, nếu không. . . . .”

“Được!” Tần Phong nhanh chóng rút kiếm đặt trên cổ mình, lớn tiếng nói: “Ta đồng ý với người, chỉ cần người không làm nàng bị thương, cái gì ta cũng chấp nhận!”

Một câu của Tần Phong, dậy lên làn sóng. . . . . Sau lưng bắt đầu có người phẫn uất bất bình: “Chuyện này là sao?”

“Có phong lưu đến mấy cũng không nên dụ dỗ vợ của bằng hữu. . . . .”

Mạc Tĩnh cao giọng cất ngang: “Tần Phong! Chẳng không nợ ta cái gì, không cần dùng tính mạng hoàn lại!”

“Người cầm miệng!” Thiếu niên sau lưng ôm sát thân thể nàng, lưỡi kiếm cứa vào da thịt nàng, máu tràn ra thân kiếm.

Mạc Tinh đảo qua những gương mặt khó hiểu phía trước, buồn bã nói với Tần Phong: “Năm đó ta cứu tính mạng của chàng, không phải hy vọng chàng dùng tính mạng để báo đáp..... Tần Phong, hãy sống thật tốt!”

Nàng thừa dịp thiếu niên sợ ý, dùng hết toàn lực nắm chặt thanh kiếm trước mặt kéo về phía cổ họng mình.

Thiếu niên kinh hãi, cuống quýt ngăn cản, trong lúc lôi kéo, Mạc Tinh trượt chân rơi xuống vách núi.....

Tần Phong bay nhanh tiến lên, không thèm để ý thiếu niên đang hua kiếm về phía hắn, chỉ lo vờn người giữ lấy Mạc Tinh, may mắn Nam Cung Bù Âm đã dự đoán trước, đánh thiếu niên kia một chưởng cực mạnh từ sau lưng, hắn chết ngay tại chỗ.

Nhưng thân ảnh tuyệt mỹ của Mạc Tinh đã biến mất ngay trước tầm mắt hắn.

“Tinh Nhi.....” Tần Phong nhìn một mảnh tay áo của nàng trong tay, thả người nhảy xuống.....

Tất cả mọi người đứng trên đỉnh Lạc Nhật đều kinh ngạc ngây người, mặc dù tận mắt trông thấy, nhưng không ai tin Tần Phong thật sự nhảy xuống.

Cho đến khi Long Thanh Nhi nhào tới gần vách núi lớn tiếng hét: “Tần Phong, tại sao?”

Nam Cung Bù Âm mới lấy lại tinh thần, xoay mặt nhìn về phía Nam Cung Lăng nói: “Con đi xuống nhìn xem, với võ công của Tần Phong, sẽ không lo đến tính mạng.....”

“Vâng!”

Long bảo chủ cũng nói: “Mau, xuống núi!”

Tất cả mọi người vội vàng đi theo Long bảo chủ xuống núi, chỉ có Nam Cung Bù Âm nở nụ cười mang ý tứ hàm xúc: “Không ngờ Tần Phong lại nhảy xuống núi vì một nữ nhân, xem ra buổi hôn lễ này còn thú vị hơn so với tưởng tượng nhiều.”

Mạc Tinh cảm thấy mình không ngừng rơi xuống, tất cả đau khổ trải qua trong đời đều bay đi hết, nàng không sợ hãi, cũng không hối hận, vì Tần Phong mà chết với nàng chính là kết thúc tốt đẹp nhất.

Bất tri bất giác, một đôi tay mạnh mẽ nắm lấy thân thể mềm yếu như liễu của nàng, “Tinh Nhi!”

Nàng mở to hai mắt, không thể ngờ rằng người ôm mình giờ phút này là Tần Phong.

Nàng còn chưa kịp nghĩ thông suốt nguyên do, họ đã lăn xuống sườn núi, Tần Phong che chở cho nàng tránh đá vụn làm nàng bị thương, còn hắn lại bị đá vụn sắc nhọn làm trầy da, gần như mỗi mảnh đá đều lưu lại vết máu của hắn.

Khi tốc độ giảm xuống, Tần Phong vận đủ chân khí bắt nắm chặt vào một tảng đá lớn, nhún chân, vững vàng bay xuống mặt đất.

Hắn lo lắng cho Mạc Tinh, cố hết sức nâng cánh tay đang đổ máu, nhẹ nhàng chạm đến vết thương trên cổ nàng, hỏi: “Đau không?”

Mạc Tinh nhất thời không còn khí lực, ngã ngồi bên cạnh hắn: “Tại sao chàng lại nhảy xuống, nếu vách núi này sâu hơn một chút, chàng cũng sẽ chết!”

Hắn hít một hơi thật sâu, ấn đùi phải ngồi xổm xuống: “Bởi vì ta đã hứa với cha nàng, chỉ cần ta còn sống, tuyệt đối sẽ không để nàng bị tổn thương.”

“Hứa hẹn, trách nhiệm, mắc nợ..... đối với ta chàng chỉ có những thứ đó thôi sao?”

“Vậy nàng muốn gì?” Tần Phong lạnh lùng nhìn nàng: “Lạc phu nhân!”

“Ta.....”

Đúng vậy! Một câu Lạc phu nhân làm nàng không có bất cứ tư cách gì yêu cầu tình yêu của Tần Phong, nàng chỉ có thể nhịn xuống nước mắt tủi thân, yên lặng cúi đầu.

Bầu trời yên tĩnh, đầy cốc trống trải, nam nhân nàng nhớ nhung gần trong gang tấc, nàng còn oán trách điều gì?

Đây chẳng phải là nguyện vọng lớn nhất của nàng sao.

“Chàng có mang theo thuốc trị thương không?” Nàng hỏi.

Tần Phong gật đầu, cố gắng lấy ra một cái bình nhỏ tinh xảo ở bên hông giao cho nàng, “Cảm ơn!”

Nàng chậm rãi cởi bỏ quần áo của Tần Phong, cố gắng nhẹ nhàng kiểm tra vết thương cho Tần Phong, may mắn hắn dùng nội lực bảo vệ, trên người chỉ có vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại.

Hôm nay là ngày trăng tròn, vạn dặm không mây, trời đầy sao, ngôi sao sáng nhất vẫn là ngôi sao ở phương đông, chiếu rõ vết máu trên người Tần

Phong.

Nàng cẩn thận giúp hắn lau vết máu, thổi bụi đất dính trên miệng vết thương. ....

Ngẫu nhiên, nàng nâng mắt lên gặp được ánh mắt tràn đầy nhu tình của hắn, làm cho nàng không khỏi nhớ tới những ngày Tần Phong còn chưa biết nàng là môn chủ của Du Minh môn.

Khi đó, ánh mắt Tần Phong chính là như vậy, thâm tình không có một chút tạp niệm.

Nàng tin Tần Phong có yêu mình, mặc dù chỉ bảy ngày mà thôi. ....

Nàng đang muốn lau vết thương bên hông cho Tần Phong, đột nhiên Tần Phong bắt lấy hai tay nàng, đẩy nàng ngã xuống tảng đá lạnh lạnh.

Khi thấy tơ máu trong mắt Tần Phong, nàng đã đoán được Tần Phong đang làm gì. Nàng nhích người ra sau, bất ngờ thân thiết như vậy khiến nàng chưa kịp thích ứng. “Đừng như vậy!”

“Tại sao? Nàng và hắn có thể yêu đương vụng trộm, tại sao không thể cùng ta?”

“Chàng?” Lửa giận sôi sục của nàng đã dập tắt ngay khi nhìn thấy ánh mắt đau xót của Tần Phong, vì thế, nàng nhắm hai mắt lại đau khổ mỉm cười: “Tại sao không thể? Chàng muốn làm gì thì làm, dù sao trong lòng chàng ta chính là một nữ nhân phóng đãng. ....”

Câu nói kế tiếp của nàng đã bị cắn nuốt.

Không hề có khúc nhạc dạo và báo trước, Tần Phong trực tiếp vén váy nàng, lôi kéo váy áo của nàng, lập tức nhập vào thân thể nàng.

Mỗi lần hắn tiến vào, đều làm thân thể nàng va chạm vào mặt đá cứng rắn lạnh lẽo, xương sống gần như vỡ vụn. ....

Nàng nắm chặt cổ đại trên khe đá, cắn răng nhịn xuống đau đớn rên rỉ, tại sao nàng không thể có một giây phút triền miên cùng nam nhân mình yêu thương nhất? Tại sao đối với nàng Tần Phong chỉ có chiếm giữ và phát tiết thuần túy?

Mang theo rõ ràng cừu hận cùng trả thù lần lượt tiến vào rút ra, tàn phá chút chờ mong cuối cùng của nàng, rõ ràng nói với nàng, giữa họ đã không còn tình yêu!

Đau đớn như xỏ xuyên qua thân thể Mạc Tĩnh. .... sau lưng có chất lỏng dấp dính thấm qua quần áo, dính vào trên mặt tảng đá, không biết là mồ hôi hay là máu.

Mà nơi đau nhất vẫn là ngực, cũng giống như một đêm của sáu năm trước.

Nàng nhớ rõ sáu năm trước, Lạc Vũ Minh đem nàng đi, nhốt trong một căn phòng tối đen, nàng nghĩ mọi cách vẫn không thể nào thoát ra.

Cuối cùng nàng không vùng vẫy nữa, quỳ trên mặt đất cầu xin hắn, cầu xin hắn để nàng nhìn thấy Tần Phong, dù chỉ là một cái liếc mắt từ xa.

Nàng quỳ như vậy ba ngày ba đêm, quỳ đến khi hai đầu gối tê dại biến thành đau đớn, rồi không hề có cảm giác gì, không biết Lạc Vũ Minh bị nàng cảm động, hay hắn cố ý làm nàng tuyệt vọng, hắn mang nàng đi gặp Tần Phong.

Đó cũng là một đêm trăng tròn, tiếng cười duyên của rất nhiều nữ nhân ở tiểu lâu cuộn cuộn không dứt. ....

Nàng đứng ngoài cửa sổ, nhìn Tần Phong ôm một nữ nhân trần trụi.

Trong nháy mắt, tầm mắt Tần Phong như dừng lại ở chỗ nàng, đáng tiếc hắn rất nhanh đã nhắm mắt lại, tiếp tục vui thích, coi như không trông thấy nàng.

Lạc Vũ Minh nói cho nàng: “Một năm nay Tần Phong vẫn mê luyện nữ nhân này, lưu luyện quên trở về, cho nên hắn mới lạnh nhạt với ngươi.” (Trong một năm hai người lấy nhau, anh ra ngoài làm việc kiếm tiền, truy bắt tội phạm, nhưng chị không biết anh đi đâu, tên Lạc kia mới nói vậy.)

“Ta không tin!” Nàng có chết cũng không tin. Khoảng thời gian đó ngày nào nàng cũng cầu xin Lạc Vũ Minh đưa nàng đến kỹ viện ấy, ngày nào cũng nhìn thấy cảnh khiến nàng tan nát cõi lòng, nàng rút cuộc đã tin, vứt bỏ ảo tưởng không thực tế của mình, hoàn toàn hết hy vọng về đoạn tình cảm này.

Sau đó, Lạc Vũ Minh không để ý mong muốn của nàng, đưa nàng đến Đại Mạc, thậm chí phái hơn một trăm binh lính thay phiên trông coi nàng, không cho nàng bước ra khỏi doanh trại một bước, sa mạc mệnh mông vô bờ hoàn toàn cắt đứt hy vọng gặp lại Tần Phong. ....

Một hồi dây dưa không chút vui vẻ rốt cuộc cũng chấm dứt, nàng chống thân mình ngồi dậy, cúi đầu chải vuốt sợi tóc hỗn loạn, làm cho nước mắt giấu sau mái tóc dài. “Hài lòng không? Cảm giác báo thù thế nào?”

“Tốt, đương nhiên rất tốt!” Tần Phong giơ tay kéo nàng vào trong ngực, nâng cằm nàng lên: “Không một nữ nhân nào có thể làm cho ta vui vẻ thế này!”

Một câu xé nát trái tim nàng, chà đạp tâm chân tình của nàng.

Sáu năm qua, gần như mỗi ngày Lạc Vũ Minh đều dùng những nữ nhân bên cạnh Tần Phong kích thích nàng, nhưng không thể khiến nàng đau đớn tê liệt

như những lời của Tần Phong.

Nàng không cần vì hắn thừa nhận, trả giá, nàng không muốn mình nằm trong vô số nữ nhân làm cho Tần Phong vui vẻ. ....

“Tần Phong, trong số những nữ nhân của chàng, vốn không có ai lưu lại trong lòng chàng sao?”

“Nàng nói xem?” Tần Phong vén vạt áo của nàng, kéo xuống quần áo nàng, những dấu hôn dày đặc mạnh mẽ lưu lại trên da thịt nàng. “Nàng là nữ nhân đầu tiên của ta, nàng là người đầu tiên làm cho ta hiểu thế nào là mất hồn mê luyến, cũng là người đầu tiên làm cho ta hiểu thế nào là đau đớn thấu tim. ....”

“Đã hận ta như vậy, tại sao không mặc kệ để ta chết?”

“Nếu xuống tay được, nàng cho rằng ta sẽ không?” Hắn nắm tóc Mạc Tĩnh, không cho nàng trốn tránh ánh mắt tràn ngập oán giận của hắn. “Lạc phu nhân? Nàng có biết nàng là Lạc phu nhân không?! Vừa rồi. .... tại sao không từ chối ta?”

“Ta chỉ là nữ tử trời gả không chặt, chàng vẫn cho ta là ma nữ giết người không chớp mắt? Tần Phong, ta phản kháng hữu dụng sao? Ta đầu chết không theo hữu dụng sao?”

Nàng nhìn hắn, hai mắt đầm lệ, năm đó đâu phải nàng không liều chết phản kháng, đáng tiếc. .... Một chút tác dụng cũng không có!

Tần Phong không tin nàng, thậm chí ngay cả khi nàng cần sự an ủi nhất, hắn đuổi nàng đi, đến bên nữ nhân khác.

Những nụ hôn dai dẳng nhất thời làm nàng quên đi tất cả, giờ phút này, nàng chỉ cảm nhận được triền miên quán quýt, tràn ngập kích tình quyến luyến.

Khi ngón tay Tần Phong nhẹ nhàng vuốt ve ngực nàng, chạm ngời nhiệt tình cất giấu đã lâu của Mạc Tĩnh. Nàng liền hoàn toàn mê loạn, quên mình đang ở nơi nào, không tự chủ được ôm lấy thân thể hắn, khẽ hôn lên da thịt săn chắc của hắn, vuốt ve tấm lưng dày rộng nam tính của hắn. ....

Khi tình dục lên tới đỉnh, nàng vong tình ngồi trên đùi Tần Phong, chậm rãi dùng thân thể của mình hòa vào dục vọng của hắn.

Nàng yêu hắn!

Mặc dù trăm luân, cũng là hạnh phúc.

Mặc dù sinh mệnh đi tới cuối, nàng cũng khát vọng lưu lại một khắc cuối cùng cho Tần Phong!

“Tĩnh Nhi!” Tần Phong chôn mặt vào ngực nàng, hơi thở hỗn loạn thổi vào lòng nàng, “Ta yêu nàng!”

Trong thoáng chốc, toàn thân nàng cứng ngắc, mờ mịt nhìn bầu trời, trùng hợp trông thấy cây đuốc ở phía đối diện, là Long Thanh Nhi và Nam Cung Lăng.

Nàng bỗng cảm thấy trời đất sụp đổ, sao sáng trên trời không ngừng rơi xuống, ánh lửa nối tiếp trước mắt, thiêu hủy toàn bộ thung lũng.

Không kịp nghĩ gì, nàng bối rối rời khỏi người hắn, nắm quần áo mặc vào.

Tần Phong quay đầu lướt nhìn, không hề kinh ngạc luống cuống, chậm rãi phủ thêm áo khoác. ....

Khi Long Thanh Nhi chạy tới, hắn vừa đưa tay vào ống tay áo, không chút hốt hoảng cài lại đai lưng.

“Ngươi, các người đang làm cái gì?” Long Thanh Nhi run giọng hỏi.

“Không có gì.”

“Các người rõ ràng. .... Tần Phong, chàng không làm gì có lỗi với ta chứ?”

Hắn sửa lại ống tay áo, như không có việc gì hỏi: “Ta là gì của cô? Long đại tiểu thư, nếu ta nhớ không lầm vị hôn phu của cô là người thắng trong cuộc đấu võ kén rể, có liên quan gì tới ta?”

“Chàng!?” Người kinh ngạc không chỉ có Long Thanh Nhi, còn có Mạc Tĩnh. Nàng vẫn nghĩ Tần Phong thật lòng với Long Thanh Nhi, không ngờ hắn lại lạnh lùng tàn khốc với bất cứ nữ nhân nào như vậy.

Hắn đúng là một con gió, vô tình nhiễu loạn thế giới, sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà dừng bước.

Nàng cũng không hận hắn, chỉ hận mình không theo kịp bước chân hắn. ....

Lúc Long Thanh Nhi đang cứng họng, một bóng người xẹt qua, đâm một quyền vào má phải của Tần Phong.

Tần Phong không chống lại, lau vết máu ở khóe miệng, bình tĩnh nhìn Lạc Vũ Minh đang nổi giận đùng đùng trước mặt.

“Người có chạm vào nàng không?”

“.....” Lạc Vũ Minh thấy Tần Phong không trả lời, lại đánh một quyền vào bụng dưới của hắn, chính giữa miệng vết thương.

Đau nhức làm Tần Phong đổ mồ hôi lạnh, chảy xuống hai má, nhưng hắn vẫn không nói một lời nhìn Lạc Vũ Minh.....

“Đừng!” Mạc Tĩnh thấy Lạc Vũ Minh muốn đá vào thắt lưng Tần Phong, liền tiến lên chắn trước mặt Tần Phong, lớn tiếng nói: “Lạc Vũ Minh, người dựa vào cái gì mà đánh chàng?”

“Chỉ bằng chuyện khắp thiên hạ đều biết người là Lạc phu nhân.”

“Người đừng ép ta nói lời không nên nói!”

“Tốt, người nói đi!” Lạc Vũ Minh ngạo mạn không thèm quan tâm nói, đáy mắt là nụ cười âm hiểm vì âm mưu được như ý.

Trong lúc huyên náo, đã có rất nhiều người chạy về phía này, Long bảo chủ cũng mang vẻ nghiêm túc nhìn cục diện lúng túng của họ. “Chuyện gì!”

Long Thanh Nhi đang muốn mở miệng, nhìn sang Tần Phong lại phần nộ nói: “Không có chuyện gì.”

Long bảo chủ nhìn về phía Tần Phong, hắn vẫn cúi đầu không nói một lời.

Mạc Tĩnh đành phải cúi đầu nhặt bình thuốc trị thương, giải thích với Long Thanh Nhi: “Long tiểu thư, ta chỉ bôi thuốc giúp Tần Phong, là cô đa tâm.”

Dù Tần Phong có yêu nàng không, những gì nàng có thể làm cho Tần Phong tuyệt không hối tiếc, vì không để Tần Phong thân bại danh liệt, nàng nhịn xuống đau đớn dưới đáy lòng đi về phía Lạc Vũ Minh.

“Lạc Vũ Minh, người có thể không tin ta, nhưng người không nên nghi oan cho Tần Phong. Chàng vô tình với ta thế nào người là người rõ nhất, không phải sao?”

Nói xong, nàng bước từng bước rời đi, mỗi bước đi hai chân đều run lên, như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, nhưng nàng vẫn kiên trì bước đi vững vàng.

Thân thể mềm yếu của nàng dường như sắp cháy hết, tùy thời đều có thể bị bóng tối thôn tính tiêu diệt, nhưng chỉ cần còn một hơi thở, nàng sẽ không cho phép mình yếu đuối.

Một luồng gió thổi vào phổi, lạnh giá như nụ cười của Tần Phong, nàng rốt cuộc không nén được, ho khan không ngừng, ho đến mức không đứng nổi, phải bám vào một đại thúc mới đứng vững..... Đau đớn dâng lên từ tim phổi, máu phun ra từ miệng, nàng vội vàng lấy khăn tay che miệng, khi bỏ khăn tay ra nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Tần Phong, nàng lặng lẽ sờ lên khóe môi, ngón tay lưu lại màu đỏ tươi.....

Tác giả có lời muốn nói: Phong lưu cười nói, nước mắt lặng lẽ rơi.

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hoang mạc

Trở lại phòng mình, Tần Phong giờ lên một vò rượu trực tiếp đổ vào bụng.

Rượu, hắn từng nghĩ đó là một thứ cay độc, nhưng sáu năm qua với hắn nó lại là thứ ngọt nhất.

Say, hắn đã từng thông khổ trải qua, nhưng sáu năm qua hắn lại rất muốn.

Khi Mạc Tĩnh rời đi, hắn rất muốn, rất muốn giữ chặt tay nàng, nói một câu mà sáu năm qua hắn vẫn hỏi hận mình không nói: “Chớ đi!”

Nhưng hắn vẫn chưa nói, bởi vì hắn không có quyền lựa chọn con đường thay nàng.

Một vò rượu uống một giọt không dư thừa, Tần Phong lại đi tìm một vò khác.

Lúc này, Nam Cung Lăng đã cửa mà vào, một cước đá bay vò rượu hắn vừa cầm lên, rượu phun tung tóe, khiến Bạch Đông đang định đi vào sợ hãi cứng người ở cửa.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy Nam Cung Lăng phẫn nộ, thì ra hần hào hoa phong nhã cũng có lúc nổi giận!

Mày kiếm căng ra, mắt sáng như đuốc, có khí thế làm người khác hoảng loạn.

Tần Phong lại không hề động đậy, bình tĩnh hỏi: “Chuyện gì?”

“Đệ và Long Thanh Nhi thấy rõ ràng! Huynh và nàng. .... huynh có phong lưu thế nào cũng không thể động vào vợ của bằng hữu, đây là quy củ giang hồ!” Nam Cung Lăng cả giận nói.

“Coi là vậy. Thế giới này ai có thể nắm giữ quyền sống chết, người đó chính là quy củ. .... Nàng là .....” Giọng của Tần Phong dần trở nên trầm thấp: “Nếu Du Minh môn còn tồn tại. .... Nàng chính là quy củ giang hồ.” Nói xong, Tần Phong lại lấy ra một vỏ rượu, từng ngụm từng ngụm uống hết.

Rượu chảy xuống khoe môi, chảy qua cổ, thấm ướt cả quần áo của hần, ngấm vào vô số vết thương trên người hần.

Hần như không còn cảm giác, tiếp tục ngửa đầu uống rượu của mình.

“Cho dù giang hồ hiểm ác, vậy còn huynh? Phiêu Phiêu lạng lẽ chờ huynh sáu năm, huynh làm như không thấy, Long Thanh Nhi nhớ huynh, không để ý an nguy xuống núi tìm huynh, huynh lại yêu đương vụng trộm với vợ của bằng hữu, huynh chỉ muốn mình vui vẻ, rốt cuộc còn có chút tình nghĩa nào không?”

“Tình nghĩa? Hai chữ đó dùng để lừa gạt tình nhân và bằng hữu!”

“Huynh cho rằng là lừa gạt?” Nam Cung Lăng càng tức giận, quát: “Lạc phu nhân vì huynh nhảy xuống vách núi, thậm chí vì giải vây giúp huynh mà không để ý thừa nhận tình cảm với huynh trước mặt nhiều người, huynh có xứng với tình cảm của nàng không?”

“Đệ bảo ta làm thế nào? Trong tình huống đó để nàng rời khỏi Lạc Vũ Minh đi theo ta? Hay là nói ta thật sự yêu nàng, xin nàng chớ đi?” Tần Phong đập nát vỏ rượu, cười lạnh nói. Tần Phong lau khô giọt rượu chảy xuống cằm. “Đệ cho rằng nàng sẽ gạt đầu? Đệ vốn không biết nàng, nàng chỉ biết mở to đôi mắt làm như không thấy hỏi ta: Ta được coi là gì của chàng: Trách nhiệm hay là mắc nợ?”

Bạch Đông tiến lên kéo tay áo Nam Cung Lăng, ý bảo hần đừng nói nữa, nhưng hần vẫn giãy khỏi tay Bạch Đông tiếp tục quát: “Huynh vốn nợ nàng, huynh không hiểu cảm tình, không có trái tim, cho nên huynh nhất định cả đời cô độc!”

“Ta không có trái tim!” Tần Phong dùng sức đập vỏ rượu xuống đất, kéo vạt áo trước ngực lộ ra vết sẹo rất sâu: “Đây chính là kết quả của động tâm!”

Hần không còn là Tần Phong dù xảy ra chuyện gì cũng bình tĩnh, không còn là quân tử khiêm nhường.

Hần tựa như mất đi tất cả lý trí, trong ánh mắt che kín ngọn lửa đỏ rực, một quyền thật mạnh đánh xuống bàn, đập nát cái bàn. “Nếu đệ thấy vợ mình nằm trong lòng người bằng hữu tốt nhất, đệ sẽ hiểu cái từ tình nghĩa nó nực cười thế nào.”

Nam Cung Lăng sững sờ sau một lúc lâu không nói gì, Bạch Đông kinh hãi thiếu chút nữa té ngã, hần không phải lãng tử suốt ngày lấy rượu ngon và giai nhân làm bạn sao? Ngay cả cha nàng cũng chưa từng nghe nói hần có vợ, nhất định là nàng nghe lầm.

“Huynh nói cái gì?” Bạch Đông kinh ngạc nói.

“Ta cũng có yêu, yêu liễu lĩnh, thậm chí tin tưởng lời nói “sống chết cùng nhau”, “Ta sẽ luôn chờ chàng” của nàng, vì nàng bỏ tất cả ân oán thoát ải giang hồ, kết tóc hên thê. Thế nhưng. .... giờ đây, lời nói ngon ngọt của nàng còn vang vọng bên tai, mà nàng đã là Lạc phu nhân.”

Nam Cung Lăng lui ra phía sau mấy bước, ngẩng ngốc nhìn về phía trước.

“Huynh và Lạc phu nhân. ....”

“Là Lạc Vũ Minh dụ dỗ vợ của ta!” Nói xong Tần Phong nhắm mắt lại, xoay người sang chỗ khác, một giọt nước trong suốt chảy ra từ khóe mắt.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Bạch Đông tuyệt đối sẽ không tin người trước mắt là thần tượng nàng sùng bái, một kiếm khách mạnh mẽ đội trời đạp đất! Một lãng tử ung dung có vô số mỹ nữ vây quanh!

“Ta cũng không muốn tiếp tục dây dưa cùng nàng? Ta cũng biết giờ đây nàng là Lạc phu nhân, nhưng ta yêu nàng, yêu không có cách nào dè dặt. .... Bị nàng chạm đến, cảm nhận được hơi thở của nàng, ta vốn không thể khống chế.”

Bạch Đông rốt cuộc đã hiểu, hiểu vì sao đêm mưa ấy hần đến tìm cha nàng hỏi thăm tin tức của Lạc Vũ Minh, vì sao trong quán rượu hần thất thần thậm chí run rẩy, vì sao hần làm như không thấy Lạc phu nhân, vì sao Lạc Vũ Minh lại nói trong tiệc rượu rằng: “Chỉ sợ là làm vợ của Tần Phong sẽ phải chịu khổ không nói nổi.”

Mà nữ nhân như Lạc phu nhân, có thể làm hần bị tổn thương sâu nặng, năm đó đương nhiên cũng làm hần yêu sâu đậm. ....

Bạch Đông thấy Nam Cung Lăng xấu hổ nhìn về mình, đành phải nói tiếp: “Huynh nên sớm quên nàng, nàng phản bội huynh, không có nghĩa là nữ nhân khác cũng sẽ làm vậy, huynh có thể thử đón nhận nữ nhân khác.”

“Nếu ngay cả tình cảm của nàng đối với ta cũng không thể dài lâu, ta còn có thể tin tưởng ai? Ta tình nguyện ở bên Long Thanh Nhi, ít nhất không cần thời khắc lo lắng mình uống say hoặc nửa đêm tỉnh mộng lại gọi sai tên. ....”

(Anh gọi chị là Tinh Nhi, từ Tinh và từ Thanh (Thanh Nhi) là hai từ đồng âm)

Bạch Đông âm thầm thở dài, nếu Long Thanh Nhi biết Tần Phong chỉ thích cái tên của nàng, nàng sẽ có cảm tưởng gì.

“Huynh còn muốn cưới Long Thanh Nhi? Vậy ba ngày sau đầu võ. ....”

“Có lẽ sẽ tham gia, ta có chút chuyện muốn tới Đường môn trước, ngày kia hẳn là có thể trở về.”

Trong tiểu lâu hiu quạnh vẫn là thân ảnh hiu quạnh.

Mạc Tinh ngồi bên giường cười nhạt, biết rõ Lạc Vũ Minh đối diện nàng đã bùng nổ, nhưng nàng vẫn không buồn thu lại niềm thỏa mãn trong đáy lòng.

Một bạt tai đánh vào mặt nàng, nàng xoa hai má hoàn toàn mất đi tri giác, tiếp tục duy trì nụ cười xinh đẹp điềm tĩnh, nói: “Vì sao ngươi tức giận? Đó không phải là sự sắp đặt của ngươi sao?”

“Ngươi thật sự làm cái chuyện đó với hắn. .... ta chưa bao giờ gặp nữ nhân nào đáng khinh như ngươi!”

“Ta là người vợ chàng cưới hồi hoàng hôn, ta và chàng làm gì có liên quan gì đến ngươi?” Mạc Tinh khinh miệt liếc nhìn hắn một cái, nói: “Chẳng lẽ ngươi đã thực sự coi ta là Lạc phu nhân?”

“Ngươi vốn chính là!”

“Ồ?” Mạc Tinh nhìn thẳng ánh mắt hắn, lại cười nói: “Ngươi có biết vì sao Lam Lăng tình nguyện chết vì Tần Phong cũng không thèm ở bên ngươi không? Bởi vì cánh tay chàng luôn mạnh mẽ, không chỉ có thể nắm chặt cơ thể ta, mà còn có thể nắm lấy tình cảm của ta. .... mỗi chàng luôn ảm áp dịu dàng, khóe miệng chỉ cần động một chút, có thể làm ta thần hồn điên đảo. ....”

Lạc Vũ Minh lại tát một cái lên mặt nàng, cả giận nói: “Ngươi còn dám nói một chữ ta liền đánh chết ngươi.”

“Tốt, ta đây sẽ không phải thấy chàng nắm tay nữ nhân khác đi vào động phòng, ta sẽ thực lòng cảm ơn ngươi.” Nàng cố ý tiến lại gần hắn, nâng mặt lên, nàng biết Lạc Vũ Minh sẽ không, dù thế nào hai người cũng coi như ở gần nhau sáu năm, hắn biết làm thế nào khiến nàng thương tâm, nàng đương nhiên cũng biết làm thế nào khiến Lạc Vũ Minh tức giận không thể kiềm được còn không thể làm gì.

Nàng mất đi võ công, không thể dùng đao kiếm đã thương người không có nghĩa là nàng là để mặc người khác bắt nạt.

Ngoài Tần Phong không có bất cứ ai có thể làm cho nàng ảm nhẫn!

Lạc Vũ Minh tức giận đến không ngừng thở dốc, ngón tay ở trên chuỗi kiếm rung động không thôi. “Ta nhất định phải cho ngươi tận mắt thấy Tần Phong thân bại danh liệt.”

Mạc Tinh cố ý cúi gập thắt lưng lớn tiếng cười, tiếng cười quanh quẩn trong tiểu lâu: “Đợi sau khi Tần Phong thành thân, đợi đến khi ta chết, ta sẽ làm cho cả thiên hạ đều biết ta là vợ của Tần Phong, là người cướp đoạt vợ của bằng hữu. .... Đến lúc đó người thân bại danh liệt, bị người trong thiên hạ phi nhổ sẽ là ngươi.”

“Ngươi cho là ngươi có cơ hội nói?”

“Đương nhiên là có, nếu không tại sao ngươi dẫn ta tới tham gia hôn lễ của chàng?”

“Ngươi!” Hai tay nắm chặt cổ nàng, “Sao lại có nữ nhân đáng sợ như ngươi, ngươi quả thực chính là ma quỷ!”

Nàng cười khẽ liếc hắn một cái, tư thái đẹp đẽ: “Bây giờ ngươi mới nhìn ra? Ngươi có biết khi Tần Phong không thấy rõ con người thật của ta cũng từng bị ta mê hoặc đến điên cuồng, chàng còn có thể nhân lúc ta ngủ, nhặt một sợi tóc rơi trên gối của ta, quấn quanh ngón tay mình, vừa cười ngây ngô, vừa đặt môi mình lên môi ta, hôn ta. .... nam nhân lạnh lùng như Tần Phong mà có thể vì ta đâm tự mình một kiếm, thiếu chút nữa mất mạng, ngươi nói xem ta có đáng sợ không?”

Lạc Vũ Minh sợ tới mức tức khắc buông tay, lui ra phía sau mấy bước.

Nàng biết Lạc Vũ Minh sợ cái gì, sâu kín hỏi: “Ngươi sợ cái gì? Sợ ngươi cũng giống Tần Phong? Hay là. .... Sợ có kết cục giống Lam Hạo.”

“Không được nhắc tới Lam Hạo trước mặt ta!”

Nàng thấy sắc mặt Lạc Vũ Minh tái nhợt, cười càng thêm quyến rũ: “Ngươi là người thông minh, nhất định dự đoán được ta sẽ làm thế nào với ngươi? Một khi ngươi mê muội với ta, ta tuyệt đối sẽ cho ngươi sống không bằng chết. ....”

“Ta và Lam Lăng vốn không thể. ....”

“Đáng tiếc nàng đã chết, chết trong lòng Tần Phong.”

“Ngươi!”

“Ngươi không đầu lại chàng, ngoài trút giận lên nữ tử tay trái gà không chặt là ta thì ngươi không làm được gì cả.”

“Ngươi xem, thấy rõ ràng.....”

Mạc Tinh nhìn Lạc Vũ Minh tức giận đến đập cửa ra ngoài, chạy như điên biến mất trong đêm tối, nàng mới mệt mỏi ngã ngồi trên mặt đất, trống rỗng ngóng nhìn phương xa.

Nàng đương nhiên sẽ không bỏ qua hắn, sớm muộn gì sẽ có một ngày nàng làm cho Lạc Vũ Minh phải nếm trải cảm giác sống không bằng chết.

Nhưng Lạc Vũ Minh cũng là người thông minh, hắn tuyệt đối sẽ không cho nàng cơ hội.....

“Chủ nhân!” Tiếng gọi nhẹ nhàng như được truyền đến từ thế giới xa xôi, thoáng chốc làm nàng nhớ lại những ký ức không thể ngược dòng về Du Minh môn. Đúng vậy! Rất lâu trước đây nàng cũng từng quát tháo giang hồ, vậy mà giờ lại như câu chuyện xảy ra ở kiếp trước.

“Thù hạ có thể tiến vào không?” Thanh âm hư ảo lại truyền đến.

Mạc Tinh khôi phục một lòng sôi trào, cổ gồng đứng lên, đưa lưng về phía cửa nói: “Tiến vào!”

“Khúc Du ra mắt chủ nhân!”

Nàng nghe thấy tiếng quần áo rơi xuống, không quay đầu, lạnh lùng nói: “Đứng lên đi.”

Nhiều năm không gặp, nàng cũng rất muốn nhìn xem Khúc Du có thay đổi gì, nhưng lúc này hai gò má nàng sưng đỏ, còn mặt mũi nào gặp lại người trong môn phái.

Khúc Du lặng im hồi lâu mới mở miệng: “Thù hạ đi giết Tần Phong cho ngài.”

“Không cần, ta và chàng không có liên quan gì.”

“Vậy còn mấy trăm mạng người của Du Minh môn thì sao?”

“Không phải Tần Phong làm.” Mạc Tinh nói.

“.....”

“Tần Phong không phải một tiểu nhân ti bỉ, nếu chàng làm nhất định sẽ thừa nhận!” Nàng dừng một chút, thờ dốc một hồi lâu mới nói tiếp: “Chàng có lãnh khốc, vô tình đến đâu cũng chỉ là đối với ta..... Nếu chàng thật sự muốn diệt Du Minh môn, sao lại để ta sống?”

“Nhưng.....” Giọng của Khúc Du có chút do dự. “Ngoài hắn.....”

“Dù Du Minh môn ẩn nấp, nhưng cũng không phải không ai biết đến, có lẽ Tiêu Dao tiên tử chết đúng là bị diệt khẩu.”

“Tiêu Dao tiên tử? Ý của ngài là?”

“Ai nói ra bí mật cũng không quan trọng, ta muốn biết kẻ nào đã ra tay!” Nhắc tới chuyện cũ, Mạc Tinh nhất thời cảm thấy lồng ngực sôi trào, nhiệt huyết từng đợt dâng lên. Lúc trước, khi nghe thấy tin này nàng còn xúc động muốn giết hết nam nhân trong thiên hạ, chỉ tiếc khi đó nàng đã mất đi tất cả công lực, nàng bất lực.

Khi cái chết đã đến gần từng bước một, nàng chợt nhớ mình còn rất nhiều chuyện chưa làm, còn có rất nhiều tiếc nuối chưa bù lại.

“Khúc Du, ngươi có thể mau chóng tra ra cho ta là ai đã ra tay?”

“Thuộc hạ cũng luôn luôn tra tìm chuyện này.”

“Nhớ trước đây ngươi nói trong Du Minh môn có rất nhiều dấu vết nham thạch bị đốt cháy. Nghe nói Đường môn từng nghiên cứu một loại thiên lôi tinh, hóa tinh có thể bắn ra bốn phía chỉ trong giây lát, phá núi thành đá vụn.”

“Đường môn đúng là có loại vũ khí này..... Hôn nữ phương pháp duy nhất có thể diệt Du Minh môn chỉ trong một đêm chính là dùng độc, việc này Đường Kiệt tuyệt không thoát khỏi liên quan.”

“Chỉ bằng một phé nhân như Đường Kiệt vốn không có khả năng làm được.”

“Gần đây thuộc hạ còn phát hiện Nam Cung thế gia âm thầm nuôi dưỡng rất nhiều tử sĩ, vũ khí tẩm độc của bọn họ đều xuất từ tay Đường Kiệt.”

“Nói như vậy là bọn hán âm thầm liên hợp.” Mạc Tĩnh vịn vào bàn ngồi xuống ghế, nhiệt huyết rút đi, hàn ý đánh úp lại.

Hóa ra giang hồ còn phức tạp và khó lường hơn nàng tưởng rất nhiều, nàng thua, không nói thua ở võ công, mà thua vì nàng còn ngốc, không rành thế sự, hơn nữa không biết lòng người hiểm ác.

Khúc Du mang vẻ mặt không hiểu, nói: “Nhưng vì sao bọn họ không dám thừa nhận, cơ hội nổi danh hiểm có như vậy sao bọn họ lại giành cho Tần Phong?”

“Bởi vì ta..... ta còn sống, ai dám thừa nhận mình diệt Du Minh môn?”

Khi nàng đi theo Lạc Vũ Minh bước vào thế giới bao la, hoàn toàn thấy rõ sự tàn khốc của thế giới, nàng mới hiểu mình từng ngốc nghếch thiếu hiểu biết cỡ nào.

Mấy năm nay, giữa cừu hận và bất đắc dĩ nàng học được một điều: Quyền lực nắm trong tay không chỉ dựa vào đao kiếm.

Sau khi Khúc Du rời đi, Mạc Tĩnh lẳng lặng nhắm mắt lại, những hình ảnh hiểm ác tàn khốc lướt qua trước mắt nàng!

Sáu năm trước nàng cùng Lạc Vũ Minh trở lại quan ngoại, mới biết thân thế của hán.

(quan ngoại: vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc. Sơn Hải Quan là một cửa ải nằm cạnh phía cực đông của Vạn Lý Trường Thành, kề bên ranh giới Liêu Ninh, cạnh bờ biển Ninh Viễn là Hưng Thành thuộc tỉnh Liêu Ninh ngày nay. Sơn Hải Quan có vị trí chiến lược quan trọng, là cửa ngõ để từ quan ngoại có thể tiến vào Trung thổ.)

Thì ra hán là con trai cả của thủ lĩnh một bộ tộc, năm hán mười bốn tuổi, cha hán bị người thân cận làm phản, cả nhà bị hại. May mà hán được một vị tướng lĩnh lạng lẽ đưa vào quan nội, tránh được tử kiếp. Dọc đường đi vẫn bị đuổi giết không ngừng, vì cứu hán mà vị tướng kia mất mạng, để lại đứa con gái của mình và hán, đó chính là Lam Lăng.

Lạc Vũ Minh từng lập lời thề sẽ đưa Lam Lăng trở về quan ngoại, đoạt lại tất cả những gì thuộc về hán và chia xẻ với Lam Lăng.

Cho nên hán không để ý nguy hiểm, mang theo tro cốt của Lam Lăng trở lại.

Ban đầu, Mạc Tĩnh ngày nào cũng châm chọc hán, “Chỉ bằng chút bản lĩnh này của ngươi căn bản không có khả năng đoạt lại vương vị.”

Hán giận không thể át, cắn răng nói: “Ngươi hãy chờ xem!”

Không ngờ hán thật sự thuyết phục được thủ lĩnh và tướng quân của bộ tộc khác ủng hộ hán trở lại vị trí cũ. Hơn nữa không hiểu sao vị tướng quân kia còn dành cho hán thuộc hạ thân tín nhất của mình, giúp hán âm thầm liên hợp, khuếch trương thực lực.

“Lam tướng quân rốt cuộc là người như thế nào?” Có một lần, Mạc Tĩnh hỏi binh lính phụ trách trông coi nàng, nàng đặc biệt muốn biết vị tướng quân “ngủ xuân cực độ” kia rốt cuộc ngu ngốc đến mức nào.

Nhưng bọn họ đều dùng giọng điệu gần như sùng bái để kể về những công lao to lớn của hán.

“Lam tướng quân trí dũng song toàn, không ai địch nổi.....”

“Lam tướng quân chính là con chim ưng hung mãnh của đại mạc.....”

“Có lam tướng quân, nghiệp lớn tất thành!”

Nàng không phản bác, đương nhiên cũng hoàn toàn không tin những lời thổi phồng này của binh lính, mãi đến một lần, thừa dịp có thích khách ám sát Lạc Vũ Minh, nàng chạy ra doanh trường.

Đã là hoàng hôn mà mặt trời không hề thu lại ánh sáng, nàng giẫm lên cát nóng, gian nan đi về phía nam.

Cát vàng mê hoặc tầm mắt, nhưng không thể mê hoặc được khát vọng trốn đi của nàng.....

Đúng lúc nàng đã dùng hết tất cả sức lực, vô vọng ngã vào hoang mạc đợi cái chết đến gần, thì từ xa xa hình ảnh một người cười con tuấn mã ngày càng rõ ràng.

Đó là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Lam Hạo, cảm giác rất khó miêu tả.

Tóm lại, chính là một “Nam nhân”!

Là loại nam nhân đội trời đạp đất!

Vàng óng ánh, đỏ như lửa, áo giáp màu bạc phát ra ánh sáng chói mắt. Từ xa nhìn lại hán giống như một con chim ưng đang bay về phía bầu trời thuộc về hán.

Chỉ chốc lát sau, Lam Hạo đã đến trước mặt nàng, dắt dây cương cúi người liền kéo nàng lên ngựa, một loạt động tác sắp làm cho nàng mê mụi. Chờ đến lúc nàng hơi chút hoàn hồn, mới nhìn rõ bộ dáng của hắn, ánh mắt hắn còn sắc nhọn hơn cả kiếm, đường nét trên mặt còn cứng rắn hơn đao, toàn thân mang khí thế hào hùng có thể điều khiển cả ngàn quân vạn ngựa.

Đối mặt với vẻ cứng rắn như sắt thép đó của Lam Hạo, nàng phản kháng cũng chỉ uống phí sức lực, cam chịu để hắn đưa về doanh trướng.

Trải qua ba năm minh tranh, ám đấu, chiến tranh và chém giết, cuối cùng Lạc Vũ Minh thành công đoạt lại tất cả những gì thuộc về hắn.

Trong lễ ăn mừng, Lạc Vũ Minh kéo nàng đi lên chỗ cao nhất, nhận ngàn vạn người quỳ lễ. “Ngươi đã nhìn rõ chưa? Ta có thể! Ta có thể!”

Trong buổi tối vui vẻ cuồng loạn đó, ai cũng uống rất nhiều rượu, uống nhiều nhất chính là Lạc Vũ Minh và Lam Hạo.

Lạc Vũ Minh vẫn lôi kéo tay nàng cười to không ngừng, “Ta rốt cuộc giành được thứ thuộc về ta, nàng đã nhìn thấy chưa?”

“Nàng không nhìn thấy, nàng đã chết rồi!”

“Ngươi! Ngươi câm miệng cho ta!”

Mạc Tinh căn bản không để ý Lạc Vũ Minh đang nổi cơn thịnh nộ, cẩn thận suy nghĩ về Lam Hạo, hắn ngồi ở một góc xa nàng nhất, lặng lẽ uống hết chén rượu này đến chén rượu khác, thờ ơ lạnh nhạt trước sự vui sướng điên cuồng của người khác, tựa như thành công của giờ phút này không phải hắn dùng máu tươi và tính mạng để giành được.

“Ngươi nhìn hắn làm gì?” Lạc Vũ Minh lớn tiếng hỏi.

“Đường như ngươi đặc biệt nể trọng hắn.”

“Ngươi nghĩ cùng đường có nghĩ!”

Thấy Lạc Vũ Minh có vẻ mặt cảnh giác, tâm tình của Mạc Tinh lập tức tốt hơn rất nhiều.

Nàng đương nhiên sẽ không nhàm chán đến mức hạ thấp mình đi quyến rũ nam nhân, nhưng ngẫu nhiên tìm một cách nào đó làm cho Lạc Vũ Minh phần nộ cũng là lựa chọn không tệ.

Mấy tháng sau, không đếm được là lần thứ mấy bị Lam Hạo bắt về, nàng bình tĩnh ngồi xuống, tự rót cho mình một chén nước, nhuận cổ họng đang khô khốc vì chạy mệt.

Ngẩng đầu nhìn gương mặt như pho tượng của Lam Hạo, thần nhiên hỏi: “Khát nước không? Muốn uống một chén không?”

Đây là lần đầu tiên nàng mở miệng nói chuyện với hắn, Lam Hạo hiển nhiên hơi giật mình, vội ho một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài.

“Ngoài việc bắt ta ra, ngươi không có việc nào khác à?” Mạc Tinh hỏi.

“Nếu không cần bắt ngươi, ta sẽ làm rất nhiều chuyện quan trọng. . . . . Ít nhất vừa rồi có thể xem xong kỳ binh luyện tập.”

“Tốt lắm, lần sau lúc ngươi bận rộn, hãy nói cho ta biết trước một tiếng.”

“Được!”

Hắn nói xong cung kính rời khỏi đại trướng, nhẹ nhàng khép màn lại, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Mà nàng ngây người đã lâu, mới có phản ứng.

Lam Hạo, hóa ra cũng không lãnh khốc như vẻ ngoài!

Một đêm âm u sấm chớp, quan ngoại ít có trận mưa to như vậy.

Mạc Tinh bừng tỉnh từ giấc mơ, trong mơ nụ cười của Tần Phong vẫn rõ ràng, làm nàng đau đến gần như hít thở không thông. Nàng nhớ rất rõ, cũng trong một đêm mưa Tần Phong từng nói sẽ cho nàng một mái nhà ấm áp, làm cho nàng không hề cô độc.

Nàng tin, cho dù đã đi đến nước này!

Nỗi tủi thân trào lên trong lòng, nàng liều lĩnh chạy vọt vào trong mưa gió, trong đầu chỉ có một tín niệm, nàng muốn đi tìm Tần Phong, nhất định phải hỏi một câu tại sao.

“Tại sao?!” Vừa ra khỏi cửa, tất cả thị vệ đều ngăn cản trước mặt nàng, nàng không để ý đao kiếm chớp lên trước mặt, vẫn chạy về phía trước như người mất hồn: “Tần Phong! Chàng trả lời ta. . . . . tại sao không cần ta?”

Thị vệ thấy thế có chút sợ hãi, chạy nhanh buông đao kiếm, đuổi theo ngăn cản.

Nàng giống một đứa nhỏ bị oan ức, vừa khóc vừa gầy gù: “Có chết ta cũng đuổi theo chàng, tại sao chàng không cần ta?”

“Buông ra!” Lam Hạo hét lớn một tiếng, thị vệ tức khắc buông tay, cung kính lui ra phía sau, mắt thấy nàng chạy trốn, cũng đều hai mặt nhìn nhau, không dám nhúc nhích.

“Tần Phong!” Mạc Tinh chạy về phía trước không được bao xa, bị trượt chân ngã xuống vũng bùn lầy lội.

Áp lực và ám ức nhiều năm rốt cuộc không thể đè nén, nàng quỳ rạp trên mặt đất lớn tiếng khóc, tiếng khóc vô cùng rõ ràng trong cơn mưa to gió lớn.

“Phong, tại sao chàng không để ý đến ta..... Không ai để ý.....”

Mưa ở quan ngoại, lạnh buốt, đánh vào người đau rất như con dao băng.

Gió ở quan ngoại..... đủ để đóng băng nhiệt tình như lửa, tựa như trái tim Tần Phong.

Nàng khóc đến cổ họng khàn khàn, khóc đến ho khan kịch liệt, khóc đến thần chí không rõ dần dần mơ hồ.

“Tần Phong!” Nàng mơ hồ cảm thấy đằng sau có người đi chậm chậm từng bước về phía mình, ngồi xổm trước mặt nàng. Nàng nắm chặt ống tay áo người nọ, “Không yêu ta cũng không sao, không cần ta cũng không sao, chàng có thể nói gì với ta không, để lại mấy lời cho ta..... cũng không được sao?”

“Đi!” Lam Hạo ôm lấy nàng, vén rèm lên đi vào đại trường, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường. Hắn kéo kéo cánh tay, phát hiện Mạc Tinh vẫn nắm chặt lấy hắn, liền không động đậy nữa.

Mạc Tinh thở đều, áp chế cơn ho, “Chàng có khỏe không?”

Khuôn mặt tuấn lãng của Lam Hạo bắt đầu vận vẹo, hai tay siết chặt, nói: “Khỏe!”

“Còn cảm thấy cô đơn không?”

“Không!” Lam Hạo lẳng lặng lắc đầu, ánh mắt bắt đầu mơ màng.

“Còn nhớ rõ ta chứ?”

Hắn đưa bàn tay kia ra nhẹ nhàng đặt lên bàn tay nắm chặt của nàng, “Nhớ rõ.....”

Cuồng phong vô tình, mưa đêm tối đen, nàng lại một lần cảm giác được sự ấm áp, lại một lần cảm giác được mình yếu ớt.

Nàng nhắm mắt lại, hỏi. “Chàng không có gì muốn nói với ta sao?”

“Nàng có khỏe không?”

Mạc Tinh trầm mặc một lúc, mới dùng sức gật đầu: “Khỏe!”

“Còn cảm thấy cô đơn không?”

Nàng dùng sức lắc đầu, một giọt lệ chảy xuống mu bàn tay Lam Hạo. “Không!”

“Còn nhớ rõ ta chứ?”

Nàng cắn môi dưới giờ lên khoe miệng, ý cười lộ ra nơi khóe mắt còn lưu lại giọt lệ. “Không nhớ rõ, một chút cũng không nhớ nổi!”

Lam Hạo đột nhiên ôm nàng vào trong ngực, ngực hắn rất rộng, tim đập rất mạnh. Nàng biết cái ôm đó có thể che gió chắn mưa cho nàng, có thể cho nàng an ổn và bình tĩnh, chỉ là không có hương vị của Tần Phong.

“Cảm ơn!” Nàng buông tay nắm ống tay áo hắn ra, nhẹ nhàng đẩy hắn. “Cảm ơn ngươi..... Lam Hạo.....”

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Kiếp số

Kể từ đêm đó, nàng vẫn bị ho không thấy chuyển biến tốt, thời gian ngủ vào đêm ngày càng ít.

Không nhớ rõ đã gặp bao nhiêu đại phu, cũng không nhớ rõ đã uống bao nhiêu bát thuốc đắng, bệnh tình vẫn không thuyên giảm, ngược lại ngày càng nghiêm trọng hơn.

Đêm đông giá rét, nàng ho không thể ngủ yên, dựa người vào giường lắng nghe tiếng bước chân nặng nề ngoài trường, một tiếng một tiếng, hòa cùng nhịp tim, nhịp thở của nàng. ....

Nàng kéo cao chiếc áo lông lên người, đây là chiếc áo mấy ngày trước Lam Hạo đưa tới, tuy rằng hắn nói là Lạc Vũ Minh tặng nàng, nhưng nàng biết Lạc Vũ Minh chỉ mong sao nàng chết cóng trong mùa đông này.

Gần đến bình minh, rốt cuộc nàng không nhịn được đứng dậy vén rèm cửa.

Trong gió tuyết, Lam Hạo đứng ở ngoài cửa, bóng lưng thẳng chắn ánh sáng chói mắt.

Hơi thở của hắn ngưng tụ thành sương trắng.

Sương tuyết bám đầy trên đầu tóc, trên hàng mày của hắn, trắng đến lóa mắt.

Nàng cắn chặt hàm răng run rẩy, run giọng nói: “Hôm nay rất lạnh, ta không muốn chạy trốn. .... Ngươi trở về nghỉ ngơi đi.”

“Dù sao hai canh giờ nữa giờ sẽ sáng rồi.”

Nàng lại kéo chặt chiếc áo lông trên người. “Vậy đi vào trong cho ấm một chút.”

Lam Hạo chần chừ, rồi vẫn theo nàng vào trong.

Vào cửa, hắn đứng gần cửa không nói lời nào, không bước thêm bước nào nữa. Sương tuyết trên người dần tan đi, chảy xuống bên má gầy gò của hắn.

“Có muốn uống sữa dê không?”

“..... Tần Phong là người như thế nào?”

Nàng cố gắng khống chế ngón tay run rẩy, nhưng vẫn có vài giọt sữa dê tràn ra ngoài.

Nhiều năm rồi, tại sao khi nghe thấy hai chữ “Tần Phong”, vẫn khiến nàng tê dại toàn thân.

Lam Hạo trầm mặc trong chốc lát, lại nói: “Người thủ lĩnh yêu. .... Vì một nam tử tên là Tần Phong ở Trung Nguyên mà chết.”

“Ồ.” Nàng cuối cùng lấy lại tinh thần, “Ngươi nói tới Lam Lăng? Ta đã từng nghe qua.”

Sau khi nàng gặp lại Tần Phong ở rừng trúc, từng sai Khúc Du đi điều tra tất cả những gì có liên quan đến Tần Phong, khi đó nàng chợt nghe nói đến Lam Lăng. Một cô gái làm cho Tần Phong và Lạc Vũ Minh trở mặt thành thù, vị trí của cô gái ấy trong lòng Lạc Vũ Minh quan trọng thế nào có thể đoán được, nhưng rốt cuộc cô ấy quan trọng thế nào trong lòng Tần Phong, nàng không thể đoán ra.

“Vậy nàng nên hiểu vì sao thủ lĩnh đối xử với nàng như vậy. Nàng chỉ cần quên Tần Phong, thủ lĩnh sẽ không làm khó nàng. .... Nàng hiểu không?”

Mạc Tĩnh gật đầu. “Hiểu! Nhưng không làm được.”

“Tại sao? Hắn thật sự tốt như vậy?”

“Đúng!”

Nhắc tới Tần Phong, lục phủ ngũ tạng của nàng đều đảo lộn, lại bắt đầu ho khan không ngừng, ho đến tim phổi đau đớn thất lại.

Rốt cuộc Tần Phong tốt như thế nào?

Làm cho nàng rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay vẫn không chút hối hận, sao có thể không tốt!

Nàng nhớ cảnh gió đêm kiêu diễm, Tần Phong không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve vết bầm tím trên người nàng, biểu tình bi thống tựa như nàng sẽ phải chết. Thật ra, trước đây khi nàng bị chảy máu không ngừng, nội thương tra tấn ngũ tạng lục phủ, nàng chỉ có thể cắn chặt tay mình trốn trong một góc phòng yên lặng nhẫn nại, chưa có ai từng hỏi nàng một câu: Có phải rất đau không?

.....

Nàng còn nhớ rõ vì tìm nàng, Tần Phong lo lắng tìm từng góc phố, ngáy ngốc hỏi từng người qua đường, từ sáng sớm đến chạng vạng, không hề nghỉ ngơi một khắc, thậm chí ngay cả một ngụm nước cũng không uống. ....

.....

Có một lần nàng bừng tỉnh từ cơn ác mộng, thấy Tần Phong nghiêng người nhìn mình, đôi mắt thâm tình chân thành bị hơi nước bao phủ.

Nàng hỏi hắn: “Sao còn chưa ngủ?”

Hắn nói: “Muốn nhìn nàng nhiều hơn, ta sợ nếu thực sự chuyển thế, sẽ không nhớ rõ bộ dáng của nàng.”

.....

Ngày quyết đấu, khi Tần Phong giờ kiểm chỉ vào nàng, nàng thấy rõ chiếc trâm quấn quanh tóc mình trên thân kiếm.

Thời gian trôi đi cũng gột rửa trí nhớ, nhưng lại cố tình hiện rõ những gì tốt đẹp.

.....

Lam Hạo đứng đối diện nàng, thân hình cao lớn che ánh nến trước mặt nàng, làm cho khí phách của hắn càng thêm bức người. “Nếu hắn thật sự tốt như vậy, sẽ không để nàng vì hắn nhận tất cả hành hạ tra tấn.”

“Ta cam tâm tình nguyện!”

Lam Hạo đột nhiên đưa tay nắm lấy chiếc cằm mềm mại nhẵn mịn của nàng, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Nụ hôn của hắn tràn ngập tính xâm lược, phát ra sức lực, cường ngạnh mà hữu lực trần trọc, ép nàng không thở nổi, căn bản không để cho nàng cơ hội phản kháng.

Đây là Lam Hạo, yêu chính là yêu, không cho nàng trốn tránh cũng không cho nàng chối từ.

Rất nhiều năm sau, nhớ lại nụ hôn đó, nàng mới hiểu được: Tuy Lam Hạo không thể thay thế Tần Phong, nhưng, từng có giây phút đó, hắn cũng từng làm cho nàng rõ ràng cảm nhận được mình là một nữ nhân, cũng chỉ yếu đuối bất lực khi đối mặt với sự mạnh mẽ cứng rắn như sắt thép của nam nhân.

Đáng tiếc cũng chỉ ngắn ngủi gần như trong khoảnh khắc.

.....

Nụ hôn bị tiếng cười lạnh của Lạc Vũ Minh cắt đứt. “Lam Hạo, trong mắt ngươi còn có ta không?”

“Thủ lĩnh.” Lam Hạo lập tức buông tay ra, cương trực lui ra phía sau.

“Đi ra ngoài!” Thanh âm của Lạc Vũ Minh âm trầm dị thường, âm trầm nghe không ra bao nhiêu tức giận.

Lam Hạo do dự một chút, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Lạc Vũ Minh nổi cơn thịnh nộ, nắm tóc Mạc Tĩnh kéo đến trước mặt mình, giận dữ hét: “Ngươi cho là phương pháp này hữu dụng? Lam Hạo tuyệt đối sẽ không phản bội ta.”

“Phải không?” Mạc Tĩnh nhìn thẳng hắn: “Nếu hắn phản bội thì sao?”

“Ngươi mơ tưởng, đó là chuyện không thể xảy ra.” Lạc Vũ Minh đẩy ngã nàng, đá mạnh vào bụng nàng.

Mạc Tĩnh cắn răng nhịn xuống đau nhức ở bụng, nhớ tới năm đó Lạc Vũ Minh cũng dùng một cước như vậy đá chết cốt nhục của nàng và Tần Phong, nàng hoàn toàn mất đi lý tính. “Lạc Vũ Minh, ta càng muốn quyến rũ hắn, ta muốn làm cho hắn giết ngươi, cho ngươi chết dưới tay thù hận thân tín nhất!”

“Hôm nay ta sẽ giết ngươi trước!” Lạc Vũ Minh vừa nâng tay, Lam Hạo rất nhanh xông lên che trước mặt nàng.

“Tránh ra! Ngươi không nghe thấy lời nàng nói sao?” Lạc Vũ Minh nói.

“Ngài nên tin tưởng ta.”

“Ngươi muốn cho ta tin tưởng, thì tự tay giết nàng đi.”

“Thủ lĩnh. ....” Lam Hạo quỳ hai đầu gối xuống đất, cúi đầu khẩn cầu nói: “Ta chưa bao giờ cầu phong thường, hôm nay chỉ cầu ngài ban nàng cho ta.”

“Ngươi lặp lại lần nữa.” Thanh âm của Lạc Vũ Minh hơi run rẩy.

“Ta đi theo ngài vào sinh ra tử, tin rằng ngài sẽ không keo kiệt một nữ nhân.”

“Người thực sự đã bị nàng mê hoặc rồi!” Lạc Vũ Minh rút trường kiếm bên hông, chỉ vào Lam Hạo nói: “Cút ra ngoài!”

Hắn thấy Lam Hạo vẫn bất động, quát đám người bên ngoài: “Người đâu, bắt hắn giam lại cho ta.”

Nửa đêm hôm đó, không biết Lam Hạo làm thế nào chạy được vào trường của nàng, không nói lời nào đã kéo nàng đi ra ngoài.

“Huynh muốn dẫn ta đi đâu?”

“Ta sẽ bảo vệ nàng, không để bất cứ kẻ nào làm tổn thương nàng!”

“Quên đi.” Mạc Tinh giỡn khời hắn, xoa xoa cổ tay phiem hông của mình, vững vàng ngồi xuống: “Ta sẽ không đi theo người.”

Lam Hạo cứng ngắc xoay người, khó có thể tin nhìn nàng: “Vì sao? Không phải nàng vẫn muốn chạy trốn ra ngoài?”

“Chạy trốn tới đâu cũng sẽ bị bắt về. Quanh đây đều là đất bằng, liếc mắt một cái nhìn tới tận chân trời, hơn nữa mấy trăm dặm mênh mông không người ở, không phải bị bắt về cũng sẽ bị đói chết.”

“Vậy tại sao trước đây nàng muốn chạy trốn?”

“Sống hay chết với ta mà nói không sao cả! Nhưng huynh không giống vậy. .... huynh không cần phải làm cái việc ngốc nghếch này.”

“Ta có thể mang theo nàng về bộ lạc Hắc Ô, nhất định chúng ta sẽ được giúp đỡ.”

“Ta không đi! Lam tướng quân, ta không thể cho huynh thứ huynh muốn, huynh cũng không cần trả giá thứ không nên trả giá.”

Nàng biết hắn là một nam nhân đáng để yêu, nhưng chính bởi vậy mà nàng không thể hại hắn.

“Được, ta đưa nàng vào quan nội tìm Tần Phong.” Nàng đã quen biết Lam Hạo hơn bốn năm, nếu không phải chính tai nghe thấy, tuyệt đối sẽ không tin Lam Hạo trầm ổn bình tĩnh trên chiến trường cũng sẽ có lúc mất lý trí.

Nàng thiếu chút nữa đã gạt đầu, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Không! Chúng ta trốn không thoát đâu, sao phải uống phí khí lực.”

“Nàng muốn gặp hắn, đây là cơ hội duy nhất của nàng.”

“Đây là chuyện của ta, không liên quan đến huynh. ....”

“Nàng không muốn nhìn hắn có khỏe không? Nàng không muốn biết khi nàng nhận hết đau đớn hành hạ hắn có còn nhớ nàng không? Nàng không muốn hỏi hắn một câu. .... tại sao. ....”

“Ta. ....”

“Nếu hôm nay nàng không đi cùng ta, đến chết nàng cũng không biết tại sao!”

Đêm tối đen như mực, tuần mã chạy như bay trên thảo nguyên, phía trước là vùng đất vô cùng vô tận, phía sau có mấy ngàn vó ngựa đạp cát chạy như điên.

Ba ngày ba đêm chạy trốn không ngừng không nghỉ, đúng là vẫn chỉ phí công.

Mạc Tinh nhìn cảnh hỗn loạn sau lưng, hy vọng chìm ngấm: “Lam Hạo, huynh thấy chúng ta chạy thoát sao?”

Lam Hạo không trả lời, cánh tay hữu lực vươn ra, ôm chặt nàng vào lòng.

“Thù hạ của huynh có ngàn quân vạn ngựa, tại sao không mang theo người nào?”

“Ta phản bội là chuyện của ta, chết cũng là chuyện của một mình ta. Một khi bình biến, bất luận kết quả như thế nào người trong tộc của ta đều phải mất mạng vô tội. .... Tội của ta sẽ không thể tha thứ!”

“Huynh. .... Nếu dùng toàn lực độ sức phần thắng là bao nhiêu?”

“Nếu trốn không thoát, cần gì phải giết thêm người? Huống hồ bọn họ là người trong tộc của ta. ....”

“Vậy huynh để ta xuống, ta nghĩ Lạc Vũ Minh sẽ niệm tình xưa, sẽ không đuổi tận giết tuyệt huynh đâu.”

“Hắn sẽ!”

“Tại sao? Hắn có ngày hôm nay tất cả đều dựa vào huynh, là huynh giúp hắn đoạt lại vương vị.”

Lam Hạo ngửa đầu nhìn bầu trời xanh lam, thấy con chim ưng bay lượn giữa đám mây trắng: “Cho nên hấn lại càng không lưu lại ta, không một quân chủ nào có thể dễ dàng tha thứ cho tướng quân nắm trong tay trọng binh đã phản bội.”

Bầu trời xanh biếc, chim ưng bay lướt qua, nàng bỗng nhiên nhớ tới một câu: Phi điều tận, lương cung tàng! (Chim bay mất hết, cung tốt được cất đi!)

Cuối cùng, tuần mã ngã sấp xuống mảnh cát vàng, máu đỏ sẫm không ngừng chảy xuống từ mũi, ả nấp trong cái bòm màu nâu.

Lam Hạo nhìn nó dần dần mất đi hơi thở, cẩn thận lau đi chất lỏng trong suốt trong đôi mắt to trống rỗng tuyệt vọng của nó. ....

“Tại sao, huynh biết rõ mình sẽ phải chết mà vẫn làm như vậy?”

“Ta chỉ muốn cho nàng biết, thế giới này còn có người để ý tới nàng. .... Nàng biết không, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta từng hỏi thủ lĩnh, nếu Lam Lăng đã muốn không còn, tại sao hấn không thể đối xử tử tế với nàng, quý trọng nàng! Hấn nói cho ta biết: Thế giới này nữ nhân duy nhất không thể yêu chính là nàng, động tâm chẳng khác nào là tự tìm đường chết. ....”

Lam Hạo quay lại nhìn phía nam, mỉm cười với nàng.

Đây là lần đầu tiên Mạc Tĩnh thấy hấn cười, cũng là lần cuối cùng.

Nụ cười của hấn mang theo khí phách của thảo nguyên rộng lớn, cũng mang theo đầy rẫy thê lương của sa mạc.

Cho nên, mỗi khi nàng đứng nhìn thảo nguyên mênh mông vô tận, nàng luôn nhớ tới nụ cười cuối cùng của Lam Hạo.

Trong giây lát, mấy ngàn kỵ binh đã vây quanh họ, Lạc Vũ Minh vẻ mặt phong trần đi đầu, mặt không chút thay đổi nhìn họ.

“Là ta xúi giục hấn mang ta trốn, ngươi có tức giận gì thì cứ đổ lên người ta.” Mạc Tĩnh tiến lên từng bước, che trước mặt Lam Hạo. “Ngươi cứ giết ta đi!”

Lạc Vũ Minh nhìn thị vệ phía sau, ném thanh kiếm bên hông mình vào cát vàng, đưa tay kéo Mạc Tĩnh lên lưng ngựa, quay đầu ngựa dứt khoát mà đi.

Mạc Tĩnh cố gắng quay đầu nhìn xung quanh, không ngừng xua tay với Lam Hạo. “Lam Hạo, không cần!”

Hấn đứng giữa biển cát vàng, dáng người vẫn đứng thẳng cao ngất trong gió.

Hấn giọng kiêu lên, ngẩng cao đầu, ánh mắt vẫn anh khí bức người.

“Lạc Vũ Minh! Hấn vì ngươi vào sinh ra tử. .... Ngươi không thể cho hấn một con đường sống ư?”

“Hấn phản bội ta.”

“Nếu hấn thật sự muốn phản bội ngươi, sẽ không không mang theo người nào, nếu hấn thật sự muốn phản bội ngươi, người chết chính là ngươi!”

“Hôm nay hấn có thể mang ngươi bỏ trốn, ngày khác có thể vì ngươi lấy đi tính mạng của ta, đoạt vị trí của ta. ....”

.....

Kiếm hạ xuống, máu tuôn ra, vẫn là màu đỏ tươi, vàng óng ánh, nam nhân đó vẫn là đội trời đạp đất.

Lam Hạo, tên này không còn ý nghĩa gì nữa!

Lạc Vũ Minh chợt siết chặt cương ngựa, quay đầu ngựa, nhìn chăm chú vào thân hình cao lớn của Lam Hạo. ....

“Là ngươi giết hấn. ....” Lạc Vũ Minh đột nhiên nổi điên bóp chặt hai vai nàng, cắn răng nanh khàn khàn rung động: “Kế hoạch của ngươi đã thành công, ngươi bức ta tự tay giết người cuối cùng ta để ý, ngươi vừa lòng sao?”

“Ngươi để ý? Nam nhân máu lạnh như ngươi thì để ý tới ai?”

“Nếu không phải không có lựa chọn nào khác, ta sẽ không giết ca ca của Lam Lăng!”

“Hấn là ca ca của Lam Lăng?!”

“Đúng, chúng ta lớn lên bên nhau từ nhỏ, ta vẫn coi hấn là ca ca.” giọng nói nghẹn ngào của Lạc Vũ Minh vang lên bên tai nàng. “Ta đã sớm đã cảnh cáo hấn không nên yêu thương ngươi, tại sao hấn không nghe!”

Sau khi trở lại doanh trường, nàng không nhắc tới chuyện của Lam Hạo với bất cứ kẻ nào, chính vì không muốn liên lụy người vô tội, không ngờ những người thân tín của Lam Hạo vẫn bị giết chết hoặc bị mất tích từng người một.

Từ đó trở đi, người từng giết người như ma là nàng bắt đầu đau lòng run rẩy vì sinh mệnh người vô tội bị biến mất.

Cũng kể từ đó, nàng không trốn đi nữa, cũng không nói một câu nào với những người bên cạnh Lạc Vũ Minh.

Thật lâu thật lâu về sau, nàng mới biết từ chỗ của Lạc Vũ Minh chạy ngựa cấp tốc ba ngày ba đêm không ngừng nghỉ vừa vặn có thể đến đại doanh của Hắc Ô, nói cách khác ngày đó Lam Hạo đã lên kế hoạch rất chu đáo, chỉ cần họ đi về phương bắc là có thể thoát khỏi phạm vi thế lực của Lạc Vũ Minh, bắt đầu cuộc sống mới.

Đáng tiếc hẳn vì nàng mà lựa chọn một con đường chắc chắn sẽ phải chết.....

Lại là một bữa tiệc, toàn bộ khách ở Long Gia Bảo đều tụ tập ở đại sảnh, nhưng lần này im lặng hơn trước rất nhiều, bởi vì ngày mai chính là ngày đấu vô kén rề, mỗi người đều đang âm thầm đánh giá thực lực của đối thủ.

Mạc Tinh thủy chung như một, lẳng lặng thưởng thức bích loa xuân, đôi lúc liếc nhìn về phía Tần Phong ở đối diện.

Hai ngày không gặp mà cảm thấy dài lâu hơn cả tương tư mấy năm, giờ phút này nhìn thấy vẻ mặt bình thản của hắn, nàng mới hiểu cảm giác còn đau đớn hơn cả tưởng niệm.

Người yêu ngồi ngay đối diện, khoảng cách giữa cái bàn cũng không xa xôi, mà xa xôi ở chỗ họ đã thành người lạ!

Không biết từ khi nào, một nam nhân có khuôn mặt gầy gò, trong ánh mắt mang theo điểm tang thương và suy sút chuyển động xe lăn tới gần nàng, quan sát nàng một lúc lâu mới nói: "Sắc mặt của Lạc phu nhân không tốt lắm, hình như là bệnh tật quán thân."

Nàng đang cẩn thận nghĩ xem người trước mặt này đã gặp ở nơi nào, thì nghe thấy Lạc Vũ Minh thân thiện chào hỏi: "Đã lâu không gặp! Ta vốn định tham gia hôn lễ xong, sẽ đưa Tinh Nhi đến Đường môn thăm người đó."

Đường Kiệt?!

Nàng nhìn kỹ Đường Kiệt, hình dáng ngũ quan nàng không nhớ lắm, nhưng nàng vẫn nhớ rõ nhiều năm trước, khi Đường Kiệt đứng đối diện nàng, ngạo nghễ hiên ngang, hăng hái.....

Đường Kiệt rất tự nhiên đưa tay đặt lên cổ tay nàng, mảy mui càng chặt, thần sắc càng ngày càng kinh ngạc. "Bệnh của phu nhân tích lũy nhiều năm, vì sao không chữa trị sớm một chút?"

Lạc Vũ Minh nói: "Ta đã mời không ít đại phu vì nàng, họ đều nói bệnh của nàng không nặng, điều dưỡng một thời gian sẽ khỏe lên."

"Chỉ là bị ho một chút, không có gì đáng ngại." Mạc Tinh rút tay về, lẳng lẽ nhìn Tần Phong, trên mặt hắn vẫn không có biểu tình gì.

"Bệnh tật đã nhập vào tim phổi, xin thứ cho ta nói thẳng, bệnh này chống đỡ không đến mùa hoa nở rộ sang năm!"

"Sẽ không." Thanh âm của Lạc Vũ Minh có chút không yên. "Với y thuật của người, hẳn là sẽ có biện pháp chứ?"

Đường Kiệt có ý tứ nhìn thoáng qua Tần Phong, rồi quay đầu lại nhìn Mạc Tinh, nhanh chóng nắm tay nàng, dùng sức siết chặt.

"A!" Nàng âm thầm thở dốc, đau đớn từ kinh mạch nhập vào ngũ tạng, lại từ ngũ tạng phóng tới kinh mạch.

Đường Kiệt thu lực. "Phu nhân không có võ công?"

"Không có....."

"Vậy tại hạ cũng bất lực, nếu phu nhân còn có nỗi lòng gì thì hãy tận dụng hoàn thành trong khoảng thời gian này đi!"

Giọng của Đường Kiệt không lớn, nhưng cũng đủ để người trong khoảng cách ba trượng nghe rõ ràng. (ba trượng bằng khoảng 12 m)

Nàng rất nhanh đưa mắt nhìn Tần Phong, tuy nàng cũng không cầu mong xa vời Tần Phong có thể có biểu tình đau thương, nhưng ít nhất cũng không nên ung dung, không chút dao động thương thức Trúc Diệp Thanh cứ một chén lại một chén như vậy chứ.

Gần hết yến tiệc, Lạc Vũ Minh nói muốn ôn chuyện cùng Đường Kiệt và Tần Phong, Mạc Tinh liền trở về tiểu lâu một mình.

Gặp lại Đường Kiệt, thấy một người từng được vô số người kính trọng, nay trở thành người tàn phế ngồi trước mặt nàng, rốt cuộc nàng không thể hận được, ngược lại còn đồng tình với cảnh ngộ của hắn.....

Có điều, cẩn thận ngẫm lại, Đường Kiệt cũng là người rất kỳ lạ, theo lẽ thường, hắn trở thành như vậy sẽ không muốn đi lại trên giang hồ, lại càng không thích đến những nhàm chán náo nhiệt như chỗ này, vậy tại sao hắn lại xuất hiện ở Long Gia Bảo vào lúc này?

Hơn nữa, nhìn cử chỉ thần thái của hắn cũng không giống người nhiều chuyện, sao có thể chủ động xem bệnh cho nàng?

Nửa đêm, nàng trần trọc khó ngủ, ngồi bên cửa sổ đẩy cửa ra, cái lạnh đập vào mặt từng trận.

Dưới lầu có một người mặc áo xanh đứng trước cửa.

Nàng nháy mắt, lại nháy mắt lần nữa, thật sự là Tần Phong!

Không biết vì quần áo của hắn quá mỏng manh, hay là hai vai co lại, mà trông hắn đứng trong gió đêm có vẻ cô đơn dị thường.

.....

Hắn đưa lưng về phía nàng, vô cùng chuyên chú nhìn cách đó không xa.

Mạc Tinh nhìn theo ánh mắt của Tần Phong, nơi đó có một gốc cây hoa lê, đang là mùa lá cây biến vàng, lá vàng lạnh run trong gió, cho đến khi không chống lại được sức mạnh của gió, bắt đầu bị gió cuốn đi. ....

Một cảnh tiêu điều lạnh lẽo lặng im!

.....

Nàng đứng dậy quá vội, ghế dựa bị đẩy ngã một bên, nhưng nàng không bận để ý, vội vàng xuống lầu.

Mở cửa ra, nàng rõ ràng có cả vạn lời muốn nói, nhưng khi mở miệng thì một câu cũng không nói rõ được. “Chào chàng. .... Có việc gì không?”

Tần Phong đột nhiên xoay người, mãi mới mở miệng, lời nói còn vô tình hơn lời của nàng. “Ta đi ngang qua.”

Nàng ở góc cuối phía tây Long Gia Bảo, muốn “đi ngang qua” không phải là con đường vòng vo bình thường.

“Ừm. ....” Tần Phong nhìn tường cao phía sau tiểu lầu, thanh thanh cổ họng nói: “Là thuận tiện. .... có cái này cho nàng.”

Nói xong, hắn mở tay ra trước mặt nàng, trong lòng bàn tay là một viên thuốc màu trắng trong suốt: “Đây là một vị lão tiền bối ở Thiên Sơn đưa cho ta, nghe nói bị nội thương nghiêm trọng ăn nó cũng có thể khỏi hẳn.”

Nàng nhận lấy, nắm chặt, viên thuốc trong lòng bàn tay nàng nóng bỏng.

Nàng rất cố gắng muốn nói một câu, nhưng viên thuốc nóng đến mức làm nàng thấy tê dại, đau khổ, cổ họng căng thẳng không thể phát ra âm thanh gì.

“Ta còn có việc, nàng giữ gìn sức khỏe.” Tần Phong nói xong liền xoay người bước đi, bước chân mau như đang thi triển khinh công.

“Phong!”

Nàng thấy Tần Phong kinh ngạc quay đầu, trong đầu nhất thời trống rỗng. Nàng không muốn giữ lại cái gì, chỉ là muốn nhìn hắn một cái, ngày mai Tần Phong sẽ đi đâu vô kén rể, sẽ cưới Long Thanh Nhi, sau này nàng không nên ràng buộc bước chân của hắn.

“Còn có việc gì sao?”

Nàng cố gắng nghĩ mấy câu đề nói với hắn, nhưng đang căng thẳng, không kịp suy nghĩ đã bật thốt lên, “Có muốn vào ngồi một lúc không? Uống chén trà. ....”

Đối với người khác, những lời này là vô cùng bình thường và khách sáo, nhưng đối với quan hệ của họ, những lời này thật sự có chút mập mờ.

Tần Phong ngây người, nhìn mấy thị vệ gác quanh nơi đây ở đằng xa, chần chừ một chút, vẫn gật gật đầu, đi theo nàng vào tiểu lầu.

Giẫm lên thang lầu bằng gỗ lim, bước chân Tần Phong nặng nề, chậm chạp, nhưng không dừng lại, cho đến lúc vào khuê phòng của nàng.

Vào phòng, trong đầu nàng là một mớ hỗn loạn, hoang mang rối loạn cầm lấy ấm trà, tay không ngừng run rẩy, rót một chén trà mà lâu hơn vạn năm. .... Rót cuộc cũng rót đầy, Tần Phong đột nhiên đoạt lấy ấm trà vứt trên mặt đất, giờ tay kéo nàng còn đang ngây ngốc.

Khó khăn tìm về ý thức, lại bị hành động bất ngờ của hắn chôn vùi.

“Chàng. ....”

Người gần trong gang tấc này có thật là người nàng yêu, mong chờ đã lâu? Nàng mở lớn ánh mắt nhìn hắn. ....

Da thịt gần như không có tí vết, lông mi đen nhánh hơi rung động, che đi một phần ánh mắt, đôi môi càng ngày càng gần.

Như ngày hôm qua, chạm đau lòng nàng!

Tần Phong mang theo hương vị của rượu Trúc Diệp Thanh gần bó áp sát đôi môi nàng, gần như thô bạo dây dưa, lưỡi xâm nhập vào rất nhanh, cuốn lấy lưỡi nàng, cuốn đi linh hồn của nàng như gió cuốn đi lá cây, rối loạn tâm trí nàng.

Nàng nhắm mắt lại, say sưa ôm thắt lưng hắn, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn.

Nụ hôn mãnh liệt khơi ngòi khát vọng, mà khát vọng đó gắn bó rằng môi không thể thỏa mãn được.....

Tần Phong thu lại bàn tay ở eo nàng, nàng lập tức không chịu nổi sức mạnh gần như điên cuồng của Tần Phong, lui ra phía sau mấy bước tựa vào vách tường. Mới vừa lấy hơi, Tần Phong liền bắt đầu kéo ngực áo của nàng, ngón tay linh hoạt mạnh mẽ sờ soạng đi vào, vuốt ve bầu ngực mềm mại của nàng.....

“Không.....” Rốt cuộc, nàng tỉnh táo ý thức được mình đang ở đâu, bàn tay yếu đuối đẩy hắn ra.

Cách từ chối như thế không có một chút tác dụng nào, rất nhanh hắn đã bắt được hai tay nàng, dùng một bàn tay đè lại, tay kia thì cuồng loạn kéo vạt áo của nàng, môi hắn hôn thẳng xuống nơi da thịt lộ ra.....

Tiếp đó, Tần Phong đẩy ngã nàng trên giường, lấy thân đè lên người nàng.....

“Không được!” Nàng hoảng hốt, bật thốt lên: “Nơi này không được, sau khi Lạc Vũ Minh trở về hậu quả sẽ không thể lường được.”

Đến khi nàng cảm thấy thân thể Tần Phong cứng đờ, thấy hắn cắn chặt răng trừng mắt nhìn nàng, nàng mới ý thức được mình vừa nói gì, muốn thu hồi đã không còn kịp nữa.

“Ý của ta là, nếu chàng bị hắn bắt được nhược điểm, ngày mai sẽ không cưới được Long Thanh Nhi.....”

“Xin lỗi!” Tần Phong sờ sờ khóe miệng, tự giễu cười lạnh. “Lạc phu nhân, hôm nay ta uống nhiều hai chén, thất lễ!”

“Phong..... không phải ta không muốn, ta chỉ lo Lạc Vũ Minh trở về thấy.....”

Nàng lập tức che miệng, nàng đang nói cái gì thế này?!

Rõ ràng đã đâm Tần Phong một đao, còn sợ hắn chưa đủ đau, đâm thêm mấy kiếm nữa.

“Rốt cuộc nàng cũng đã thông minh, biết yêu đương vụng trộm với nam nhân không nên ở ngay phòng của mình.” Tần Phong bình tĩnh chỉnh lại quần áo, kéo nếp nhăn bên hông, chậm rãi nói: “Đáng tiếc, vẫn chưa học được..... trung thành!”

“Là ta muốn tốt cho chàng!”

“Cho ta? Sáu năm nay nàng biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, khi ta sắp thành thân nàng lại trở về, nếu nàng thật sự muốn tốt cho ta thì đừng tìm ta nói chuyện, đừng để ta nhìn thấy nàng!”

Nàng cắn tay mình, muốn nhịn xuống cơn đau đớn lẫn lộn trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn không thể chịu được, một ngụm máu tươi phun lên khăn trải giường trắng tinh.

Sau đó nàng nôn khan rất lâu, phun ra tất cả đều là máu.

“Tình Nhi!” Tần Phong vội tới gần, một tay giúp nàng che miệng, một tay ấn lưng của nàng, truyền chân khí vào trong cơ thể nàng, giúp nàng bảo vệ tâm mạch. “Là ta không tốt, nàng muốn xuất hiện lúc nào cũng được, muốn nói cái gì thì nói cái ấy, nhưng ngàn vạn lần không được nổi giận.”

“Đừng lãng phí chân khí, ngày mai còn phải lên đài đấu võ.” Nàng ép buộc mình không được rơi một giọt nước mắt nào, đẩy tay hắn ra: “Nếu chàng thua, Long Thanh Nhi sẽ gả cho người khác.”

“Lần này nàng trở về là muốn nói với ta những lời đó sao?”

“Ta thật lòng chúc mừng chàng, làm rể hiền của mình chủ võ lâm, cưới một cô gái thật lòng yêu thích.....”

“Đến bây giờ nàng vẫn không hiểu?” Tần Phong nhìn vào ánh mắt của nàng, “Ta vốn không yêu Long Thanh Nhi, cô gái ta thật lòng yêu chính là nàng.”

Một câu của Tần Phong, nàng đã lâu không rung động như vậy, câu này nghe tựa như thâm tình, thật ra lại là câu nói không có trách nhiệm xuất ra từ miệng bất kỳ nam nhân nào, đều là làm cho người ta chán ghét, nhưng được Tần Phong nói ra, hơn nữa trong suốt thấy đấy, không nhiễm một chút dơ bẩn nào.....

Nàng gần như cảm động muốn chết vì hắn!

“Phong, ta.....” Thật ra lời nàng muốn nói là: “Ta cũng chỉ yêu một nam nhân là chàng!”

Đáng tiếc khi mạng sống đã đi tới cuối, sao nàng có thể bám chặt lấy Tần Phong không chịu buông tha, làm cho hắn bị thương mâu thuẫn, bất lực nhìn nàng chết đi.....

Có điều nàng không ngờ Tần Phong sẽ nói: “Nàng không cần phải nói..... Ta biết nàng yêu ta!”

“Chàng.....”

“Từ lúc ta hôn nàng ở hang núi, ta đã có cảm giác nàng còn yêu ta, hay là tình yêu của nàng với ta chưa bao giờ thay đổi.” Tần Phong thờ dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. “Tình Nhi, rốt cuộc nàng muốn ta thế nào? Ta có thể không để ý sáu năm trước nàng sai lầm, cũng có thể không để ý nàng và hấn sinh hoạt cùng nhau sáu năm, thậm chí ta có thể vì nàng mà không cưới Long Thanh Nhi..... Nhưng nàng có thể xác định rõ ràng nam nhân nào mới là người nàng muốn không? Nàng không thể khi cô đơn lại muốn tìm người dựa vào, khi bình thân lại tìm kiếm kích thích tình!”

Nàng rót cuộc không nhìn được, nước mắt chảy từng dòng thấm ướt ra giường, vết máu loang ra một vùng.

“Ta không có, chưa từng có! Ta vẫn muốn ở bên chàng, là chàng không cho ta cơ hội!”

“Vậy nàng theo ta nhé!” Hấn giữ lấy vai nàng, nhìn thẳng vào nàng, kiên định nói với nàng: “Những lời này ta chỉ nói lúc này đây, nếu nàng thật sự muốn ở bên ta thì hãy đi theo ta, cả đời đừng gặp Lạc Vũ Minh!”

Nàng ngồi thẳng, hít vào một hơi sâu, mới có chút sức lực: “Ngày mai ta đi xem chàng đấu võ, chàng nhất thiết không được thua.....”

“Được!” Tần Phong buông nàng ra, cả người hấn đang run rẩy.

Lúc đi tới cửa phòng, Tần Phong dừng một chút, nói một tiếng: “Cảm ơn!”

Sau đó, rời đi không quay đầu lại.

Nghe được tiếng đóng cửa dưới lầu, Mạc Tinh lao đảo chạy đến cửa sổ.

Nàng thấy Tần Phong nhìn lá vàng rơi, thấy hấn ấn ngực chống vào thân cây ngồi xuống, thấy hấn đứng lên đi từng bước một xa dần.....

“Lạc Vũ Minh, tên khôn khiếp, nguoi đi ra cho ta!” Mạc Tinh thê lương gào thét.

Vừa dứt lời, Lạc Vũ Minh liền phi thân xuống từ nóc phòng, vẻ mặt tươi cười: “Nếu không phải ta chính tai nghe thấy, ta tuyệt đối không tin Tần Phong cũng ăn nói khép nép trước một nữ nhân như thế. Nguoi cũng thật là, Tần Phong đã cầu nguoi như vậy, mà nguoi cũng không cho hấn cơ hội?”

“Nguoi nằm mơ! Nguoi ti bi thế nào ta còn không biết sao?” Lạc Vũ Minh tuyệt đối sẽ không có lòng tốt cho Tần Phong dẫn nàng đi, chỉ cần Tần Phong mang theo nàng bước ra cánh cửa này, nhất định hấn chỉ còn lại hai bàn tay trắng, thân bại danh liệt, chịu người phi nhò cả đời!

Nếu nàng có thể ở bên hấn cả đời thì cũng thật tốt, nhưng trớ trêu thay nàng sẽ chết.

Lạc Vũ Minh cười cười, nói: “Vậy nguoi có biết không, mục đích của ta đã sớm đạt được rồi.”

“Mục đích gì?”

“Làm cho hấn giống ta, người khác nhìn vào thấy rất quang minh, nhưng thật ra lại sống trong thế giới tối tăm không thấy mặt trời, trước mắt không hề có ánh sáng..... Hấn có được tất cả, nhưng cũng không vui vẻ! Hấn muốn gió có gió, muốn mưa được mưa, nhưng lại không có được nữ nhân yêu thương âu yếm.....”

“Nguoi nói rõ ràng ra!”

“Tốt! Vậy nguoi nghe rõ đây. Sáu năm, nguoi có biết Tần Phong sáu năm qua sống thế nào?” Lạc Vũ Minh dừng một chút, ngồi ở trước bàn bưng lên chén trà nhuận nhuận yết hầu, từ từ nói: “Trước kia, Tần Phong ghét nhất hương vị cay độc của rượu, uống được ba chén rượu đã thấy đau đầu như búa bổ, có chết cũng sẽ không uống quá năm chén rượu. Nguoi xem bây giờ hấn coi rượu như mạng, thật ra khi hấn uống đến ba chén, vẫn sẽ day day trán..... Dù phải nhìn đau hấn vẫn muốn uống, chính là bởi hấn muốn quên nguoi, cho nên, ta đặc biệt thích nhìn hấn uống rượu, nhất là lúc hấn ôm cả vỏ rượu tu ừng ực..... Bởi vì đó là lúc hấn rất nhớ nguoi.”

Nàng nhớ tới dáng vẻ Tần Phong mỗi lần bưng chén rượu, nhớ tới hấn nhìn như thoải mái uống từng chén rượu..... Đầu đau muốn vỡ ra.

“Nguoi cảm thấy Tần Phong lãnh khốc? Trước đây ta cũng thấy vậy, mãi đến một ngày ta nhìn thấy hấn mài một cây trầm bạc trong sân của quán trọ, vừa mài còn vừa cười ngây ngô.” Lạc Vũ vươn tay rút ra cây trầm bạc cài trên tóc Mạc Tinh, bẻ gãy nó, rút ra một mẩu giấy ở bên trong. “Ta mới biết hấn cũng có lúc động tình.”

Mạc Tinh giật mình đoạt lấy, thấy bức vẽ trên giấy, trong đầu trống rỗng.

Trong bức vẽ là một thân ảnh cô đơn của một cô gái đứng dưới gốc cây hoa cúc đang rụng lá, chờ đợi người mình yêu thương, tuy rằng nét vẽ còn sơ sài, nhưng vẫn có thể thấy được Tần Phong đã dụng tâm vẽ nó, ánh mắt của nàng nhu tình như nước, mỉm cười rất cảm động.

Bên cạnh còn có hai hàng chữ nhỏ: “Tặng kính thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân.....” (Đã qua bể thẳm khôn còn nước, ngoài chốn non Vu chẳng có mây.)

Lời nói của Tần Phong vang lên bên tai nàng: “Kỹ thuật của ta hơi kém, điêu khắc hoa mai cũng không tinh xảo, nhưng nó có giấu tấm bản đồ, cất toàn

bộ của cái của ta. Nàng nhất định phải giữ cẩn thận, đương nhiên nếu nàng muốn xem có thể bề gãy chiếc trâm này rồi xem”

“Tại sao lại là ta?” Nàng ngã ngồi trên mặt đất, vẫn muốn biết đáp án, hóa ra nó ngày ngày đều ở bên người nàng.

“Tại sao không phải là ngươi? Vốn chính là ngươi! Ngoài ngươi ra hẳn chỉ có hai bàn tay trắng! Ngươi nghĩ rằng vì sao ta phải hao tổn tâm cơ làm hấn mất ngươi?” Lạc Vũ Minh vừa lòng thương thức về mặt kinh ngạc của nàng. “Ta cũng chẳng ngại nói cho ngươi một chuyện, ngươi có biết không, ngày đó trở về nhà hấn suýt nữa đã chết trên núi Phi Hồng, nếu không phải ta không muốn để hấn chết thoải mái như vậy, nói cho quan phủ biết mà tới cứu hấn, ngươi cho là hấn sẽ trở về được sao? Trên người hấn bị đâm một kiếm, ngay cả băng bó cũng không màng, linh thương rồi chạy về nhà gặp ngươi, không ngờ rằng lại tận mắt thấy ngươi và ta đang nằm trên giường. ....”

“Không cần nói nữa!”

“Đau lòng ư? Còn có chuyện càng khiến người đau lòng đó. Đường Kiệt nói bảy năm rồi Tần Phong không ghé qua Đường môn một lần nào, hai ngày trước lại đột nhiên tới tìm hấn là vì muốn hấn xem bệnh cho ngươi. .... Ngươi làm tổn thương hấn như vậy, hấn còn nói: Chỉ cần có thể cứu mạng của ngươi, muốn hấn chết cũng được! Ồ, đúng rồi, đã quên nói cho ngươi vì sao hấn muốn cưới Long Thanh Nhi! Ngươi cho là hấn thêm muốn cái chức mình chủ có tiếng không có miếng của Long Thừa Vân sao? Nếu hấn thực sự để ý chút hư danh đó, thì lúc trước đã không thả uống thuốc độc tự sát, chứ quyết không chịu theo phe Đường Kiệt, Long Thừa Vân liên hợp diệt trừ Du Minh môn.”

Mạc Tinh vô lực ngồi lặng im, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Bao năm rồi nàng đã muốn hỏi Tần Phong một câu: “Tại sao không yêu nàng, không cần nàng?”

Nay sự thật được vén màn, làm nàng thấy miệng vết thương máu chảy đầm đìa của Tần Phong, nàng tình nguyện lựa chọn mang theo nghi vấn chết không nhắm mắt.

“Thật ra, hấn cưới Long Thanh Nhi cũng chỉ vì thích cái tên của cô ta mà thôi, hấn thích nhất là khi uống say đi tìm Long Thanh Nhi, nói với cô ta: Tinh Nhi, ta rất nhớ nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Khúc cuối cùng

Nếu nàng còn có nội lực, nàng nhất định phải rút gân bóc xương của nam nhân ngoan độc trước mặt này, nhìn xem dưới da thịt của hấn chứa đựng linh hồn gì.

Đáng tiếc nàng chỉ có thể dùng chút sức lực yếu ớt đâm vào ngực hấn, phát tiết phần hận của mình.

Lúc này đây, Lạc Vũ Minh không đánh trả, cũng không trốn tránh, chỉ đứng đó cho nàng đánh, mãi đến lúc hai tay nàng tê dại. ....

Sau đó, nàng bắt đầu đập phá đồ dùng trong phòng, những tiếng rơi vỡ thanh thoát vang lên, làm cho cảm giác hít thở không thông của nàng dịu đi một chút.

Những gì rơi xuống đều vỡ nát, nàng bắt đầu ho ra máu, ngực đau đớn như bị xé rách, cuối cùng nàng không chịu đựng được nữa, đã ngất đi.

Trong lúc hôn mê, ý thức phân tán, nàng có cảm giác mình như đang bay bổng về phía chân trời, cúi đầu là mây khói ngưng tụ vạn năm trên đỉnh Hoa Sơn, trắng trong tinh khiết, giương mắt là ngôi sao sáng nhất phương đông, vắt trên bầu trời tối đen. ....

Nàng nghe thấy âm thanh khàn khàn hỏi mình: Đời này đi tới cuối, có từng hối hận?

Nàng suy nghĩ thật lâu, thật lâu, yên lặng gật đầu:

Hối hận vô cùng, cả đời huyết lệ! (huyết lệ: máu và nước mắt, chỉ sự đau khổ.)

Hận không thể, đổi lại một ngày mơ!

.....

Khi nàng tỉnh lại, thấy mặt trời đã lên cao, đã sớm qua buổi trưa. Nàng ngồi bật dậy, xốc chăn lên xuống giường, vốn không nghĩ đến chuyện sao mình lại ngủ trên giường.

Lạc Vũ Minh đang sắp xếp đồ, thấy nàng tỉnh, quay lại nói: “Thu dọn đồ đạc, chúng ta trở về quan ngoại.”

“Ta muốn gặp Tần Phong, ta có lời muốn nói với chàng!” Nàng không để ý đi ra hướng cửa, vừa tới cửa chợt nghe thấy lời nói lạnh như băng của Lạc Vũ Minh.

“Tốt, ngươi đi nói hết tất cả cho hắn, bây giờ hắn đang ở hội trường đấu võ, có lẽ đã thắng rồi. .... Ta rất muốn nhìn hắn đối mặt với ngươi như thế nào, đối mặt với người trong giang hồ như thế nào.”

Hai chân của nàng bị đóng băng tại chỗ, rốt cuộc không bước thêm được bước nào. Bệnh của mình nàng rõ ràng nhất, bây giờ không chỉ ho ra máu, mà thậm chí buổi tối còn không thở nổi, nếu cứ như vậy, nhiều nhất chỉ có thể chịu đựng được mấy ngày.

Lạc Vũ Minh thấy nàng do dự, lại nói: “Nếu ngươi thật sự yêu hắn, thì hãy đi theo ta, cả đời đừng gặp lại hắn nữa.”

Đúng vậy, nàng yêu hắn nhiều như vậy sao?!

Rất muốn hắn biết sự thật, làm cho cuộc đời còn lại của hắn mang vô vàn hối hận?

Nếu Tần Phong thật sự yêu nàng, nhất định cũng không muốn biết nỗi bi thương của nàng, hắn nhất định cũng hy vọng nàng có thể rực rỡ sáng chói đứng trước mặt mọi người, sống thỏa mãn mà hạnh phúc!

Cũng giống như nàng vậy. ....

Nàng lau khô nước mắt đi vào phòng, ngồi xuống tô một chút son phấn, tỉ mỉ vấn gọn mái tóc, lại thay chiếc váy dài đỏ như máu.

Nàng nhìn vào gương nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau dưới chân Hoa Sơn, hắn cười rất động lòng.

Nhớ lại, ở trong phòng trọ nhỏ hẹp từng lập lời thề, nhưng không thực hiện được. ....

Còn có câu nói của hắn: Ta yêu nàng!

Nàng nở nụ cười, nụ cười đẹp dễ sáng chói nhất trong đời, như bông quỳnh đốc hết sinh mạng nở rộ một lần cuối cùng!

“Ta muốn đi gặp chàng.” Nàng hít thở thật sâu, cố gắng làm giọng điệu của mình trở nên bình tĩnh, nhưng lời ra khỏi miệng vẫn rung rung.

Trong gương, nàng nhìn thấy Lạc Vũ Minh đang cẩn thận xếp lại từng bộ quần áo, giống như những thứ hắn cầm trên tay đều là vật vô giá quý báu, căn bản không rảnh để ý tới nàng.

Nàng nói to hơn, “Dù thế nào ta cũng muốn gặp chàng lần cuối cùng!”

“Ngươi ăn mặc trang điểm đẹp thế nào cũng vô dụng! Người hắn lấy không phải ngươi!”

“Đẹp sao? Đến khi ngươi chết, ta sẽ mặc bộ quần áo này cho ngươi xem!”

“Ngươi, ngươi không nên ép ta?!” Lạc Vũ Minh hung hăng vung tay ném bọc quần áo xuống đất, xoay người trừng mắt nhìn nàng trong gương: “Bộ quần áo này ngươi cất cho Tần Phong xem ấy.”

“Ngươi có ý gì?”

“Đi thôi. Không còn sớm nữa, muốn gặp hắn lần cuối thì đi nhanh một chút!”

Mấy nghìn người tụ tập đấu võ không hỗn loạn như Mạc Tĩnh nghĩ, người của các môn phái ngồi ở vị trí thuộc về mình, im lặng nhìn mọi người đấu võ, một số người rảnh rỗi cũng đứng ở khá xa rào chắn để xem, mặc dù bàn tán vài câu cũng hạ thấp giọng.

Nàng đi sau Lạc Vũ Minh vừa xuất hiện, tất cả ánh mắt lập tức chuyển về hướng đó, mỗi ánh mắt đều nhìn như muốn xuyên thấu nàng, ngay cả nam nhân đang muốn lên đài đấu võ cũng ngồi lại, vụng trộm nhìn về phía nàng.

Nàng nhanh chóng nhìn lên trên đài, đứng trên đó là một người dáng thấp bé, không phải Tần Phong, lòng nàng thư thái rất nhiều. Nàng nhìn đám người đông đúc trước mặt, rất nhiều thiếu niên hiệp khách của các môn phái đã bị thương, một số người đang xử lý vết thương, trong đó cũng không có Tần Phong.

Nàng xoay người lại nhìn phía sau, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tần Phong, hắn cách nàng rất xa, ở một nơi rất xa.

Hắn đang nói chuyện với Nam Cung Lăng, miệng cười thanh nhã, ánh mắt trong sáng, thần thái tươi vui, từ đầu đến cuối không nhìn ra một chút thất vọng nào.

Ngay lúc nàng đang hoài nghi những lời xằng bậy đêm qua Lạc Vũ Minh nói, thì nàng thấy một bên mặt của Tần Phong, ánh mắt của hắn thần nhiên lướt qua, sau đó lập tức quay đi tiếp tục thấp giọng nói chuyện với Nam Cung Lăng.

Chẳng qua chỉ là một ánh mắt lạnh lùng, nhưng nàng vẫn thấy nụ cười trên miệng hần thoáng chốc cứng lại.

“Phong. ....” Nàng đi về phía trước từng bước, cánh tay lại bị Lạc Vũ Minh kéo lại.

“Không phải ngươi định đi nói chuyện yêu đương với hần trước mặt nhiều người như thế này đấy chứ?”

“Đa tạ đã nhắc nhở!” Nàng đang muốn thu hồi ánh mắt, lại thấy Khúc Du ngồi cạnh Nam Cung Bội Âm, Khúc Du vừa thấy nàng lập tức hờ hững cúi đầu.

Khúc Du và Nam Cung Bội Âm ngồi rất sát nhau, dù không có một cử chỉ thân mật nào, nhưng nàng vẫn có thể thấy được nhu tình trong ánh mắt của Nam Cung Bội Âm.

Mạc Tĩnh gục đầu xuống, nhất thời cảm thấy mê muội, gió thu thổi đến rét lạnh thấu xương.

“Đi, ngồi bên này.” Lạc Vũ Minh kéo nàng ngồi ở ghế trống bên cạnh Đường Kiệt, hỏi Đường Kiệt: “Xem ra ta còn chưa bỏ lỡ chuyện đặc sắc nhất?”

“Thu Nhất Lôi quả nhiên danh bất hư truyền, Hoa Sơn kiếm pháp hần luyện đúng là xuất thần nhập hóa.”

“Ồ? Đó là Thu chương môn của Hoa Sơn? Còn trẻ hơn ta tưởng đó.”

“Đúng vậy, mới ba mươi tuổi mà đã luyện được Hoa Sơn kiếm pháp đến độ xuất thần nhập hóa, xem như là kỳ tài võ học. ....” Đường Kiệt dừng một chút, bỗng nhiên nhìn về phía Mạc Tĩnh, thản nhiên nói: “Có điều so với môn chủ Du Minh môn, thật sự không tính là gì.”

Mạc Tĩnh vốn không có lòng dạ nào để ý họ nói chuyện, tất cả tâm tư đều đặt tại Tần Phong đang ở cách nàng rất xa. Hần nói chuyện khi thì cười rạo rờ, khi thì cười nhạt, khi thì gật đầu, nói chuyện rất hợp ý với Nam Cung Bội Âm, từ đầu đến cuối đều không xem chiều nào của Thu Nhất Lôi.

Nhưng Đường Kiệt đột nhiên nhắc tới “Du Minh môn”, lòng nàng run lên, một dự cảm xấu đột nhiên nổi lên.

Nàng thu hồi tầm mắt nhìn Đường Kiệt, sắc mặt hần ó vàng, đôi môi tái nhợt khô nứt, một đôi tay gầy đặt trên đầu gối chậm rãi xoa, mỗi một cái đều như muốn nói lên cừ hận với Du Minh môn!

.....

Lúc này, trên đài Thu Nhất Lôi đã đá một cước hạ đối thủ xuống đài.

Đội ước chừng nửa khắc, vẫn không thấy ai tới khiêu chiến nữa, Uông tổng quản của Long Gia Bảo đứng lên cao giọng hỏi: “Còn vị nào muốn tỷ thí không? Nếu không có, hôm nay người thắng chính là Thu chương môn.” (một khắc bằng mười lăm phút)

Long bảo chủ ngồi bên cạnh vững như Thái Sơn, Long Thanh Nhi lại không bình tĩnh như hần, không ngừng nhìn xung quanh.

Vừa nghe thấy thắng bại đã định như vậy, vài thiếu niên lại hầm hè không kiềm chế được, đều lên đài, kết quả là chưa ra được mấy chục chiêu, vài người đã lần lượt bị đánh xuống dưới, tiếng kêu rên nói nhau vang lên.

Một kiếm của Thu Nhất Lôi đâm thủng thân thể của người cuối cùng, neho lại đôi mắt vốn không to, hai bên ria mép nhẹ nhàng nhếch lên, tự hào rút kiếm trước Long Thanh Nhi, lau máu, cổ ý bày ra tư thế hung hăng vĩnh vào. “Hừ! Ta khuyên các ngươi đừng đi tìm cái chết!”

Trầm mặc một lúc lâu, Long bảo chủ rút cuộc không kiềm chế được nhìn về phía Tần Phong, hần vừa nhìn, vô số ánh mắt lập tức nhìn theo về phía đó.

Tần Phong lại mỉm cười thản nhiên, tựa như muốn nói: Đừng nhìn ta, các người cứ tiếp tục!

Thu Nhất Lôi nhìn chằm chằm Tần Phong trong chốc lát, lại chà lau vết máu chưa khô trên thân kiếm, lớn tiếng nói: “Tần Phong, không phải ngươi cũng sợ tới mức không dám lên đây đấy chứ?”

Tần Phong cúi đầu day day cái trán của mình, tầm mắt xuyên qua kẽ ngón tay, xuyên qua tầng tầng đám người gặp ánh mắt của nàng.

Nồng đậm thâm tình, không cần nói hết.

Nghìn câu vạn chữ, hiểu rõ lòng nhau.

Nàng biết Tần Phong đang chờ đợi cái gì, chờ đợi một câu của nàng: Không cần!

Nàng nở nụ cười, là nụ cười đã luyện trước gương, nhất định rất đẹp!

Hy vọng duy nhất của nàng chính là, một đêm nào đó hơn mười năm sau, Tần Phong chợt tỉnh giấc mơ vẫn còn nhớ rõ nụ cười này của mình.

Lạc Vũ Minh hợp thời đưa tay khoát lên vai nàng, thâm tình vuốt ve cánh tay của nàng. ....

“Nếu Thu chương môn đã có lời mời. ....” Tần Phong nói xong chậm rãi đứng dậy, thờ dãi một hơi: “Văn bối từ chối là bất kính.”

Cả hội trường cũng ò lên vì Tần Phong đứng dậy, tất cả ánh mắt đều mở to nhìn chằm chằm Tần Phong, người đứng phía sau bắt đầu chen lấn lên phía trước, bắt đầu trở nên xôn xao.

Tần Phong phi thân bay lên đài, áo trắng nhẹ nhàng lay động trong gió, trông rất phóng khoáng tự nhiên, ngũ quan tuấn mỹ bên cạnh quần áo màu trắng càng thêm bất phàm. Ánh mắt sáng như sao tràn đầy kiên định và cổ chấp, đôi môi mỏng khẽ nhướng lên, mỉm cười mê người nhìn từng người dưới đài, chỉ có Mạc Tĩnh là không liếc mắt lấy một cái.

Giương mặt vốn cũng không xấu của Thu Nhất Lôi nhất thời làm cho người ta muốn nôn mửa.

Đường Kiệt bỗng nhiên hạ giọng nói: “Bất luận là lúc nào Tần Phong cũng cười, nhưng từng thời điểm nụ cười đều không mang ý tứ sâu xa như nhau, đến khi người nhận thức được hẳn dùng nụ cười che giấu cảm xúc, người sẽ phát hiện hẳn đặc biệt mê người, không một nữ nhân nào có thể chống lại được. . . . . Người nói có phải không, Lạc phu nhân?”

Mạc Tĩnh đang nhìn Thu Nhất Lôi xuất chiêu loạn xạ, Tần Phong cấp tốc né tránh, Thu Nhất Lôi ý vào chiêu thức tinh diệu, biến ảo vô cùng, chiêu sau theo sát chiêu trước, khí thế xuất kiếm bức người. Tần Phong chỉ phòng thủ chứ không tấn công, rất nhiều lần suýt nữa trúng chiêu trí mạng của Thu Nhất Lôi, may mắn hẳn là Tần Phong, nếu không cũng đã chết tới mười lần có dư.

Bị Đường Kiệt hỏi như vậy, nàng nhất thời không biết trả lời thế nào. “Sao? Có lẽ vậy.”

“Người xem thật sự chuyên chú, xem có hiểu không?”

“ . . . . . ” Nàng thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Đường Kiệt, biểu tình của hắn thật bí hiểm, đôi mắt vô cùng sắc bén.

“Lạc phu nhân cảm thấy trận so đấu này ai sẽ thắng?”

Nàng nghĩ nghĩ, trả lời: “Theo ta thấy Thu chương môn đã chiếm thượng phong, Tần Phong căn bản không có lực chống đỡ!”

Lạc Vũ Minh không đồng ý nói tiếp: “Thu Nhất Lôi đã so đấu mấy chục trận rồi, thể lực hao phí quá lớn. . . . . trận này dùng khỏe ứng mệt là tốt nhất, Tần Phong không ra ba mươi chiêu tất thắng.”

Đường Kiệt nói: “Dùng khỏe ứng mệt, chiêu này ai cũng muốn dùng, mấu chốt là xem ai nén nhịn được lâu nhất.”

Mạc Tĩnh thu hồi tầm mắt, trận tỷ thí này thật sự không có lúc nào bớt hồi hộp.

Tần Phong đã sớm thăm dò chiêu thức của Thu Nhất Lôi, chỉ cần Thu Nhất Lôi dùng lập chiêu thức, thì nhất định sẽ thua, mà Hoa Sơn kiếm pháp vừa vận có ba mươi sáu chiêu thức, cho nên Tần Phong không ra ba mươi chiêu khẳng định sẽ thắng.

“Người rất hiểu Tần Phong sao?” Nàng hỏi Đường Kiệt, không biết vì sao hôm nay nàng phát hiện Đường Kiệt nói rất nhiều, nhất là còn có lòng nói chuyện phiếm với nàng, cực kỳ khác thường.

“Tần Phong là người đơn giản, thật dễ hiểu được hắn.”

“Đơn giản?!” Nàng không dám gạt bừa, nàng vẫn cảm thấy Tần Phong sâu không lường được, nàng dùng bảy năm, mà vẫn không nhìn thấu hắn!

Đường Kiệt chuyển động xe lăn, ghé sát vào nàng một chút, nói: “Chỉ cần người đừng nhìn biểu tình của hắn, đừng nghe hắn nói cái gì, nhất là đừng nhìn nụ cười của hắn. Chỉ nhìn ánh mắt hắn là có thể nhìn thấu.”

Nàng vẫn không hiểu, mỗi lần Tần Phong nhìn nàng, ánh mắt đều là mơ màng, luôn luôn chứa đựng điều gì đó rất phức tạp ở bên trong.

Nàng đã thử nghiệm rất nhiều lần, muốn thấy rõ ý nghĩ thật sự từ trong mắt hắn, kết quả đều là phí công.

“Người đương nhiên nhìn không hiểu ánh mắt hắn.” Lạc Vũ Minh lạnh lùng nói xen vào: “Khi hắn nhìn người, chính hắn cũng không biết mình nghĩ cái gì!”

Đường Kiệt nở nụ cười, giống như nghe được chuyện rất buồn cười, cười đến hết sức khoa trương. “Ta nghĩ Tần Phong chỉ vì một nữ nhân mà hồn bay phách lạc. . . . . ”

“Một nữ nhân?”

“Tần Phong là người cao ngạo, băng lạnh, siêu nhiên, thoải mái, lại rất thẳng thắn vô tư, lương thiện. Dựa vào võ công và cá tính của hắn trên giang hồ tuyệt đối có thể hòa lẫn như cá gặp nước, đáng tiếc gặp phải ma nữ kia! Nữ nhân đó xé nát niềm kiêu ngạo của hắn, hòa tan băng lạnh của hắn, phá hủy siêu nhiên và thoải mái của hắn, cuối cùng cũng bóp chết sự thẳng thắn vô tư và lương thiện của hắn.”

“Thật không?” Nàng cảm thấy mỗi một câu của Đường Kiệt đều như có hàm ý khác, như đang thử thăm dò cái gì trước mặt nàng. Cho nên hắn cố gắng che giấu từng đợt rung động trong lòng, làm cho mình bình tĩnh đáp lại.

“Nếu là Tần Phong của trước kia, tuyệt đối sẽ không vì một nữ nhân mình không yêu đi quyết đấu với người khác.”

Sau giờ ngọ ánh mặt trời sáng chói, tổn thương ánh mắt của nàng, một giọt nước mắt rơi trên bộ quần áo đồ tươi.

Đường Kiệt nhìn ánh mắt của nàng, thần nhiên nói:“Từ đầu đến cuối hấn không muốn ra tay, nếu không Thu Nhất Lôi đã sớm thua.”

Làm sao nàng không biết, nàng đã từng giao đấu với Tần Phong, biết mỗi lần ra tay hấn đều dùng toàn lực, rõ ràng quyết tuyệt, nhưng hôm nay, mỗi chiêu mỗi thức của hấn đều lộ vẻ do dự.

Đường Kiệt lại tới gần nàng, ghé gần bên tai nàng nói:“Sáng sớm nay hấn đã hỏi ta: Nếu ngươi có võ công, có thể dùng nội lực bảo vệ tâm mạch, giữ được tính mạng hay không.”

“Cái gì?” Nàng kinh hãi, lớn tiếng hỏi.

“Hấn vứt bỏ võ công chẳng khác nào tìm đường chết, có ai may mắn như ngươi, có thể bình yên vô sự che giấu sáu năm. ....”

.....

Cuối cùng, kiếm của Tần Phong dừng lại trên cổ họng Thu Nhất Lôi. ....

Thu Nhất Lôi đổ mồ hôi lạnh đầy mặt.

Long bảo chủ giờ tay lên nhẹ nhàng vỗ tay.

Long Thanh Nhi hưng phấn ngồi không yên.

“Ta tuyên bố, người đầu võ chiến thắng lần này là. ....” Lời của Uông tổng quản còn chưa dứt, liền có người ngắt lời:“Đội đã!”

Âm Thanh của Lạc Vũ Minh truyền ra, lúc này Mạc Tĩnh mới phát hiện cái ghế bên cạnh trống không, chỉ thấy Đường Kiệt lắc lắc đầu:“Ta đã nói dùng khoẻ ửng một ai cũng muốn, mấu chốt là xem ai nén nhịn được lâu nhất.”

Lạc Vũ Minh chậm rãi đi lên lôi đài, vẻ mặt ung dung.

Tần Phong mờ mịt lui về phía sau từng bước, nhìn xuống dưới đài, nhíu mày nói:“Minh, tại sao?”

“Đương nhiên là vì Tĩnh Nhi. ....”

Mấy ngàn ánh mắt khác thường không phải nhìn Lạc Vũ Minh mà là nhìn nàng, ánh mắt của Tần Phong cũng nhìn về phía nàng.

Lạc Vũ Minh nhân cơ hội đâm ra một kiếm. Một kiếm bất ngờ, Tần Phong không hề chuẩn bị.

May mắn hấn luôn phản ứng nhanh hơn người bình thường, nhanh chóng nghiêng người sang một bên, có điều cánh tay vẫn bị kiếm cắt qua, máu đỏ đỏ áo trắng.

Mạc Tĩnh kinh hãi kêu lên một tiếng, vô cùng hoảng sợ.

Nàng nhớ rõ trước khi đến đây Lạc Vũ Minh đã nói:“Bộ quần áo này ngươi cất cho Tần Phong xem ấy.”, bây giờ nàng mới hiểu những lời đó có ý gì.

Hấn muốn giết Tần Phong!

Lạc Vũ Minh căn bản không cho Tần Phong cơ hội phản ứng, liên tiếp đâm kiếm ra, chiêu thức tác động vào nhau, không lưu đến nửa con đường sống nào.

Thân hình Tần Phong quán quanh kiếm khí, cực kỳ nguy hiểm, kiếm trong tay vẫn không ra khỏi vỏ.

Quyết đấu đối với Mạc Tĩnh là chuyện rất bình thường, đối mặt với đối thủ có lợi hại đến đâu nàng cũng không chút sợ hãi, nhưng giờ phút này, nàng cảm giác kiếm của Lạc Vũ Minh đang xoay quanh ngay bên người mình, hoảng sợ gần như khiến nàng không thở nổi.

“Tần Phong!” Dưới tình huống như vậy, nàng căn bản không có tâm tư để ý người khác nghĩ như thế nào, bước nhanh vọt tới gần lôi đài, nắm lấy thành đài bằng đá cao hơn vai nàng, hô:“Tại sao chàng không đánh trả? Hấn muốn giết chàng đó!!!”

Động tác của Tần Phong chậm lại, kiếm của Lạc Vũ Minh xọc qua vai trái của hấn, trên áo trắng lập tức hiện lên một vết máu. ....

Nàng khẽ cắn răng, đập thêm đá chạy lên, cố ý không nhìn tới ánh mắt khinh bỉ còn sắc bén hơn cả lưỡi kiếm bên dưới đài, chắn giữa Tần Phong và Lạc Vũ Minh.

“Đủ rồi! Lạc Vũ Minh, chàng đã nhường nhịn ngươi đến mức này, ngươi còn chưa vừa lòng?”

“Thế nào, ngươi đau lòng hử?” Lạc Vũ Minh rút kiếm vào vỏ kiếm, khoe miệng lộ ra nụ cười lãnh khốc âm trầm.

“Ngươi!” Nàng biết tranh cãi với Lạc Vũ Minh căn bản không có tác dụng gì, đành phải quay lại khuyên Tần Phong: “Đừng đấu nữa, còn đấu nữa thì ngay cả cái mạng cũng không còn đâu.”

Tần Phong quay sang, vẫn lạnh lùng như trước: “Lạc phu nhân, đa tạ nàng đã quan tâm, nếu đã đấu võ thì khó tránh khỏi thương tích mất mạng, ta không sao!!”

Long bảo chủ lớn tiếng ho khan vài tiếng, thanh thanh yết hầu, Ung tổng quản lập tức hiểu ý, đứng dậy ngăn lại nói: “Lạc Vũ Minh, bất luận ngươi và Tần Phong có ân oán gì, cũng xin các ngươi hãy nói lý để giải quyết. Đây là lời đài đấu võ kén rể, theo đạo lý, ngươi đã có vợ, không có tư cách tham gia đấu võ, mời ngươi rời đi!”

Lạc Vũ Minh hừ lạnh một tiếng, dùng âm thanh đủ để mấy ngàn người nghe được, nói: “Như vậy ta có thể hỏi Tần thiếu hiệp không, ngươi đã có vợ chưa?”

Tần Phong đề lại vai trái, đưa mắt nhìn Mạc Tĩnh, quay sang trầm mặc không nói.

Dưới đài có người bắt đầu thấp giọng nghị luận.

“Tần Phong có vợ sao?”

“Chưa từng nghe thấy vậy. ....”

“Cũng khó nói, hần phong lưu ai ai cũng biết.”

“.....”

Sắc mặt Long bảo chủ biến đổi, lại che miệng ho khan vài tiếng.

Ung tổng quản vừa định nói, Lạc Vũ Minh đã lấy giọng nói to: “Còn nữa, Tần Phong, ngươi có dám thề với trời rằng ba ngày trước ngươi và vợ ta không làm chuyện vượt rào?”

Hội trường rộng lớn lập tức lặng ngắt như tờ, yên lặng như không còn sức sống, ai cũng ngừng thờ nhìn Tần Phong đang đứng trên đài.

Nhưng hần vẫn trầm mặc.

“Lạc Vũ Minh, ngươi không được nói bậy!” Mạc Tĩnh thay hần biện giải.

“Ta nói bậy?” Lạc Vũ Minh chỉ vào nàng, cười lạnh nói: “Tần Phong, đêm qua ngươi đã nói thế nào với nàng? Nếu ta nhớ không lầm, ngươi nói: Ngươi chưa bao giờ yêu Long Thanh Nhi, người ngươi thật sự yêu là nàng!”

Tần Phong nắm chặt hai đấm, vết thương trên cánh tay bị tác động, máu chảy không ngừng.

Hần nhìn Mạc Tĩnh, lại nhìn thoáng qua Long Thanh Nhi che mặt đang chạy ra ở dưới đài, mở miệng, lại không phát ra âm thanh gì.

Nam Cung Lăng vừa muốn đứng dậy, liền bị Nam Cung Bội Âm giữ tay ngăn lại, hần chỉ chỉ về mặt xanh mét của Long Thừa Vân, chỉ chỉ lời đài, lắc đầu.

Mà Đường Kiệt vẫn mang biểu tình sâu xa khó hiểu.

“Tại sao không trả lời?” Lạc Vũ Minh cười gượng mấy tiếng, dưới đài liên tiếp vang lên những tiếng giễu cợt, lại đề cao chút âm lượng: “Nếu ngươi đã không thừa nhận. ....”

Lạc Vũ Minh nâng mạnh tay lên, một chưởng tung về phía Mạc Tĩnh, ra tay dứt khoát, tốc độ cực nhanh.

Nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, nàng biết nếu Lạc Vũ Minh thật sự muốn giết nàng sẽ không giết trước mặt Tần Phong, nàng cũng biết một khi Tần Phong ra tay chống lại, chẳng khác nào thừa nhận lời chỉ trích của Lạc Vũ Minh trước mặt mọi người.

Khoảnh khắc cuối cùng, Tần Phong vẫn ôm lấy nàng, xoay người cực tảo nhả, đỡ một chưởng thay nàng.

“Phong!” Nàng nhìn máu chảy xuống khoe miệng Tần Phong, tựa như đặt mình trong ác mộng, bầu trời sập xuống.

Lạc Vũ Minh xuất chưởng tuyệt đối sẽ không tiết kiệm một chút chân khí, hần bị nội thương nghiêm trọng thể nào có thể đoán được.

Nhưng, nội thương nghiêm trọng đến mấy cũng có thể chữa khỏi, thân bại danh liệt đã mất thì không thể xoay chuyển.

Lạc Vũ Minh kéo nàng lại, ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Ngươi nhìn rõ chưa? Còn nhớ không, ta đã nói cho ngươi nhìn thấy hần mất đi tất cả, chỉ còn hai bàn tay trắng.”

“Ngươi điên rồi!”

“Ta vốn không tính làm đến cùng như vậy, là ngươi ép ta! Ta hao tổn tâm cơ làm thế này là để cho ngươi xem, chính là để ngươi biết chộc giận ta sẽ có hậu quả gì.” Lạc Vũ Minh nắm chặt cánh tay của nàng, cắn răng nói: “Không phải ngươi yêu hấn sao? Không phải ngươi rất nhớ hấn sao? Không phải ngươi hy vọng hấn có thể sống thật hạnh phúc sao? Ta sẽ cho ngươi tận mắt thấy hấn thân bại danh liệt như thế nào.”

“Ngươi hỏi những người bên dưới xem, một nam nhân như vậy có đáng để ngươi yêu không?”

Nói xong, hấn kéo nàng đi từng bước xuống dưới đài.

“Khoan đã!” Tần Phong đột nhiên đưa tay ra bắt lấy cổ tay nàng, bởi vì dùng sức quá mạnh, vết thương trên cánh tay lại bắt đầu đổ máu, từng giọt từng giọt chảy xuống mặt đất. Hấn giương khóe miệng, trên mặt là sự kiên quyết chưa từng có: “Tĩnh Nhi, ta có mấy câu muốn nói với nàng!”

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt là si tình chưa bao giờ thay đổi.

Giờ khắc này dưới đài bao nhiêu châm chọc và chỉ trích cũng không quan trọng, hấn cũng không buồn để ý, nàng còn lo điều gì!

Nàng dùng hết toàn lực vùng thoát khỏi bàn tay Lạc Vũ Minh, “Chàng nói đi. ....”

Tay Tần Phong dùng một chút lực, nàng đứng không vững ngã vào lòng hấn.

Mặt Tần Phong để gần sát mặt nàng, hơi thở đứt quãng lướt qua tai nàng: “Đường Kiệt hận nàng thấu xương, nếu hấn nhìn ra thân phận của nàng sẽ tuyệt đối không tha cho nàng.”

“Ta biết. ....”

Cổ tay nàng đột nhiên bị Tần Phong nắm chặt, một luồng chân khí cực lớn được truyền vào kinh mạch của nàng. Trong thân thể hư không không ngừng có chân khí mạnh mẽ cuộn cuộn chảy vào, nhanh đến mức gần như muốn phá tan cơ thể nàng mà vào.

Nàng muốn tránh thoát, muốn ngăn lại, nhưng cả người đều bị luồng chân khí khống chế, không thể động, thậm chí không thể nói gì.

Tần Phong lại ôm nàng sát hơn, nụ cười vẫn bình tĩnh: “Lát nữa nàng đi ra ngoài cùng Nam Cung thế gia ở đằng kia, Nam Cung Lăng đã đồng ý với ta không làm nàng bị thương, Khúc Du nhất định cũng sẽ giúp nàng.”

Nàng tro mắt nhìn hấn, nước mắt chảy xuống hai má.

Tần Phong bị nội thương, lúc này lại truyền nội lực cho nàng, chẳng khác nào tự sát.

Nàng rất muốn nói: “Không cần!” Nhưng không phát ra một chút âm thanh nào.

“Hôm nay nàng rất đẹp, ta thích nàng mặc màu đỏ. .... làm cho ta có thể nghĩ tới rất nhiều hồi ức đẹp. .... Tĩnh Nhi, người khác nói thế nào cũng không quan trọng, ta cũng không để ý rồi cuộc bọn họ có hiểu lòng ta không, ta chỉ là hy vọng nàng có thể hiểu được. .... Ta làm tất cả đều vì muốn tốt cho nàng!”

Hấn cố gắng cắn môi, lời nói ra đã bắt đầu mơ hồ không rõ.

Mà nàng chỉ có thể nhìn! Nhìn miệng hấn tràn ra máu tươi.

“Cùng Minh đi Đại Mạc, không cần trở về nữa, cũng hoàn toàn quên ta đi. .... Thật ra hấn thật sự rất yêu nàng, sáng sớm nay hấn đã đi tìm ta, hấn nói: Hấn có thể không hận, có thể không quan tâm đến chuyện gì, chỉ thăm mong nàng có thể ở bên cạnh hấn, chẳng sợ mỗi ngày chỉ được nhìn nàng từ xa. ....”

Nàng rất muốn cười, đây là chuyện mực cười nhất nàng nghe được trong đời, cũng chỉ có Tần Phong mới tin lời nói dối như thế.

“Cây hoa cúc vàng nở đầy hoa, mỗi ngày đến chạng vạng sẽ được ánh chiều tà nhuộm thành màu vàng, nàng không muốn trở về nhìn sao?” Một ngụm máu tươi phun ra từ miệng hấn, bắn tung tóe trên đất. “Nếu còn có cơ hội, ta rất muốn nhìn cây hoa cúc một lần nữa, ngắm mặt trời mọc cùng nàng dưới bóng cây. .... Ăn những món ăn nàng nấu cho ta, nói cho nàng biết: Ta rất nhớ nàng. .... Nàng có biết sáu năm qua ta luôn mơ như vậy không!”

“Không!” Đau thương và tuyệt vọng làm cho chân khí trong thân thể nàng nhanh chóng hội tụ, phá tan trời buộc.

Đáng tiếc vẫn là quá trễ, Tần Phong bị chấn động bay ra ngoài.

Long Thừa Vân và Nam Cung Bội Âm cùng đứng bật dậy, kinh hãi biến sắc.

Đường Kiệt và Nam Cung Bội Âm trao đổi ánh mắt, gật đầu, xua tay ý bảo mọi người không cần hành động thiếu suy nghĩ.

Lạc Vũ Minh không rõ, còn chưa biết rõ tình hình, đã bị một chương của Mạc Tĩnh đánh trúng ngực, đập vào tượng sư tử đá trên lối đài.

Lạc Vũ Minh kinh ngạc đến ngây người, nhưng càng khiếp sợ là Tần Phong.

“Tại sao?!” Tần Phong chống người đứng lên, giữ chặt ống tay áo của nàng hỏi: “Nàng làm cái gì vậy?”

“Ta nói rồi ta sẽ băm hán ra thành trăm ngàn mảnh, ta nói được cũng làm được! Lạc Vũ Minh. ....”

Mạc Tĩnh lại đánh ra một chưởng, thấy Lạc Vũ Minh thân nhiên nhắm mắt lại chờ đợi cái chết, lập tức thu chưởng, “Ngươi muốn chết? Ta. .... sẽ không giết ngươi, ta muốn để ngươi sống, để ngươi sống còn thống khổ hơn là chết.”

“Ngươi nói gì?” Tần Phong lời kéo nàng, ánh mắt che kín tơ máu lúc này mờ to hơn trước mặt nàng, “Vừa rồi nàng nói gì? Nàng lặp lại lần nữa!”

Nàng nở nụ cười, nàng thấy rõ nụ cười động lòng người của mình trong đôi mắt của Tần Phong. “Bao nhiêu mưa gió ta đã kiên định vượt qua như thế nào, ta có từng dao động? Bao nhiêu tủi nhục ta đều đã trải qua, ta có từng dao động? Ta nói kiếp này nguyện cùng chàng sống chết không rời, ta làm được, tại sao chàng không thể tin ta?”

“Nàng. ....” Tần Phong đứng không vững, loạng choạng dựa vào tượng sư tử đá, dùng sức ấn ngực.

“Ta có thể lấy thân thể mình ra đánh cược, ta có thể để mũi kiếm của chàng đâm vào lòng ta, ta có thể vì chàng mà tự phế võ công, vứt bỏ Du Minh môn, chẳng lẽ một năm cô đơn lạnh lẽo ta cũng không chịu nổi sao? Phong, chịu bao âm ức vì chàng ta cũng không màng, nhưng chàng cho rằng ta là loại nữ nhân phản bội chàng sao?”

Tần Phong đè lại ngực, một ngụm chân khí xông lên, khiến hán ho không ngừng, máu tươi dính đầy thân.

Lạc Vũ Minh lau máu ở khóe miệng, cười điên cuồng. “Ta đã nói hán vốn không đáng để nàng yêu, nàng cố tình không tin. .... Sáu năm nàng cố chấp và tưởng niệm căn bản không hề đáng giá.”

Tần Phong nhìn nàng, hốc mắt đã ẩm ướt.

“Xin lỗi nàng!” Hán quay mặt sang, một giọt nước mắt lạnh lẽo chảy xuống.

“Chàng không có lỗi với ta, tất cả đều là ta nguyện lòng!” Nàng nhặt kiếm của Tần Phong lên, đưa tay nắm lấy tay Tần Phong, mười ngón tay đan vào nhau: “Mặt trời sắp lặn rồi, không phải chàng nói muốn nhìn mặt trời lặn ư?”

Tần Phong rút tay về, thân nhiên lắc đầu.

“Cho dù không nhìn được mặt trời mọc, ít nhất còn dư lại một lần mặt trời lặn. .... Cho dù không thể thiên trường địa cửu, ít nhất còn có một đêm cuối cùng với ta, vậy là đủ rồi!”

Nàng nuốt viên thuốc màu trắng trong suốt vào miệng Tần Phong, kéo hán đi từng bước xuống lối dài.

Mọi người đều mang vẻ mặt e ngại sợ hãi, vừa rút kiếm vừa lui về phía sau.

Có thể thấy được ám ảnh của Du Minh môn không vì thời gian sáu năm mà trôi đi. ....

Ngày đó, trước mặt nàng đều là màu đỏ, không biết là bầu trời âm u bị nắng chiều đốt đỏ, hay là thế giới trước mặt bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nàng không nhớ rõ mình đã giết bao nhiêu người, cũng không nhớ rõ Tần Phong đã nói bao nhiêu câu “Không cần. ....”

Nàng chỉ nhớ rõ duy nhất một chuyện:

“Cây hoa cúc nở đầy hoa, mỗi ngày đến chạng vạng sẽ được ánh chiều tà nhuộm thành màu vàng. ....”

.....

Nàng đang muốn giao đầu với Nam Cung Bùi Âm, thì Khúc Du đột nhiên ra tay, giúp nàng cuốn lấy Long Thừa Vân, mà những người khác của Nam Cung thế gia đều đứng phía sau Nam Cung Lăng, không người nào ra tay.

Đợi đến lúc Long Thừa Vân và Đường Kiệt phi thân tới, nàng và Tần Phong đã nhảy vào vòng vây, thả người xuống đỉnh núi Lạc Nhật.

Bầu trời đỏ như máu, một chút yên lặng tâm tối.

Gốc cây hoa cúc tuy vẫn còn dấu vết bị đốt như trước, nhưng những cành non đã nở đầy hoa cúc.

Tần Phong ngồi dưới gốc cây, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Mạc Tĩnh.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi bay bộ quần áo màu trắng của hán, thổi rơi những chiếc lá đã ố vàng trên cây, cũng mang đi theo lương u hồn!

“Tĩnh Nhi, sau khi ta chết, nàng phải gây dựng lại Du Minh môn, đem ước muốn của nàng trở thành hiện thực.”

“Ta muốn chàng sống!”

“Ta sống cũng chỉ còn lại áy náy và tự trách.” Nhìn lá rụng bay lượn trong gió, trong đầu Tần Phong lại hiện ra bóng dáng phiến muộn dưới gốc cây hoa cúc, bóng hình xinh đẹp mang theo nụ cười say lòng người chạy về phía hắn. “Tình Nhi, ta không đáng để nàng yêu, bởi vì từ đầu tới cuối ta không yêu nàng, đối với nàng ta chỉ có áy náy và trách nhiệm.”

Nàng cố nén nước mắt, gật đầu.

“Người như ta không đáng để nàng yêu, lại càng không đáng làm nàng đau lòng. Cho nên, hứa với ta, hãy tiếp tục sống tốt. ....”

“Chàng yên tâm, ta sẽ sống, sống thật tốt!”

“Nhớ rõ, kiếp sau ngàn vạn lần đừng yêu nam nhân lãnh khốc vô tình như ta. ....”

“Nhất định sẽ không!”

Máu tươi bắn lên váy áo trắng tinh của Tình Nhi, đây là ngậm máu cuối cùng trong lòng Tần Phong. ....

Tình là động lòng người nhất, nàng tên Mạc Tĩnh, là người cả đời đau khổ vì tình.

Phong (gió) là vô tình nhất, khi yêu sẽ dừng bước, cuối cùng biến mất trong không khí.

.....

Gió vẫn cuốn lấy những chiếc lá vàng, dưới bóng cây còn có một thân ảnh cô độc khác — Lạc Vũ Minh, một nam nhân còn sống chắc hẳn còn đau khổ hơn là chết.

Hắn si ngốc đứng ở nơi đó, nhìn Mạc Tĩnh.

Một cô gái dù chịu bao nhiêu áp lực cũng ngẩng đầu đứng lên, cười lạnh với hắn.

Một cô gái thích mặc váy dài màu trắng đứng bên cửa sổ nhìn gió thổi lá rụng.

Một cô gái vì tình yêu đến chết cũng không đổi, nhưng người nàng yêu đến chết cũng không chịu cho nàng biết: Hắn vẫn rất yêu nàng!

Thật ra, hắn đã sớm không hận bằng hữu của hắn.

Hắn hành hạ giày vò cô gái này sáu năm, là vì hắn hận nàng đến chết vẫn cố chấp không thay đổi, hận nàng mỗi ngày đối mặt với mình mà trong lòng lại vĩnh viễn đều muốn một nam nhân khác.

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Kết thúc

Bạch Đông mở một trang sách trống, nhắc bút thật cẩn thận viết:

Giang hồ thiên cuốn thứ hai: Du Minh môn

Từ khi Du Minh môn vùng dậy trên giang hồ, liền dấy lên gió tanh mưa máu khắp giang hồ, trước sau diệt trừ các đại môn phái. ....

.....

.....

Mấy năm sau, Du Minh môn vùng dậy một lần nữa, cũng lập nên môn quy đầu tiên: “Phàm là người của Du Minh môn đều không thể động tình.”

Du Minh môn chủ lần nữa hiện thân trên giang hồ, trước tiên diệt Đường môn, ba ngày sau giết bảo chủ của Long Gia Bảo, Long Thừa Vân, bảy ngày sau quyết đấu với Nam Cung Bối Âm của Nam Cung thế gia.

.....

Từ đó cho tới hai mươi năm sau, không còn ai chống lại Du Minh môn!

.....

Nam Cung Lăng đợi nàng viết xong, cầm cuốn sách lên xem, đọc đến mặt sau không khỏi nhủ mà nói: “Tại sao không viết ra sự thật?”

Bạch Đông ngồi thẳng người, bụng chén bích la xuân còn ấm bên cạnh, “Từ khi ta còn rất nhỏ cha ta đã kể cho ta một câu chuyện.

Thật lâu trước kia, có người cả đời đi tìm ‘sự thật’, hẳn vượt qua ngàn sông vạn núi, cuối cùng tìm được một con quái vật có tướng mạo cực kỳ kinh khủng trong một hang núi. Quái vật đó giương cái mõm to dính đầy máu nói với hắn: Ta chính là ‘sự thật’. Quái vật nói: Ta có thể buông tha ngươi, nhưng sau khi ngươi rời khỏi đây ngươi phải nói cho người trong khắp thiên hạ biết, ta là thứ đẹp nhất trên thế giới này, làm cho tất cả mọi người đều tới tìm ta.....”

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ngoại truyện

Tần Phong vừa mới cảm giác thân thể nhẹ bẫng, không biết tại sao mình lại bị hai bóng người một đen một trắng khóa chặt cổ tay.

Hắn còn muốn nhìn Mạc Tĩnh, lại bị hai người đó dùng sức kéo đi, kéo vào trong bóng tối.

Hắn cố gắng quay đầu nhìn xung quanh, nhưng cho dù mở to mắt, vẫn chỉ nhìn thấy bóng tối vô biên vô tận.

“Tĩnh Nhi! Nhất định nàng phải sống!”

Hắn lẳng lặng đi về phía trước, mùi vị của cái chết cũng không đáng sợ như tưởng tượng, đáng tiếc là hắn không thể liếc nhìn Mạc Tĩnh dù chỉ một lần.....

Đi không lâu sau, bốn phía có đèn lồng sáng lên, nhiều ánh nến màu đỏ sậm cũng không thể chiếu sáng bóng tối, mà ngược lại làm cho bóng tối tăng thêm một tầng quỷ dị.

Nhất là người mặt đen vô cùng to lớn ngồi ngay ngắn dưới ánh nến.

Nếu là người sống bị đưa tới nơi này, nhất định cũng sẽ bị dọa chết!

Hắn đang chuyên chú nhìn một cuốn sổ cũ nát, hai hàng lông mày nhíu lại, một bàn tay còn không ngừng gõ cái trán, như là gặp chuyện đặc biệt vô cùng phiền toái.

Tần Phong đoán mình đang đứng trước mặt Diêm La Vương, đang do dự có phải hành lễ với ông ta không, thì nghe thấy hai người bên cạnh cung kính nói: “Thuộc hạ đã đem Tần Phong đến.”

Diêm La Vương nghe tiếng lập tức ngừng đầu, thấy xiềng xích trên người Tần Phong, hoang mang rối loạn vội vàng chạy xuống, tiếng hô đình tai nhức óc: “Các ngươi..... Ai cho các ngươi khóa vào? Còn không mau cởi ra!”

“Dạ, thuộc hạ nhất thời hồ đồ!”

Hai người vung tay lên, khóa trên tay Tần Phong biến mất không thấy.

“Tĩnh quân.....” Diêm La Vương vội bịt miệng, suy nghĩ trong chốc lát mới nói: “À, là ta nói, Tần Phong, ngài..... có lời gì muốn nói với ta không?”

“Nói ư?” Tần Phong thấy hoàn toàn mơ hồ, hóa ra quá trình con người chết đi là như vậy, hắn còn tưởng rằng sẽ phải trực tiếp uống canh Mạnh Bà rồi chuyển thể đầu thai, hóa ra còn có thể tán gẫu một lát với Diêm La Vương. (uống canh Mạnh Bà để quên đi mọi chuyện của kiếp trước rồi mới được đầu thai.)

“Ta nói là, ngài còn muốn tiếp tục làm người không?” Diêm La Vương không tự giác cúi thân thể to lớn, mang giọng điệu thương lượng: “Có muốn làm thần tiên không, cúi đầu nhìn tang thương của đời, chịu người đời cúng bái.”

“Ông không nói đùa với tôi đấy chứ?”

“Thuộc hạ không. ....” Diêm La Vương bỗng nhiên cảm miệng, thanh thanh yết hầu nói: “Tần Phong, ngài một thân tinh khiết, thế giới dơ bẩn đó vốn không thích hợp với ngài, càng không thể chứa được sự tinh khiết của ngài. Chỉ cần ngài nguyện ý vứt bỏ thất tình lục dục, chịu được hồng trần hư vô, là có thể lên trời làm tiên, nếu không phải chịu luân hồi khổ sở dưới trần thế. .... Ngài dùng pháp lực không cùng của mình, khống chế sinh tử và vận mệnh của mọi người.”

Tần Phong thấy ông ta còn chưa tính dừng lại, đành phải ngắt lời ông ta đang mặt mày hớn hở thuyết phục: “Ta chỉ muốn nhìn vợ ta thế nào, ta muốn biết nàng sống có tốt không!”

Diêm La Vương mở lớn miệng cứng ngắc trong không khí, miệng mở ra khép vào cả buổi mới phát ra âm thanh: “Là ta nói để ngài làm thần tiên. .... thế gian này ai không muốn làm thần tiên. ....”

“Ta không muốn, ta muốn ở chỗ này chờ vợ của ta!”

.....

“Phong!” Hần nghe thấy phía sau có một âm thanh mềm nhẹ gọi hắn, hắn vừa định xoay người, Mạc Tinh đã ôm hắn từ phía sau: “Phong, ta nói rồi bất luận sống chết, ta cũng không rời khỏi chàng.”

“Tinh Nhi, không phải nàng đã đồng ý với ta. ....”

“Ta lừa gạt chàng, ta muốn để chàng an tâm ra đi. .... Tựa như chàng lừa gạt ta vậy.”

“Aiz. ....”

“Ta muốn hỏi chàng một chuyện: Chàng thật sự không yêu ta, chỉ có trách nhiệm và áy náy với ta thôi sao?”

“Không phải!” Hần xoay người, ôm lấy cô gái làm hắn quyến luyến cả đời: “Ta với nàng, từ đầu tới cuối đều là. ....”

Hần cúi đầu hôn nàng, uyển chuyển triền miên.

Thiên thượng, nhân gian, hay là địa ngục, họ vẫn không tách ra.

“Này! A!” Một âm thanh già nua vang lên bên cạnh họ: “Muốn thân thiết sao không chọn chỗ mà thân thiết ấy, ta bảo Thanh Ngưng này, cấp trên mà trách tội xuống dưới, Diêm La có thể sống yên được không?”

“Thanh Ngưng? Thanh Ngưng!” Tần Phong dè dặt đầu, rất nhiều chuyện ầm ầm nổ tung trong đầu hắn, vô cùng vô tận hình ảnh ào ào chảy về, rất nhiều hình tượng trở nên rõ ràng trước mắt hắn.

Rốt cuộc hắn đã nhớ mình là ai, hắn là Thanh Ngưng, ngôi sao sáng nhất trên bầu trời!

“Thái Bạch. ....”

“Đã trải qua cả đời đau khổ và khó khăn, bây giờ ngươi đã hiểu được cái gì gọi là huyết lệ hồng trần rồi chứ?”

Thanh Ngưng cười khổ ôm cô gái trong lòng càng chặt hơn, “Y Vân, khổ sao?”

“Gi cơ?” Mạc Tinh kỳ lạ nhìn hắn.

“Không có gì!”

Hắn có ngàn năm pháp lực, chỉ cần một chút gọi nhớ là có thể phá tan phong ấn trí nhớ, mà Y Vân có pháp lực rất thấp, nên phong ấn trí nhớ rất khó cởi bỏ.

Có điều có trí nhớ hay không cũng không quan trọng, là Y Vân hay Mạc Tinh cũng không quan trọng, quan trọng là nàng vẫn yêu hắn.

“Tinh Nhi, nếu kiếp sau yêu thương ta vẫn phải nhận hết khổ sở, nàng còn muốn gặp lại ta không?”

“Ta vẫn muốn, cho dù đời đời kiếp kiếp đều là kết cục này, ta cũng muốn gặp được chàng!”

Thái Bạch Kim Tinh vung vung phát trần, không kiên nhẫn nói: “Thôi, thôi, ta chẳng có biện pháp nào với các người cả. Đừng nói ta không phải bằng hữu tốt, trước khi đầu thai chuyển thế, các người còn có tâm nguyện gì không? Nói đi!”

“Thái Bạch, có thể cho ta một canh giờ không? Một canh giờ sau nhất định ta sẽ mang nàng trở về, tiến vào luân hồi.”

“Ngươi muốn tới thế gian?”

“Đúng! Cả đời này ta đã làm Tinh Nhi phải chịu rất nhiều áp lực tủi khổ, ta muốn bù lại một ít.”

“Được rồi, nhưng mà ta chỉ có thể cho ngươi nửa canh giờ thôi. . . . . Nửa canh giờ ở thế gian cũng là nửa tháng, các ngươi đi làm tất cả những việc chưa làm xong đi.”

“Đa tạ!” Dư âm lời nói còn chưa dứt, họ đã rời khỏi địa phủ, trở lại phạm trần.

Một canh giờ trước

Thái Bạch Kim Tinh đi vào một ngôi đền đồ nát, chỉ thấy bồ đoàn rơi vãi khắp nơi, điện thờ phủ đầy bụi đất, tượng thần cung phụng bị loang lổ nhiều màu. Câu đối rách nát bị vứt trên mặt đất, mơ hồ có thể thấy được chữ viết trên đó:

“Nếu ta có linh, cũng không đến nổi bụi đất khắp nơi, gân cốt rơi vãi từng khối.”

Về đối chẳng biết đã đi đường nào.

“Thái Bạch tinh quân, rảnh rồi tới đây du ngoạn sao. . . . .” Theo âm thanh đậm đặc, một vị tăng nhân khoác áo cà sa, thần thái thông dong đi ra.

Thái Bạch Kim Tinh nhủ mảy nói: “Sao lại để miếu thờ của mình thành bộ dạng này?”

“Vàng ngọc huy hoàng mới được người đời cúng bái? Người một lòng hướng Phật, cũng không để ý có được thần linh phù hộ hay không.”

“Thiên cơ này chỉ có Thanh Ngưng mới có thể nghe hiểu được.”

“Ông đến tìm ta không phải muốn tu sửa miếu thờ cho ta đó chứ?”

“Ngươi vẫn nên giữ lại tình trạng này chờ người hữu duyên với ngươi ấy.” Thái Bạch Kim Tinh tìm cái ghế miễn cưỡng có thể ngồi được, nhìn tới nhìn lui, vẫn là vầy vẩy phát trần, không ngồi xuống.

“Vậy ngươi vì sao mà đến?”

“Dương thọ của Tần Phong đã hết, ta thật sự không đành lòng làm cho hán rơi vào kết thúc bi thảm như vậy, cho nên muốn tới thỉnh giáo ngươi.”

“Không phải ông đã giúp hán bỏ thêm sáu năm dương thọ à.” Tăng nhân thần nhiên nói.

“Nhưng cũng làm cho hán chịu sáu năm tra tấn sống không bằng chết. . . . . Mà này, tại sao ngươi biết ta trộm sửa sổ sinh tử?”

“Trộm sửa? Thượng giới ai chẳng biết dương thọ của Thanh Ngưng chỉ đến hai mươi một, có thể làm cho hán sống đến hai mươi bảy tuổi ngoài ông ra thì còn ai vào đây nữa?” Tăng nhân cười nói: “Chẳng lẽ ông nghĩ thiên giới không ai biết chuyện này?”

“Ha ha. Mọi người đều là người trăm ngàn tuổi, ai quan tâm vài năm đó chứ.” Thái Bạch Kim Tinh vuốt vuốt chòm râu.

“Nếu ông hỏi ta cách cộng thêm sáu mươi năm dương thọ cho họ, thì xin mời trở về đi.”

“Ai dà! Sao lại tuyệt tình như vậy chứ? Phật gia các người không phải có câu: Trồng thiện nhân, được thiện quả sao? Nếu dốc lòng theo Phật, làm việc thiện tích đức hán là có thể gia tăng dương thọ đúng không?”

Tăng nhân thần nhiên lắc đầu, hai tay tạo thành chữ thập, hỏi: “Xin hỏi, hoa ưu đàm (1) có đẹp không?”

“Trong nháy mắt điện đảo chúng sinh, đẹp, lại quá ngắn ngủi.”

“Vậy tại sao người đời chờ đợi vì nó, Phật gia còn lấy nó làm thánh vật.” Tăng nhân lại hỏi.

“Ý của ngươi là. . . . . Xinh đẹp trong nháy mắt chính là vĩnh hằng. Tần Phong tiếc nuôi cái gì? Thanh Ngưng chờ đợi cái gì? Hán sống ngàn năm lại để ý sáu năm và sáu mươi năm sao?”

“Ta đã hiểu!” Sao Thái Bạch cười nói: “Nếu hán được thỏa lòng mong muốn, chẳng sợ chỉ có sáu ngày!”

“Sống vì ai, chết sao phải bận tâm!” Tăng nhân nói xong đạp lên mặt đất đầy tro bụi, đi vào tượng Phật đồ nát.

Mặc dù tượng Phật đã đồ nát không chịu nổi, dính đầy bụi bẩn, nhưng nụ cười kia vẫn tràn đầy triu mến và khoan dung đối với người đời.

Bạn đang đọc truyện *Gió Chờ Động Tĩnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

